

naša luč

1977

2

povejmo po domače!

pregovori

Človek se mora po ljudeh ravnati,
ne ljudje po človeku.

Dokler lipa cveti, ji ne manjka čebel.
Izgovor je dober, četudi je iz trte
zvit.

Kogar je kača pičila, se boji zvite
vrvi.

Mladost je norost, čez jarek skače,
kjer je most.

Snaga ne sega samo do praga.
Voda vse opere.

Čistemu obrazu je treba malo vode.
Kjer je sloga, tam je zmaga.

Súši seno, dokler sije sonce!
Kdor dva zajca lovi, nobenega ne
ujame.

Med spanjem nihče ne lovi rib.
Delo hvali mojstra.

Čim globlje si v gozdu, boljša so
drva.

Psi lajajo; znamenje, da smo na
konju.

Tistemu, ki je lačen, daj riža;
tistemu, ki trpi, daj srce!

Želva izleže nešteto jajc, pa nihče
ne ve za to. Kokoš izleže eno
samo jajce, pa razglasi to vsemu
svetu.

Lastna roka nikogar ne vara.

Nihče ne bo šel s postelje, da bi
ležal na tleh.

Kadar se barka potopi, so morski
psi veseli.

Če greš volku nasproti, vzemi psa
s seboj!

Brez žuljev ni pogače.

Najboljša pijača teče izpod skal.

Veselje je pol zdravja.

Petelin kraljuje na svojem dvorišču.

Kjer se osel valja, tam dlako pusti.

Mlin melje, dokler mu nasiplješ.

Boljša žlica soka v miru kot polna
miza jedi v prepiru.

Norec je, kdor s pestjo žeblje
zabija.

kako rečemo

Pritekel je na vrat na nos.

Od mladih nog je tak.

Bil je nov od nog do glave.

Od zdravnika je šel lahkkih nog.

Delo mu gre hitro izpod rok.

Drži roke križem.

Ima polne roke dela.

Ta družina živi iz rok v usta.

Nos se mu je povetil.

Odšel sem z dolgim nosom.

On ima dober nos.

Zavihala je nos.

Povsod vtika svoj nos.

Nič nimajo za pod zóbe.

Lasje so se mu naježili.

Bila sva si v laseh.

Jezik za zóbe!

Oči se mu smehljajo.

Cmeri se za prazen nič.

Na ves svet je jezen.

primere

Gara kot črna živina.

Živi kot ptiček na veji.

Godi se mu kot kužku v peharju.

Zvest je kot pes.

Spi kot polh.

Kriči kot sraka.

Majhen je kot brglez.

Rasli so kot kopriva za plotom.

Bil je črn kot vran.

Bila je bela kot zid (stena, prt,
mlinar, sneg).

Je rdeč kot puran (kuhan rak,
mak).

Je čista kot studenčnica.

Oči ima sinje kot nebo.

Priden je kot mravlja.

Marljiva je kot čebela.

Pri delu je bil počasen kot polž.

Neumen je kot gos.

Lena je kot gnoj.

besede

BIK —

rjove ko bik; močan ko bik; gleda
ko zaboden bik, kakor bik v nova
vrata; to ga draži kot rdeča ruta
bika; kamor je šel bik, naj gre še
štrik; zgrabiti bika za roge (= *od-
ločno se lotiti težkega, zahtevne-
ga dela*); ne bodi se z bikom!; ka-
ko je ta fant močan in plečat, pra-
vi bik!; dopovej tem bikom, če mo-
reš!

BITI —

debele kaplje so mu bile v lice;
veter jim bije v obraz; toča bije po
streh; rumena barva hiše bije v
oči; trušč nam bije v ušesa; konj
bije in grize; bije se po čelu; bije
ga kot živino; bije ga do krvi; srce
mu še bije; srce mu bije kot kla-
divo; žila ji komaj še bije; težava
ni tako huda, da bi bilo treba biti
plat zvona; kap bije na prag (= *od
konca strehe padajo kaplje na
prag*); zdaj bije naša ura; tiraniji
bije zadnja ura; saj vemo, koliko
je ura bila; tuja vrata ga bodo bi-
la po petah; kaj ga pa biješ?; srce
mu za drugo bije; kozo biti; rihtar-
ja biti; novo se bije s starim; barve
se bijejo med seboj; v oči bijoča
neumnost; otroci so večkrat biti kot
siti.

BLAG —

ta človek je res blaga duša; to je
storil z blagim namenom; dan je
bil sončen in blag; blagi vonji zem-
lje; blaga, ugašajoča svetloba;
ostal nam je v blagem spominu;
pesnik blagega spomina; na bla-
gem ovinku ga je zaneslo; letos je
bila blaga zima; blaga smrt; mati
ga je blago opomnila; vse, kar je
lepega in blagega.

*Slika na naslovni strani:
Prvi zvončki.*

naša luč

1977 2

mesečnik
za slovence
na tujem

leto 26
februar 1977

Ureja uredniški odbor.
Odgovorni urednik:
Dr. Janez Hornböck.

Založba: Družba
sv. Mohorja v Celovcu.
Tisk: Tiskarna Družbe
sv. Mohorja v Celovcu.
Izhaja vsak mesec razen
julija in avgusta.

Naročnina:

Anglija	3 angl. f.
Avstrija	100 šil.
Belgija	220 bel. fran.
Francija	30 fr. fran.
Italija	6000 lir
Švica	16 š. fran.
Nizozemska	13 n. gld.
Nemčija	16 n. mark
Švedska	25 š. kron
Avstralija	6 av. dol.
Kanada	7 kan. dol.
ZDA	7 am. dol.

Razlika v cenah je po-
gojena zaradi neenakih
poštnin v posameznih dr-
žavah in različnih deviz-
nih preračunavanj.

Naročnike sprejemajo po-
verjeniki in uprava „Naša
luč“.

Uredništvo in uprava:
Viktringer Ring 26,
A-9020 Klagenfurt,
Austria.
Printed in Austria

med nami rečeno

Ob obisku Breznjeva v Beogradu se je svetovni tisk spet razpisal o Jugoslaviji. Že obisk sam bi bil lahko znamenje, da sta se obe državi zblížali, saj je prišlo do njega po petletnem odlašanjju. Še bolj pa so časnikarje prese-
netile vesti iz Beograda, da je bil Breznjevov humor in poljubovanje Tita le kulisa, ki naj bi zakrila dejansko vsebino njunih razgovorov. V resnici naj bi bil Breznjev to pot neobičajno zahteven. Kot je čuti, ni dosegel bogve česa.

Omenjeni obisk bi šel po vsem tem v letopise kot sicer nekoliko senzacio-
nalna, a ne več zanimiva novica, ko ne bi spet izdal sovjetskih načrtov: Moskva se še zdaleč ni odpovedala kar najtesnejšemu objemu Jugoslavije. To je pa zaskrbljujoče spričo dveh dejstev: Tito ne bo več dolgo in Jugoslavija se je zadnji čas gospodarsko pretirano naslonila na Sovjetsko zvezo — kogar kruh ješ, tistega pesem poješ.

Tako ni čudno, da se ponovno pojavlja po stolpcih mednarodnega časo-
pisja vprašanje, kaj bo z Jugoslavijo po Titu. Tisti, ki nam je domovina pri srcu, le še upamo, da si Sovjetska zveza zaradi vzdrževanja ravnotežja med Vzhodom in Zahodom le ne bo upala tvegati zadnjega koraka. Kaj v resnici bo, pa si ne upa danes nihče prerokovati.

Celovski Naš tednik je prinesel v božični številki odličien uvodnik izpod
peresa profesorja Jožeta Wakouniga. Pisec v njem vzporeja usodo slovenske
manjšine na Koroškem z usodo malega judovskega naroda. Iz članka ponat-
iskujemo nekaj odstavkov:

Pred skoraj dvema tisočletjema se je izpolnila v Betlehemu največja ob-
ljuba: rodil se je otrok, ki so ga čakali narodi sveta. Rodil se je majhnemu,
zatiranemu narodu. Ta deček se ni družil z gospodo. Oblastnikom ni bilo všeč,
kar je delal, učil. Obsodili so ga na smrt in ga križali skupaj z dvema raz-
bojnikoma. Najbolj sramotna smrt tedanjega časa pa je postala znamenje
zveličanja in poveličanja.

Mnogo otrok v naših krajih so v dobi nacizma načrtno uničevali, ker so
hoteli imeti „zdrav“ nemški narod. Otroke pa, ki so bili „vredni ponemčenja“,
so odvzeli staršem in jih vzgajali v duhu nacizma. Kot janičarje.

Janičarje skušajo vzgojiti tudi danes. Pri nas. Diskriminacija se začne že
pri najmlajših. Tistim, ki govorijo slovensko, dopovedujejo, da je njihov jezik
grd, da govori lepo samo tisti, ki govori nemško.

Diskriminacija se nadaljuje v šoli. Otroke silijo, da govorijo tam samo
nemško. Pouk slovenščine odrinejo na obrobne ure, ko drugi učenci že lahko
gredo domov. Otroci, ki so jih starši kljub pritisku prijavili za slovenščino, so
zaznamovani, so izpostavljeni posmehu in zapostavljanju.

Stopnjuje pa se diskriminacija do tiste človekove oholosti in zasleplje-
nosti, ko oblastniki sploh osporavajo obstoj, življenje cele narodne skupnosti,
in pogujejo s številom celó najbolj osnovne človekove pravice, pravice, ki
pripadajo vsakomur že po naravnem pravu.

Bog si ni izbral mogočnega naroda, njegov Sin se je rodil v zatiranem na-
rodu. Jezus sam je iskal družbo med preprostimi in ponižanimi. Žigosal je
tiste, ki so mislili, da so več vredni in boljši kot drugi. Pred skoraj dva tisoč
leti enako kot danes.

Ko bi se božični koledar vselej tako zasukal kot letos — na soboto, ko je večina ljudi prosta! Kogar povprašaj, povsod enaki odgovori: Toliko ljudi se lahko zbere samo za polnočnico, morje neznanih obrazov je prišlo,

SLOVENSKI OKTET — Kot prispevek k zavidljivemu jubileju Slovenskega okteta — njegovi 25-letnici — so posneli dve televizijski oddaji iz njihovega bogatega sporeda. Prvi del obsega šopek slovenskih narodnih, drugi del pa slovenske umetne pesmi. Tonski

SPOMIN NA STANETA SEVERJA — Prebivalci Ribnice na Pohorju so v soboto, 20. decembra, s slovesnostjo obudili spomin na pred šestimi leti umrlega slovenskega gledališkega igralca Staneta Severja, ki je 18. decembra 1970 po zadnjem nastopu „Gledališče enega“ s predstavo „Krotko dekle“ Dostojevskega tu sklenil svojo bogato umetniško in življenjsko pot.

kaj pa doma?

prihajali so k jaslicam, poslušali božične pesmi...

(Družina, Ljubljana, 77/1)

Napadi na Katoliški glas, ki se niso še poglobili, izhajajo samo od tod, ker Katoliški glas ne molči. Pij XII. pravi, da je demokracija v tem, da se za državljana ustvarjajo zmeraj večje možnosti, da si ustvari lastno mnenje in da to mnenje lahko pove. Za nas velja to osnovno pravilo tudi za zadeve v matični domovini in Jugoslaviji.

(Katoliški glas, Gorica-Trst, 76/50).

Kako je s slovensko Cerkvijo? Zlasti v sedanjem času postaja laizacija duhovnikov vse številnejša, le da je slovenska javnost doslej o tem molčala. Ne javljajo se samo številni izstopi iz duhovniških vrst, vedno glasnejše zahteve po odpravi celibata, občuten upad duhovniških poklicev, ampak tudi naraščajoče odhajanje gojencev srednjih in visokih verskih šol. Vzrok duhovniške krize so danes širše, zato se tudi problem javlja v večjem obsegu. Čimprej se bo treba radikalno soočiti z reševanjem tega problema.

(Bilten, verski časopis za študente in izobražence, Ljubljana, 76/3).

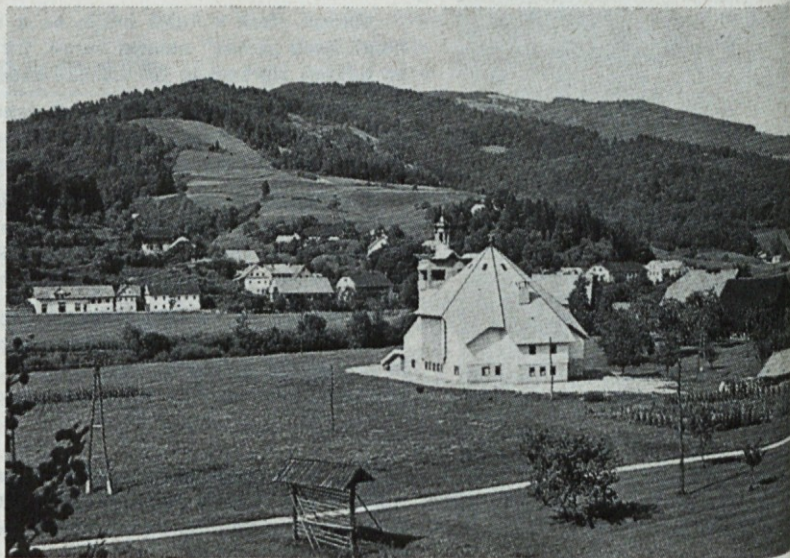
posnetki so del oktetovega albuma treh velikih plošč, ki bo v kratkem v prodaji.

LANI SO PRIDOBILI 5534 KG ZLATA — V Jugoslaviji pridobivajo zlato v glavnem v borski talilnici bakra in v Trebči v talilnici svinca in cinka, v glavnem iz blata, ki ostane po elektrolizi bakra oziroma svinca. Letos so porabili v Jugoslaviji 9492 kg zlata, od tega naj bi uporabili za izdelavo nakita 5196 kg, za zobotehniko 1060 kg, za industrijo 698 kg, za znanstvene potrebe 63,3 kg, za odlikovanja in medalje 2 kg ter za druge potrebe 2500 kg.

NOV ZEMLJEVID MESTA LJUBLJANE — Geodetski zavod Slovenije je izdal nov zemljevid mesta Ljubljane. Prva stran karte obsega podroben mestni načrt z natančnimi oznakami, značilnimi za tovrstne karte. Na drugi strani karte je prikazan ožji del mesta z vsemi ulicami in pomembnejšimi objekti. Poleg tega pa sta na drugi strani še dva zemljevida: širše ljubljanske okolice z izletniškimi točkami in zemljevid povezav Ljubljane s svetom v rednem letalskem prometu.

DRAŽJI AVTOMOBILI — Osebnih avtomobilov so od 1. januarja letošnih dražji za 5,5 odstotkov. Za doma izdelane avtomobile je namreč do

Poljane na Gorenjskem z novo cerkvijo. Načrt zanjo je naredil arh. Bitenc.

sedaj veljala nižja davčna stopnja kot za uvožene, novi zakon pa je te stopnje izenačil. To pomeni, da se bo podražilo 19 modelov osebnih avtomobilov, ki jih izdelujejo v Crveni zastavi, Cimosov dyana in GS; novomeški renault 4 in sarajevski golf.

PRVI DOKTORAT NA MARIBORSKI UNIVERZI — Na visoki ekonomsko-komercialni šoli v Mariboru je uspešno zagovarjal svojo doktorsko disertacijo magister Miran Mejak, prvi doktorand na VEKŠ, za zdaj edini visoki šoli v sestavu mariborske univerze, ki ima zakonsko pravico podeljevati ta najvišji znanstveni naslov.

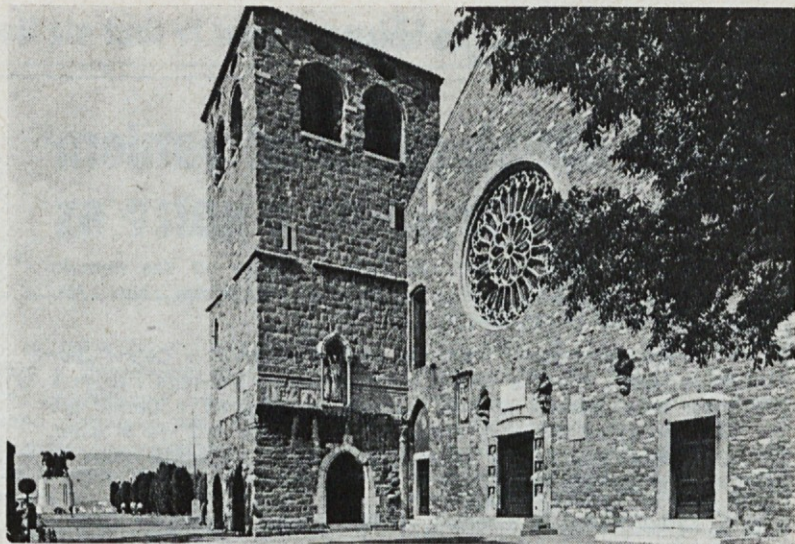
CEMENT DRAŽJI — Cement, ki je eden najpomembnejših modernih gradbenih materialov, je od 23. decembra dražji. Na podlagi soglasja, ki ga je izdal Zvezni zavod za cene, se je cement podražil povprečno za 7 odstotkov.

STO LET OMORIKE — Te dni mineva sto let, odkar je leta 1876 Josip Pančič v strokovni literaturi objavil svoje odkritje — opis smreke, ki se odtlej imenuje po njem „pančičeva omorika“. Ta iglavec se je ohranil še iz terciara in je ena največjih naravnih znamenitosti Jugoslavije. Danes raste v naravi le na obeh straneh reke Drine. Seveda jo imajo mnogi za okrasno rastlino po vrtovih.

GOLFI PRIHAJAJO S TRAKU — 20. decembra lani so s tekočega traka „Tovarne avtomobilov Sarajevo“ pripeljali prvi tako težko pričakovani jugogolfi; čaka jih že okrog 9000 kupcev.

AKUPUNKTURA — Primarij dr. Jasna Müllerjeva je študirala tri mesece in pol v Šanghaju in diplomirala iz akupunkture. To je prvi zdravnik, ki v Kliničnem centru v Ljubljani uporablja to metodo.

IVAN CANKAR V ITALIJANŠČINI — Italijanska kulturna javnost je dobila priložnost seznaniti se s Cankarjevim dramskim ustvarjanjem

Trst — stolnica sv. Justa.

konec leta 1975, ko je izšla v Trstu obsežna antologija slovenske dramatike. Odločili so se za prevod Cankarjevih del, ki lahko nekaj povedo današnjim razmišljajočim Italijanom. Najprej so prevedli „Martina Kačurja“. Pred nekaj dnevi pa so dobili še prevod „Hlapca Jerneja“.

10 učiteljev. Kmalu bodo, tako vsaj upajo, dobili novo šolo.

DIRIGENTOV POSLOVILNI KONCERT — Pred dnevi je bil v Unionski dvorani v Mariboru koncert Moškega pevskega zbora „Slava

ŠOLA V BOLNIŠNICI — V letošnjem šolskem letu je v šoli bolnišnice v Valdoltri 72 učencev iz vseh koncev Slovenije. V šoli poučuje

Tržaški zaliv.

Predragi moji farani!

Že nekaj časa opažam, da tega in onega od Vas nemalo motijo spremembe v Cerkvi po zadnjem cerkvenem zboru. Naj povem danes nekaj misli k temu!

Dobri papež Janez XXIII. je hotel s koncilom v Cerkvi „po-brisati prah, ki se je nabral od Konstantina Velikega“, to je v 1.300 letih. Seveda ni imel namena, spreminjati v Cerkvi nič bistvenega, od Gospoda določenega, ker tega tudi ne bi smel. A na vsaki stvari se le naberejo v stoletjih postranske stvari, ki jih je treba odpraviti.

Zadnji koncil je v resnici izredno srečen dogodek v Cerkvi: škofje vsega sveta so s papežem na čelu spet pokazali na jedro krščanstva; spet so v njem osvetlili tisto, kar je najbolj važno; pokazali so, kako je krščanstvo lepo, smiselno, odrešujoče, kako prinaša človeku veličino, mir in srečo. V to podobo krščanstva so spet vpletli naravne vrednote (veselje, pogum, lepoto, svobodo...), pa poleg tega vrednote posameznih narodov (domači jezik, melodije, obrede, podobe).

Skoraj sleherni prepričan pa prinaša s seboj tudi kaj slabega: če drugega ne, glavobol in trganje po ušesih. Tudi z 2. vatikanskim zborom je bilo tako. Ne, ker bi bil sam slab, ampak ker je odprl vrata več stoletij zadrževanim silam, ki so se zaradi njega sprostile z večjo silo, kot bi bilo prav.

V 16. stoletju je namreč Tridentinski koncil zakoličil meje med pravkar nastalim protestantizmom in katoliško vero. Moral je to storiti, saj zmeda ni nikjer dobra. Škoda je le, da so tiste meje potem ostale štiristo let nedotaknjene in nedotakljive: nihče v Cerkvi se ni smel niti za centimeter od njih oddaljiti. To je bilo za Cerkev škodljivo. Škoda pa se je pokazala šele sedaj.

Ko so se namreč z zadnjim koncilom zapornice odprle, je šlo marsikaj prek struge. Zlasti bogoslovni učenjaki, ki so navajeni dajati Cerkvi recepte iz svojih profesorskih kabinetov, so šli dostikrat v svojih „novih spoznanjih“ predaleč.

Razumljivo je, da se je takšnemu ravnanju učenjakov marsikdo v Cerkvi upravičeno uprl. Škoda pa je, da je šel ta in oni pri tem uporju predaleč. Značilni primer tega je francoski misijonski škof Lefebvre, ki zavrača zaradi teh izgredov ves 2. vatikanski cerkveni zbor.

No, rad bi Vam napisal še to in ono, pa moram nehati. Končno sem Vam hotel reči le to: zavejmo se svojega krščanstva, bomo dimiti nanj ponosni, zlasti pa — živimo ga vsak dan! Vi in jaz!

Bog z Vami! (Če mi bo kdo odgovoril, bom zelo vesel!)

Vaš župnik

ljubezen in ljubezen

Pismouk, nekakšen doktor obojega prava, je prišel Jezusa intervjувat. Bil je pameten mož: ni bil kakšen filistrski precejevalec komarjev ali milimetrsko natančni plačevalec desetine od mete in kumine in gorčice, marveč nekdo, ki mu je šlo za bistveno življenjsko orientacijo. Utrujen od celega gozda para-grafov v Mojzesovi postavi je vprašal Gospoda, katera je prava, najvažnejša zapoved.

Jezus mu je odgovoril z besedami molitvenega obrazca, ki ga je vsak verni Jud dan za dnem ponavljal: „Gospod je naš Bog, edini Gospod, popolen vladar nad vsemi vladarji. Ljubi torej Boga z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem in vso močjo!“

Torej popolna usmerjenost v Boga — nanj vsak čas misliti, z njim se kar naprej pogovarjati, pustiti se povsem prevzeti od božje luči in božje moči — to je v človekovem življenju najvažnejše. A to naročilo ni samo nasvet, marveč zapoved. In ne zapoved kakšnega župana ali ministra, ampak zapoved Gospodarja vesolja. In ne le za puščavnike ali samostance, marveč za slehernika.

Pismouk ni vprašal Jezusa po drugi zapovedi, pa jo je on kljub temu sam od sebe takoj zatem omenil. Pač zato, ker je prvi enaka, ker torej prve brez druge ni: sta le dve plati ene me-

dalje. „Druga je prvi enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe!“

Merilo za ljubezen do ljudi naj bo ljubezen do sebe. Z drugimi besedami: Kakor sebe ne obsojaš v mislih, tako ne obsojaj drugega! Kakor ne govoriš slabo o sebi, tako ne govori slabo o drugih! Kakor sebi v težavah pomagaš, tako priskoči na pomoč sosedu!

Tudi ta druga zapoved je zapoved, prihaja od Stvarnika sveta in obvezuje slehernika.

Da si ljubezni do bližnjega Jezus ni predstavljal kot nekakšno megleno čustvo v zraku, ve vsakdo, ki je kdaj listal po evangelijih. V podobi o usmiljenem Samaritanu je govoril Jezus zelo konkretno: Samaritan je moral krepko seči v žep, da je pomagal svojemu narodu, nemu sovražniku Judu z vinom, oljem, transportom in hotelnino. In pri slikanju poslednje sodbe je Jezus zamešal med svoje barve zelo stvarna dejanja: kruh in vodo, obisk v ječi in bolnici, perilo za berača in cigana.

Če se nam, kristjanom, tudi ta poteza odprtosti do ljudi le bolj malo posreči, ni tega največkrat krivo naše samoljubje — saj nam dobre volje najbrž ne manjka — marveč pogosteje pomanjkanje domišljije: ne znamo videti, kje, kdaj in kako nas kdo potrebuje. Ne znamo se vživeti v težave in brige drugega.

Jezusov sobesednik in pravni izvedenec je bil z Gospodovim odgovorom sporazumen.

V naši vsakdanjosti nam utegne koristiti tale misel: Jezusov križ, „Judom pohujšanje, poganom nespamet“, je nam, kristjanom, kažipot v življenju. Kaj nista oba kraka križa kot dva smernika: pokončni navzgor, k Bogu, počezni v šir, k ljudem? Sta podoba dveh prvih zapovedi, ki sta pravzaprav ena sama, kot je križ en sam: brez obeh brun ni križa, brez obeh ljubezni ni ljubezni.

ali ste tudi vi tega mnenja?

molitev bo težko dobila vizum za vstop v moderni svet

Ja, težko bo z vizumom za molitev v današnjem svetu. To nje-no prizadevanje je skoraj brez-upno. Ostala je pregrada moderne blaginje (za nekatere) in revščine (za mnoge, všteti tudi tiste „nekatere“).

Neverjetno! Današnja družba, ki si tako rekoč dovoli vse, najde polno zaprek, ko gre za molitev. Mrki policaji, ki se strogo držijo predpisov, odkrivajo, da so njeni dokumenti neveljavni, manjka jim nekaj pečatov, nima dovolj zagotovil o donosnosti. Brezobzirni cariniki ji premečejo vso prtljago. Ne sme čez mejo. Nič sumljivega niso pri njej našli. Sploh ničesar niso našli. Ona ne nese. In v potrošniški družbi je to neodpušljiv greh.

Tako se mora molitev žalostno umakniti v kak kotiček, ker nima „delovnega mesta“. Ljudje, ki imajo sami polno skrbi in polno dela, se ne utegnejo z njo ukvarjati. Mnogi, ki jih je naglica že upijani-la, z njo grdo ravnaajo, jo preme-tavajo in sujejo. Mnogi pa so nanjo popolnoma pozabili.

Skušajmo poiskati sovražnike molitve in ugotoviti razne ovire in zapreke, ki jih srečuje na svoji poti. Naj omenimo štiri:

- *velesila hrupa,*
- *oboževanje zasluzka,*
- *pomanjkanje časa,*
- *obsedenost naglice.*

Kako se bo molitev izmotala iz oglušujočega hrupa? Strastni do-bičkarji jo zasmehujejo; „oseb-nosti“, ki so vedno zaposlene z važnimi in perečimi vprašanji, jo puščajo v prazni čakalnici; ljudem, ki jih je omamila naglica, je od-več.

Ali bo mogla dokazati obmejnim

stražnikom, da je njen potni list veljaven? Ali bo mogla prepričati sitne carinike o koristnosti, še več, o potrebi svoje nekoristnosti? Ali se bodo ti neprijazni mitničarji na-šega stehnziranega sveta odločili, da pustijo naprej to vsiljivko, ki ni-ma v žepu prebite pare in je brez zaposlitve?

Zdi se mi, da bi morali najprej rešiti ta vazel: odstraniti davčne in ozkosrčne uradniške predpise, ki so potisnili molitev na zapušče-no ozemlje brez lastnika, komaj ko-rak od civiliziranega sveta.

Molitvi bi morali priznati vse dr-
žavlanske pravice. Njenega prisiljenega bivanja“ ne bi smeli ome-
jiti le na cerkve pod medlo „čast-
no stražo“ sveč.

Ne varajmo se: molitev je po-
stala zahtevna. Hoče vse svoje pra-
vice. Ne mara omejitev. Zakristije
so ji postale pretesne. Hoče se
nastaniti v človekovem srcu. Ne za-
dovolji se več z najbolj znanimi in
najbolj obiskanimi svetišči. Čuti
potrebo, da se „požene“ na vse
človeške poti.

Predvsem nekaj o hrupu. Nekdo
je upravičeno govoril o „zvočnem
onesnaževanju“ zemlje.

vero lahko samo doživimo

Konec preteklega leta se je že
devetič vršil teološki tečaj v Ljub-
ljani. Vsak večer so se zbirali šte-
vilni študentje in izobraženci v ve-
liki dvorani teološke fakultete. Ob-
javljamo nekaj misli udeležencev
tečaja:

ŠTUDENTKA MEDICINE:

Predavatelje odlikujeta odprtost
in širina. V meni se spreminja po-
doba Boga, tista, ki sem jo pri-
nesla od doma. Nova podoba od-
govarja mojemu duhovnemu razvo-
ju. Razmerje z ljudmi, z okolico

Od vseh strani nas napada hrup.
Ne moreš mu ubežati. Ropotanje
motorjev, glasni televizorji in nad-
zvočna letala, tranzistorji in pre-
klenske procesije avtov. Vseposod
šum in ropot. Tišina pa se umika
kot pregnana zver v vedno bolj
tesne in samotne kraje.

Doktor Rosen iz New Yorka go-
vori o demonu, ki se spušča na va-
lovih hrupa skozi uho in se polašča
naših življenjskih središč, kjer po-
vzroča nepojmljivo razdejanje, če-
prav se tega niti ne zavedamo.

Guido Ceronetti nas v svoji pre-
roški knjigi *Obramba lune* opozar-
ja: „Vi lahko pozabite na hrup, va-
še žile pa nanj nikoli ne pozabijo.“
In isti pisatelj ugotavlja: „Nadzvoč-
no letalo razkrajja življenje pod sa-
bo v neverjetnem obsegu, kot da
bi motalo fosfor.“ In še: „V zvoč-
nem stožcu nadzvočnega letala se
naše notranje izločanje spreminja,
globinsko ravnotežje pa se razbija.
Zvočno okuženje je komaj zaznav-
no iri nadalje nevarno. Velika trd-
njava brni nad nami, na zemlji pa
pušča najhujšo zvočno rano.“

In kljub temu se zdi, da se je
človek navadil na ves ta ropot.
Išče ga, čuti potrebo po njem, da
bi oglušel, da bi mu ne bilo treba
dajati računov svoji notranjosti.

*proži v meni težnjo po iskanju od-
govorov, zato so ti večeri zame to-
liko bolj osrečujoča priložnost.*

ŠTUDENT PRAVA:

Človek bi se rad izognil svoji svo-
bodi in teži odločanja, zato si želi,
da bi nas Bog s čudeži ali neizpod-
bitnimi dokazi primoral k veri. Če-
prav smo večni uporniki, se v bi-
stvu pravi in popolni svobodi iz-
mikamo. Svoboda je tudi breme, za
svobodo je treba biti močan. V Do-
stojevskega Bratih Karamazovih
očita Veliki Inkvizitor Kristusu, da je
zahteval preveč od človeka, ko si
je zaželel od njega svobodne lju-
bezni: to svobodno ljubezen naj bi
človeku navdihovalo občudovanje
Kristusove osebe in ne strah pred

Ropot, šum je njegov zadnji pripo-
moček, ki mu brani, da bi pogledal
v svojo praznino in izmeril njeno
presenetljivo razsežnost.

Odvezani centavri, „ki imajo ra-
di hrup kot dokaz za svojo mo-
škost in pogum, so le varljive pri-
kazni. Gre za može in fante, ki so
strahopetci“. (N. Fabbretti.) Bojijo
se sami sebe, svoje samote in svo-
jega nepomembnega življenja.

Brez tišine ni molitve. Če hoče-
mo ujeti valovno dolžino, ki nas
poveže z Bogom, moramo ustvariti
prostor samote in tišine, odstraniti
sovpadajoče valove in ustaviti vse
vmesne glasove.

„Kadar pa ti moliš, pojdi v svo-
jo sobo, zapri vrata in moli k svo-
jemu Očetu na skrivnem!“ Tu je
puščava. Človeško srce postane
skrit kotiček za srečanje, svetišče
božje pričujočnosti.

Martin Arpin, simpatični „kravji
brat“, ki je pisal svoj dnevnik na
surov ovojni papir, je nekoč zabe-
ležil: „Vedno moraš biti sam, če
nočeš biti nikdar sam.“

Ja. Tišina je kraj srečanja z Bo-
gom. Zato se zdi, da Boga ni več
na svetu, in mnogi govorijo o nje-
govi smrti. Skušajmo ostati v zbra-
nosti in tišini, pa bomo prisiljeni
raztrgati tiste osmrtnice.

*veličastjem in mogočnostjo nje-
govih čudežev. Če se komu zdi, da je
prav ta nepresegljiva lepota in en-
kratnost božjega razodetja in nje-
gove navzočnosti v Jezusu Kri-
stusu za vero premalo, potem se
bojim, da tisti sploh ne ve, kaj je v
življenju zares majhno in kaj veliko.*

USLUŽBENKA:

Vsak večer prihajam z Bleda,
kakor še nekateri iz Radovljice in
Kranja. Tečaje spremljam že nekaj
let. Morali bi biti vsaj dvakrat let-
no. Občudujem gotovost predava-
teljev in jasnost v izražanju. Za
vsem, kar povedo, čutim njihovo
življenje, pa tudi življenje drugih
kristjanov. Vsak dan se srečujem
z ljudmi, ki nimajo pravih pojmov

Za demonom, ki prihaja na valovih, ropota, je tudi Bog, ki prihaja na valovih tišine.

Alessandro Pronzato

slovenska škofa o prenovi Cerkve

Objavili smo že misli treh slovenskih škofov o prenovi slovenske Cerkve, h kateri vernike doma pozivajo. Danes ponatiskujemo v izviru misli obeh pomožnih škofov, ljubljanskega in mariborskega.

Ljubljanski pomožni škof dr. Lenič je zapisal:

„Naj bi nam Družina pomagala do nove, koncilске podobe Cerkve.

Janez XXIII. nam je nazorno povedal, da moramo biti „opasani“ in potovati, ne počivati; treba je vedno iti naprej, iskati nova pota.

Dve nevarnosti sta pred nami, slovenskimi kristjani. Prva je v tem, da bi bili preveč zasidrani v preteklost in mirujočo varnost in bi nič ne gledali naprej. Radi govorimo, da smo v prelomnem času, med starim in novim. Prelomni čas

mora nujno povezovati staro z novim. Če bi lepi roži porezali korenine in jo vtaknili v še tako dobro zemljo, bi najbrž kmalu usahnila, ker ni korenin. Zato se moramo varovati druge nevarnosti, ki je v tem, da bi vse staro zavrgli in brez korenin sadili novo.

Prenovo bomo začeli s poglavitvijo umevanja zakramentov in življenja iz njih. Naš notranji člo-

o veri, Bogu, Cerkvi. Poglobljanje lastnega verskega znanja mi pomaga reševati tudi take položaje. Tako prizadevanje Cerkve, da se približa sodobnemu svetu, se mi zdi družbeno zelo koristno in pomembno.

EDEN OD PREDAVATELJEV

V ozadju večine vprašanj, ki jih postavljajo udeleženci teološkega tečaja, je spor, ki nastaja med tem, kar so se bili naučili v šoli ali tudi pri verouku, in tem, kar slišijo tukaj. Spor, ki prihaja iz marksistično oblikovane zavesti glede vere, religije in morale, ter popravkov s strani tistih, ki jih prav vera določa za poseben slog življenja. Z druge strani razodevajo vpraša-

nja, kako močno so ljudje zaznamovani z razumarskim pojmovanjem vsega: ali je res ali ni res? To izvira iz misli: vse bomo rešili, znanost bo vse raziskala, ni skrivnosti, ki bi je ne rešili. Vendar mora človek zavzeti naklonjeni odnos do skrivnosti, do skrivnostnega. V duhovnem življenju dejansko doživi resničnost vere. V tem doživljanju je golo dokazovanje odveč.

INŽENIR KEMIJE:

Vsako leto sem se udeleževal teoloških tečajev za študente, tudi sem redno zahajal v študentsko versko občestvo. Zdi se mi, da bi mi nekaj bistvenega manjkalo, ko bi ne šel skozi to šolo iskanj in razglabljanj. Kot študentu se mi je ne-

prestano dozdevalo: Vsi ljudje iščejo, razglabljajo, se sprašujejo. Danes sem drugačnega mnenja: Ljudi sploh nič ne vznemirja, sploh ne iščejo, se ne sprašujejo. Morda pa trpijo na meni neznan način zaradi nesposobnosti, da bi se spraševali o temeljnih življenjskih vprašanjih.

ZDRAVNIK:

Letos prvič obiskujem ta tečaj. Teme so zelo zanimive. Ker ob svojem poklicu še „brskam“, iščem večje jasnosti v verskih vprašanjih, vidim prav na teh večerih priložnost za poglobitev vsega, do česar sem se že dokopal. V ta predavanja je vtakan človeški napor, sila duha, širina in odprtost.

novi način pokore

(Črka D pomeni duhovnika,
S spovedanca.)

D: Bog z vami!

S: V imenu Očeta in Sina in
Svetega Duha. Amen.

D: Zaupajte v Boga, saj govori:
„Nimam veselja nad smrtjo
grešnika, ampak nad tem, da
se spreobrne in živi.“

S: Amen.

D: Poslušajmo Jezusa, ki nam
govori: „Če odpustite ljudem
njih pregreške, bo tudi vaš
nebeški Oče vam odpustil.
Če pa ljudem ne odpustite,
vam tudi vaš nebeški Oče ne
bo odpustil vaših pregre-
škov.“

S: Moji grehi so:...

D: (Dá nasvete in pokoro.)

D: Obudite kesanje!

S: Moj Bog, iz vsega srca mi je
žal, da sem grešil. Kesam se
vsega, kar sem slabega storil
in dobrega opustil. Žal mi
je, ker sem z grehi razžalil
tebe, ki si moj najboljši Oče
in vse ljubezni vreden. Trd-
no sklenem, da bom s tvojo
pomočjo delal pokoro, po-
pravil škodo in pohujšanje,
se varoval grešne priložnosti
in nič več ne grešil. O Bog,
usmili se me zaradi zasluž-
enja svojega Sina, ki je zame
toliko trpel.

D: Bog, Oče usmiljenja, ki je s
smrtjo in vstajenjem svojega
Sina svet spravil s seboj in
poslal Svetega Duha v od-
puščanje grehov, naj ti po
službi Cerkve podeli opro-
ščenje in mir. IN JAZ TE OD-
VEŽEM TVOJIM GREHOM V
IMENU OČETA IN SINA IN
SVETEGA DUHA.

S: Amen.

D: Gospod Bog te je rešil gre-
ha, naj te osreči v nebeškem
kraljestvu. Njemu čast veko-
maj.

S: Amen.

vek se bo lahko zares od dne do
dne obnavljal samo, če bo tudi
živel iz zakramentov.“

Škof dr. Grmič je zapisal tele
misli:

*Družina naj bi kazala na potre-
bo po prenovi s tem, da bi opisova-
vala resnično podobo slovenske
Cerkve danes, brez raznovrstnih
„kozmetičnih“ pripomočkov. Obe-
nem naj bi čim popolneje obve-
ščala bralce o dogajanju v Cer-
kvi po svetu, tudi o pomembnih*

*neprijetnih dogodkih v njej. Piše
naj o bistvu prenove, tako da jo
bodo ljudje razumeli in se zanjo
odločili. Naj imajo verniki in tudi
drugače misleči možnost, da na
straneh Družine javno spregovorijo
o svojih pogledih, zahtevah in že-
ljah. List naj se še bolj odpre mla-
dim in jim pusti, da izrazijo svoje
mnenje, saj bodo slovensko Cer-
kev v prihodnosti sestavljali oni,
poleg tega je pa med njimi mnogo
zanimivih pojavov in poskusov.*

sodelujte tudi vi!

1. enota

prenova slovenske Cerkve

Slovenski škofje so se odločili za pokoncilsko prenovu. Področje ob-
nove so omejili za sedaj na dialog znotraj Cerkve.

Kot osnova za debato je izdelana listina o prvih šestih zakramentih,
ob kateri naj bi se sedaj sprožilo prenovitveno gibanje v slovenski Cerkvi.
Škofje žele, da gre ta listina v široko razpravo. Pričakujejo predloge s
strani vseh vernih, posebno še glede praktičnih smernic listine.

Zdomci se bomo te razprave, ki bo trajala kakšnih pet let, aktivno
udeležili. V Naši luči bomo ponatiskovali listino del za delom. Naši verniki
naj ta besedila premišljajo in o njih razpravljajo z drugimi (po majhnih
skupinah doma, župnijskih svetih, prijateljskih krožkih ipd.). Svoje pred-
loge naj sproti pošiljajo svojemu slovenskemu dušnemu pastirju, nacional-
nemu delegatu v tisti deželi ali pa direktorju slovenskih dušnih pastirjev
v zdomstvu msgr. Kunstlju.

Sedaj imamo vsi ugodno priložnost, da dejavno sodelujemo pri so-
dobni prenovi Cerkve na Slovenskem. Posebno zaradi skušenj v tujini
utegnejo biti naše pripombe zelo koristne.

I. ZAKRAMENTI V KRŠČANSKEM ŽIVLJENJU

1. Človek se dviga k Bogu s po- močjo znamenj

● Posebna značilnost ljudi vseh
časov in krajev je, da bolj ali manj
zavestno iščejo stika z višjimi sila-
mi, z božanstvi, z Bogom. To do-
kazuje pojav različnih verstev pri
vseh narodih. Sicer so ta verstva
dostikrat zelo nebogljenata — božan-
stva si predstavljajo zelo po člove-

ško — vendar kažejo, da človek
stalno sega nad sebe in nad svoje
moči.

● V iskanju povezanosti z Bogom
in sploh z višjimi silami imajo pri
vseh verstvih v različnih krajih in
časih človeške zgodovine poseben
pomen vidna znamenja: upodoblje-
na božanstva, različne oblike molit-
ve, predmeti v bogoslužju, različni

obredi itd. Tem znamenjem mnogi ljudje dostikrat pripisujejo čudežno moč.

● Kristjani, ki verujemo v enega samega Boga, nekatera takšna znamenja odklanjamo. Vendar moramo priznati, da vsa ta znamenja kažejo, kako je človek zanj odprt, kako se ujemajo z njegovo telesno duhovno naravo. Človek bi rad prišel do nevidnih stvarnosti in do Boga po vidnih stvarnostih, vidnih znamenjih.

● To velja tudi za nas kristjane. Vprašanje je le, ali so v krščanski veri takšna pristna znamenja. Ali pa to prizadevanje ostane neizpolnjeno?

2. Prvenstveni zakrament je Kristus

● Takšna znamenja so. Resničnost je celo mnogo veličastnejša, kakor je to sploh mogoče pričakovati.

● Ne le, da v krščanstvu imamo takšna znamenja, ki jim pravimo zakramenti, ampak je takšno znamenje najprej zgodovinski Kristus sam, ki ga moremo zato imenovati temeljni zakrament ali prazakrament. Bog je torej upošteval najgloblje človekove težnje in jih uresničil v preobilni meri, saj znamenje, ki nas povezuje z Bogom (in med seboj), ni neki predmet, ampak oseba, Kristus.

● V Kristusu je Bog sam privzel človeško naravo in je na viden način stopil v človeško zgodovino, da bi ljudi povabil in dvignil k deležnosti pri božjem življenju in lastni božji sreči ter jih zedinil v eno samo božje ljudstvo.

● Ko so se ljudje v Palestini srečevali s človekom Jezusom, so se hkrati srečevali s pravim Bogom. Kristusova človeška narava je bila vidno in učinkovito znamenje, ki je kazalo na nevidno stvarnost, na Boga samega; saj Kristus ni bil le pravi človek, ampak tudi pravi Bog. Njegova človeška narava je bila most do Boga. Ob Kristusu se je uresničevala osnovna težnja človeškega srca po duhovnem zedinjenju z Bogom.

● Zakrament pa ni bil le Kristus sam osebno, temveč je bila zakrament tudi vsa njegova odrešenjska dejavnost. Njegova človeška beseda je bila učinkovito znamenje Boga, je bila v polnem pomenu božja beseda. Ko je Jezus odpuščal grehe, so bile njegove besede in vse ravnanje z grešniki pri tem zunanje znamenje, ki je kazalo na notranjo božjo učinkovitost. Mrtvoudnemu je Jezus rekel: „Sin, grehi so ti odpuščeni.“ Ko je ozdravljaj bolnike, je poleg besed večkrat uporabljal še druga znamenja. Oči dveh slepih se je dotaknil in rekel: „Zgodi se vama po vajini verili“

● Tisti ljudje, ki so bili za dobro odprti, so ob Jezusovem delovanju postajali boljši, vedno bolj božji, vedno bolj ljudje.

3. Praktične smernice

1. Zakramente je treba povezovati s Kristusom kot prazakramentom in s Cerkvijo kot temeljnim zakramentom odrešenja.

2. Hkrati z naglašanjem občestvene narave vseh zakramentov bomo poudarjali in upoštevali tudi osebni vidik vsakega zakramenta, vidik osebnostnega srečanja s Kristusom, iz česar sledi velika osebna odgovornost delivca in sprejemnika zakramenta.

3. Evangelizacija, katehizacija in delitev zakramentov so in morajo biti ozko med seboj povezani. Temeljito bomo morali uporabiti bogato pogrnjeno mizo božje besede, ki nam jo dajejo novi obredniki za posamezne zakramente.

4. Za pravilno presojo in izboljšanje dejanskega stanja bo treba raziskati pomanjkljivosti v našem oznanjevanju in verovanju glede zakramentov.

4. Vprašanja za pomoč pri razgovoru

1. Na kakšne načine išče moderni neverni potrošnik stika z višjimi silami? (Horoskopi, obeski na avtu...)

2. Kakšnim znamenjem (predmetom, kretnjam, besedam...) pripisujejo pogani, necivilizirani in civilizirani, čudežno moč?

3. Zakaj si človek išče poti k Bogu po vidnih, otipljivih stvareh?

4. Zakaj imenujemo Kristusa lahko prazakrament?

5. Zakaj je stopil Bog v človeško zgodovino?

6. Zakaj so mnogi v Palestini odklonili Kristusa, čeprav so se v njem srečavali z Bogom?

7. Zaradi česa so nekateri sprejeli Kristusa kot Boga?

8. Ali je mogoče iz evangelijev razbrati, da so postajali tisti, ki so bili za dobro odprti, ob Jezusovem delovanju vedno boljši?

9. Kje in kako naj povežemo zakramente s Kristusom in s Cerkvijo?

10. Kaj je to „občestvena narava“ zakramentov?

11. Kako naj se kaže odgovornost delivca in sprejemnika zakramentov, ki sledi iz osebnega srečanja s Kristusom v njih?

11. Kako naj izkoristimo bogato pogrnjeno mizo božje besede, ki nam jo nudijo novi obredniki za posamezne zakramente?

12. Kakšne pomanjkljivosti najdete v našem oznanjevanju in verovanju glede zakramentov?

kaj pa doma?

nadaljevanje s 3. strani

Klavora", na katerem so se pevci in poslušalci poslovlili od svojega dolgoletnega dirigenta in umetniškega vodje Jožeta Gregorca. V več kot dveh desetletjih je ta moški pevski zbor pod vodstvom Jožeta Gregorca žel zavirljive uspehe na domačih in mnogih tujih koncertnih odrih.

MAKSIMILIJAN DRŽEČNIK 30 LET ŠKOF — 15. decembra 1946 je bil dr. Maksimilijan Držečnik posvečen za škofa. Osrednja slovesnost 30-letnega jubileja mariborskega škofa je bila 12. decembra v mariborski stolnici. S slavljenecem so somaševali škofje Jenko, Lenič in Grmič, člani mariborskega stolnega kapitlja, teološki profesorji z dekanom Perkom na čelu, rektor ljubljanskega semenišča Vegelj, rektor mariborskega dijaškega semenišča Kramberger ter vsi dekanii mariborske škofije. Lik jubilanta je po evangeliju orisal mariborski pomožni škof Grmič.

IZSELJENSKA NEDELJA — Ob prazniku sv. Družine je vsako leto na Brezjah srečanje izseljencev, ki se za božične praznike mudijo v Sloveniji. Tudi letos so se izseljenci srečali na Brezjah pri maši s škofom Leničem, ki mu je zaupana skrb za dušno pastirstvo izseljencev.

NOVA BENCINSKA ČRPALKA — Na desni strani magistralne ceste Maribor—Zagreb pred motelom „Podlehnik“ je bila decembra odprta nova sodobna bencinska črpalka. Objekt je sodobno opremljen z devetimi dvojnimi črpalkami; poleg goriva in maziva je tudi bogato založen s širokim izborom avtomateriala.

40.000 TELEGRAMOV — Na zagrebški pošti so decembra predali svojemu namenu najsodobnejši pošiljalec telegramov, s pomočjo katerega bodo lahko v osmih minutah poslali štirideset tisoč telegra-

iz slovenskega tiska

Z izrezki iz slovenskih revij in časopisov, ki izhajajo doma in po svetu, skušamo zasledovati dogajanje med Slovenci. Za utemeljenost komentarjev in mnenj ne odgovarjamo.

NAŠ TEDNIK

KAKO JE SEDAJ S KOROŠKO?

Narodni svet koroških Slovencev in Zveza slovenskih organizacij na Koroškem sta na seji koordinacijskega odbora (14. 12. 1976) analizirala razgovore z zveznim kanclerjem Kreiskijem (9. 12. 1976) in ugotovila, da nima avstrijska zvezna vlada tudi po preštevanju manjšine novega koncepta za reševanje člena 7 avstrijske državne pogodbe in da ni pripravljena reševati odprtih vprašanj sporazumno z zakonitimi zastopniki slovenske manjšine na enakopravni podlagi.

Zato zavračata z vso ostrino trditve v avstrijskem odgovoru na noto SFRJ, češ da koroški Slovenci nismo izkoristili v zaželeni meri danih možnosti za razgovore, in poudarjamo, da smo prav do zadnjega kazali pripravljenost, da sodelujemo pri vsakem sporazumnem reševanju manjšinskega vprašanja, pod pogojem, da vlada ne izvede ugotavljanja manjšine; in da je bilo delo v Kontaktnem komiteju prekinjeno v tistem trenutku, ko je vlada klonila pritisku nemško-nacionalističnih sil in pristala na ugotavljanje.

Osrednji organizaciji koroških Slovencev sta letos ponovno pristali na pogajanje s strokovnjaki zvezne vlade ter treh, v parlamentu zastopanih strank, v upanju, da bo prišlo do koristne rešitve. Kljub trajnim prizadevanjem slovenskih osrednjih organizacij za razgovor med vlado in manjšino je avstrijska zvezna vlada pogajanja z manjšino samovoljno prekinila.

Dejstva torej ovržejo naravnost smešno trditev avstrijske zvezne vlade v odgovoru na jugoslovansko noto, češ da je bil zakon o narodnih skupnostih (7. 1. 1976) v pretežnem delu sestavljen v sporazumu z zastopniki slovenske in hrvaške narodne skupnosti.

Osrednji organizaciji koroških Slovencev nasprotno ugotavljata, da zakon o narodnih skupnostih, dopolnitev zakona o ljudskih štetjih ter dopolnitev zakona o izplačilu plač ne pomenijo izpolnitve člena 7 avstrijske državne pogodbe, marveč spremembo avstrijske državne pogodbe, in da nista osrednji organizaciji koroških Slovencev sodelovali niti v eni sami točki omenjenih zakonov.

Po uspelem bojkotu preštevanja smo bili koroški Slovenci prvi, ki smo dali pobudo za ponovne razgovore z vlado v okviru Kontaktnega komiteja, v katerem bi bili enakopravno zastopani zvezna vlada, koroška deželna vlada, zastopniki strank ter predstavniki obeh osrednjih organizacij koroških Slovencev ter zakoniti zastopniki slovenske narodne skupnosti.

Odločno moramo zavrniti vsak poskus, da se slovenski narodni manjšini na Koroškem vsili novo vodstvo v obliki manjšinskih sosvetov. Za slovensko narodno skupnost, ki je z bojkotom preštevanja (14. 11. 1976) ponovno dokazala svojo življenjsko voljo in povezanost s svojima osrednjima organizacijama, ostane edina možna podlaga za vse nadaljnje razgovore člen 7 avstrijske državne pogodbe, ne pa zakon o narodnih skupnostih in dopolnitvi zakona o ljudskih štetjih ter izplačanju plač (7. 7. 1976), ki v celoti nasprotujejo jasnim določilom državne pogodbe.

Naš tednik, Celovec, 16. decembra 1976, str. 1.

iz tujega tiska

Z izrezki iz tujih časopisov osvetljujemo življenje v domovini. Izbor komentarjev skuša biti čim tehtnejši.

MILIJONI UBITIH BREZ SLEDU BODO OBTOŽILI TO CIVILIZACIJO

Razmišljanje zagrebškega nadškofa o geslu letošnjega Svetovnega dneva miru „Če želiš mir, brani življenje!“ je vzbudilo zanimanje. Zagrebški nadškof je razmišljal v tej smeri:

„Kot mi danes obsojamo zlo, storjeno v preteklosti, tako bodo bodoča pokolenja postavila na zatožno klop to naše oholo stoletje, tako zaradi njegovih zablod kakor zaradi njegovih zločinov nad življenjem, nad človekom.“

Bog ima kot Stvarnik pravico postaviti človeku zakone, da zaščiti človeka samega... Veliki morilci v zgodovini so imeli sebe za neomajne gospodarje človeških življenj. Imeli so običajno tudi svoje ideologe, ki so jim mirili vest.

Na žalost je dvajseto stoletje kljub največjemu vzponu glede tehničnega napredka storilo največ grehov proti življenju... Izoblikovala se je cela znanost, kako uničevati človeka: kako ga ubijati psihično, kako fizično. Proučili so, kako v njem ponižati osebo; kako mu zadajati bolečine na duši in na telesu, kako ga mrcvariti, dokler ne bo zmrcvarjen.

Metode so torej znanstveno proučene, izvrševalci poučeni, treba je te zadnje samo še napolniti z mržnjo, na žrtev pa prilepiti nalepko „sovražnik“ — in vse je dovoljeno.

Dolg je v našem stoletju seznam načinov, kako je možno uničevati ljudi: vojne, taborišča, mučilnice, plinske celice, mučenje v temnicah, rodomori, ubijanje narodov, uprizorjeni procesi, ubijanje talcev in razoroženih vojnih ujetnikov. Obstajajo tudi natančno izdelani načini, da ostane človek živ, a do življenja nima pravice. Kaj je s tistimi, ki nimajo kruha zato, ker niso močnim všeč? Milijoni ubitih brez sledu in znaka bodo obtožili to civilizacijo.“

V nadaljevanju tega razmišljanja opozarja nadškof Kuharić na protislovje civilizacije, ki na eni strani ravna s življenjem kot z največjo vrednoto in išče zdravil, da se za vsako ceno podaljša, na drugi strani pa znanstveno ubija nerojene in „sovražnike“ ter „ima za vsakega prebi-valca planeta pripravljeno rušilno silo 15 ton razstreliva“.

Zanikati neomajno in izključno božjo oblast nad človeškimi življenji in edino vse zajemajočo Jezusovo zapoved ljubezni „pomeni rušiti človeka in voditi človeštvo v smrt“.

Glas koncila, Zagreb, 9. januarja 1977.

BEOGRAD: VOLK BI RAD BRANIL RDEČO KAPICO

Jugoslovanskemu kolegu Titu je Brežnjev obljubil večer življenja brez sovjetskega vmešavanja in je obetal, da bo ob nevarnosti za Titovo življenjsko delo — socialistično enotno državo Jugoslavijo — tej nudila sovjetska rediteljica bratsko pomoč.

Kaj je treba pod tem razumeti, je pokazal Tito v preteklosti. 1955 je Hruščov spet odpravil izobčenje, ki ga je Titu naložil Stalin. Komaj je bilo to sprejetje nevmešavanja postavljeno kot osnova sovjetsko-jugoslovanskega prijateljstva, je Tito 1956 odobril moskovski poseg v sosedni Mad-

mov. Novi pošiljalec je prvi v Jugoslaviji in drugi v Evropi, z njim pa bodo vzdrževali zvezo z vsemi kraji v deželi in z dvajsetimi evropskimi in zunanjeevropskimi državami.

ŠTUDENTSKE ŠTIPENDIJE — Zbor študentov filozofske fakultete v Ljubljani je ugotavljal, da je sedanje stanje študentske politike nevzdržno. Obenem so predložili zahteve o najvišjih študentskih stipendijah, ki naj bi znašale 2000 dinarjev, manjše od 500 dinarjev pa ne smejo biti.

TALISOV NAPITEK „ŠPORT“ — Osvežilni napitek „Šport“, kot so ga poimenovali pri mariborskem Talisu, je nova pijača. Pijača ima iste surovine, kot jih imajo piva, vendar pa je vrenje nadzorovano. Zaradi drugačne tehnologije izdelave vsebuje le malo alkohola, tako da ga v zvezi z davki uvrščajo med nealkoholne pijače.

LJUBLJANSKI ŽIVILSKI TRG — Pred prazniki je bil bogato založen, tako z zelenjavo in s sadjem. Cene so bile precej visoke: domača endivija od 12 do 20 dinarjev, zeleni glavni radič po 10 dinarjev, špinača od 40 do 48 din, pesa po 10 din, cvetača od 15 do 20 din kilogram. Jajca so bila 2,40 do 2,60 din, orehova jedrca pa po 130 din kilogram.

BOŽIČNI VEČER V ŽELEZNIKIH — Blizu 20 članov šteje železniški cerkveni pevski zbor. Na večer božiča so se zbrali v pevski sobi; bil je to večer božičnih in narodnih zborovskih pesmi.

PRONUNCIJ PRI PATRIARHU GERMANU — Novi zastopnik Apostolskega sedeža, papeški pronuncij Michele Cecchini, je 1. decembra napravil vljudnostni obisk pri patriarhu srbske pravoslavne Cerkve Germanu.

KONCERT V STOLNICI — V nedeljo, 26. decembra, lani, je v ljubljanski stolnici pri maši pel komorni zbor „Anton Foerster“ pod vodstvom profesorja Jožefa Trošta. Po maši pa je izvajal program starih božičnih pesmi.

KRIŽAJEVA PRVA TOČKA ZA SVETOVNI POKAL — Na prvi letošnji tekmi za svetovni pokal v alpskem smučanju — veslesalomu — se je našemu najboljšemu smučarju, 21-letnemu Bojanu Križaju, naposled uresničila velika želja: uvrstil se je med prvih deset in dobil prvo točko za svetovni pokal.

JESENIŠKA VELIKANKA — Pred nedavnim je bila otvoritev nove hladne valjarne na Jesenicah; ta bo odslej oskrbovala slovenski trg, to je predelovalce jekla, s kvalitetno hladno valjano pločevino, ki so jo morali do sedaj večinoma uvažati.

NAJVEČJA V EVROPI — Tovarna magnetne celuloze, ki so jo v Krškem odprli delavci tovarne celuloze in papirja Djuro Salaj, je stala dobro milijardo ter predstavlja največjo tovarno te vrste v Evropi.

NOVI JUGOSLOVANSKI VELEPOSILANIK PRI VATIKANU je Zdenko Svete. Glavni podatki o njem iz knjige *Kdo je kdo v Jugoslaviji* (Beograd 1970) so: Rojen 1924 v Bosaškem Brodu, dokončal časninarsko-diplomatsko visoko šolo v Beogradu, v NOB od 1941, član ZKJ od 1943, po koncu vojne načelnik oddelka za notranje zadeve (OZNA) okraja Bjelovar, organizacijski tajnik okrajnega in oblastvenega komiteja v Bjelovaru, poslanik v Maroku.

KNJIGA ZGODOVINE — Pri Cankarjevi založbi v Ljubljani je izšla dolgo pričakovana Svetovna zgodovina, strnjena v eni sami knjigi, v skupni nakladi 20.000 izvodov.

NIČ VEČ ZAPORNIC — Ob koncu novembra so v Ljubljani odprli podvoz pod železnico v Šiški in tako končali prvi objekt desetletnega programa graditve ljubljanskih cest.

BEGUNJE — Farma v Poljčah, na kateri redijo okoli 200 krav, spada že več let med najboljše v državi. V preteklem letu so dosegli izjemen uspeh, saj so namolzli 1.358.868 litrov mleka ali povprečno 6.565 litrov na kravo, kar je bilo največ v Jugoslaviji. Dosežena poprečna mlečnost na kravo spada med

žarski: „Čeprav smo proti vmešavanju v notranje razmere neke dežele, imamo sovjetski poseg za nujen, če pomaga rešiti socializem,“ je takrat povedal Tito v zaupnem krogu.

Dvajset let je bil ta tajni govor pod zaporo. Šele pred letošnjim Brežnjevovim obiskom Beograda ga je pustil Tito objaviti v svojem „zgodovinskem ‚ne‘ stalinizmu“ — očitno kot recept za svoje naslednike. Brežnjevov poseg v ČSSR ni z nobeno besedo več omenjen.

V duhu internacionalizma je dovolil Tito Sovjetom med krizo na Bližnjem vzhodu in v Angoli vojaško uporabo svojega ozemlja kot letališče in prekladališče orožja. Obenem jim je dovolil imeti do pet vojnih ladij vkrcanih v jugoslovanskih pristaniščih za oskrbo z živežem in pregled, kar sme trajati več mesecev.

Pod Brežnjevom je postala Sovjetska zveza najvažnejši trgovski partner Jugoslavije: do 1980 naj bi dosegla blagovna izmenjava 14 milijard dolarjev. S tem bo Jugoslavija od ZSSR gospodarsko bolj odvisna kot Vzhodna Nemčija, ki odlaga svoje blago tudi na zahodne trge.

Že 1975 so zabeležili jugoslovanski hoteli prek pol milijona prenočitev sovjetskih občanov. Odkar postajajo zahodni turisti bolj redki, se zanimajo v Beogradu za ta „morda največji turistični trg vseh vzhodnoevropskih socialističnih dežel“; tako piše partijski list *Borba*.

Po Brežnjevovem obisku Beograda 1971 je začel Tito z največjo „čistko“ državnega in partijskega aparata od 1949 (ko je šlo proti prijateljem Moskve). Liberalni komunisti v Srbiji pod podpredsednikom generalom Popovićem so bili odstranjeni. Zaupno je Tito pojasnil, da je Brežnjev postavil kot pogoj za to, da se bo držal načela popolnega nevmešavanja, to, da bodo vsi „svobodomiselni“ elementi odstranjeni.

Tudi to pot so manjkali pri beograjski mizi pogajanj zastopniki iz Hrvaške, z dr. Bakarićem na vrhu, ki so se 1971 ravno še rešili. Domnevno je to znak, da s Titovim, Moskvi naklonjenim tečajem, niso vsi tovariši soglasni.

Ko je bodoči ZDA-predsednik Carter odklonil Titovi državi v primeru sovjetskega vpada že vnaprej sleherno ZDA-pomoč, morda to ni bil le spodrsrlaj političnega novinca. Brežnjev prejšnji teden o svojih stikih: „Naši odnosi so zdaleč boljši, kot na splošno mislijo.“

Sicer Tito ni svojemu zavezniku Brežnjevju podelil najvišjega civilnega odlikovanja „Velike jugoslovanske zvezde“, ker je to namenjeno le za državne poglavarje (doslej okrog 80). Sovjetski maršal je dobil mnogo bolj pogojeni „Red svobode“, ki ga nosijo v Jugoslaviji poleg Tita le še štiri generali. Le en tujec je doslej prejel Titov Red svobode: sovjetski maršal Žukov ob obisku Jugoslavije oktobra 1957. Prinesel pa mu je malo sreče: Žukova so takoj po vrnitvi v Moskvo vrgli.

Spiegel, Hamburg, 22. novembra 1976.

KAJ JE PRAVZAPRAV HOTEL BREŽNJEV V BEOGRADU?

Preklic je bilo pričakovati. Pred časnikarji v Beogradu je izjavil jugoslovanski uradni tolmač, da so zahodna poročila o globokih sovjetsko-jugoslovanskih razlikah v gledanjih med Brežnjevovim obiskom v Beogradu „umovanja, ki ne morejo biti mednarodnemu sodelovanju v korist“. Čuden je bil jugoslovanski preklic ne le zaradi svoje nekoliko medle in splošne oblike. V oči je padlo tudi to, da ni beograjski govornik zavrnil točke za točko, marveč je ostal pri splošnih izrazih.

Kaj so poročali ameriška novičarska agencija in drugi zahodni viri, ki so se sklicevali na poluradne jugoslovanske osebnosti? Po njih je Brežnjev pri obisku v jugoslovanskem glavnem mestu predložil gostiteljem dokument, ki bi imel, ko bi ga bili sprejeli, za posledico preklic sklepov evropske KP-konference v Vzhodnem Berlinu. 1976 je moral Brežnjev v Vzhodnem Berlinu zagotoviti Jugoslovanom, Romunom in evrokomunistom v Italiji, Španiji in Franciji določeno samostojnost — te privolitve je sov-

jetskemu partijskemu šefu postalo medtem očitno žal.

Nadalje je Brežnjev zahteval obširnejše pravice za pristajanje sovjetskih vojaških ladij v jugoslovanskih pristaniščih kot tudi pravice za letanje sovjetskih vojaških letal prek jugoslovanskega ozemlja. Tito, tako je bilo slišati, naj bi na to odgovoril z ne.

A še več: Sovjetski partijski šef naj bi zahteval močnejše gospodarsko zblizanje Jugoslavije z vzhodno gospodarsko skupnostjo COMECON, dalje uskladitev jugoslovanske zunanje politike in jugoslovanske komunistične ideologije z deželami Varšavskega pakta. Brežnjev naj bi tudi ostro grajal „proti-sovjetsko držo“ jugoslovanskega tiska in naprtil odgovornost za to jugoslovanskemu partijskemu vodstvu. Tudi naj bi zagotovil, da nima Moskva nič skupnega z jugoslovanskimi stalinisti in kominformovci — to izjavo naj bi Tito zavrnil kot neustrezljivo.

Vse to so sedaj Jugoslovani precej splošno zanikali, ker bi sicer morali odgovoriti na vprašanje: O čem so govorili sovjetski generalni sekretar in njegovi jugoslovanski gostitelji? Morda o vremenu ali o naivnem slikarstvu? Katerih posebnih vprašanj so se dotaknili? Končno ni sovjetska zahteva po oporiščih za ladjeve ob jugoslovanskem Jadranu nova. Sovjeti prihajajo z njo že leta dolgo vedno znova na dan. In kdo naj bi iz zraka potegnil poročila o sovjetsko—jugoslovanskih razlikah v gledanjih?

Gotovo ni slučaj, da so takšne namerne indiskretnosti prispale iz Beograda na Zahod. Jugoslovani imajo občasno radi takšno poročevalsko politiko: najprej vržejo nekaj ven, da bi s tem opozorili Zahod, potem pa pravijo, da niso oni tega storili, da se branijo pred Sovjetsko zvezo.

Vsekakor obstajajo nedvomni znaki za to, da si jugoslovansko vodstvo na vrhu krepko beli glavo, kako bi Sovjete pripravilo do naklonjenega ravnanja. Šele pred nekaj dnevi je izjavila beograjska *Borba* v vojaško-političnem komentarju, da se lahko tudi socialistična država oziroma socialistična skupina držav pojavi kot napadalka. Beograjski ča-

sopis je navedel tudi vir izjave — Kardelja, ki je povedal, da ni dopustno z orožjem v roki vsiliti drugim narodom socializma ali določene oblike socializma.

Pri imenovanju nekoga za napadalka, tako *Borba*, ne igra nobene vloge družbena ureditev, ki predstavlja neko državo. Drugače povedano: tudi komunistična država lahko zagreši napad. Zakaj, se sprašujejo, je Beograd prav sedaj tako zelo zavzet za to, da opozarja na možnost napada s strani neke komunistične države ali več komunističnih držav?

V nasprotju z beograjskim ravnanjem se postavljajo Sovjeti v čisto drugačno držo. Moskva izjavlja, da ne more biti Sovjetska zveza že zaradi svojega pravega pojmovanja komunizma nikdar napadalka. Če pa Sovjetska zveza vmes poseže in vkoraka, kot smo to doživeli v primeru Češkoslovaške, tedaj nita napad nikakršen napad, ampak le „bratska pomoč“.

Pred nekaj dnevi se je jugoslovanski državni prezidij v navzočnosti jugoslovanskih poslanikov na Kijajskem in v Albaniji ukvarjal z odnosi Beograda do Albanije. Pri tem je izjavil, da si Beograd želi s komunistično Albanijo „sodelovanja na vseh področjih“. Takšno sodelovanje v duhu enakopravnosti, neodvisnosti in nevmešavanja bi bil velik prispevek k „trdnosti, varnosti in miru v tem prostoru“.

Zgodovinska skušnjava uči, da so bili jugoslovansko-albanski odnosi pogosto kot obrnjeno zrcalo jugoslovansko-sovjetskih odnosov. Vselej, kadar je bilo med Beogradom in Moskvo kolikor toliko v redu, so bili odnosi Beograda do Albanije slabši. In vselej, kadar je bilo med Beogradom in Moskvo slabše, je bilo sodelovanje z Albanijo boljše. To se je pokazalo predvsem 1968, ko sta se obe deželi bali sovjetskega vojaškega vpada. Očitno je ta strah danes tako v Beogradu kot v Tirani spet večji kot pred nekaj meseci. In kot kaže, ni Brežnjevov obisk v Beogradu tega strahu zmanjšal, ampak — tako moramo sklepati iz jugoslovanskega ravnanja — prej zvečal.

Kleine Zeitung, Celovec, 18. decembra 1976.

najboljše na svetu. Poleg tega imajo v Poljčah tudi kravo rekorderko, ki je dala lani kar 14.000 litrov mleka.

ČRNA, SLOVENJ GRADEC — Moški pevski zbor iz Črne na Koroškem je s koncertom v soboto, 20. decembra, proslavil 30-letnico ustanovitve in uspešnega delovanja. Na koncertu, ki je bil dobro obiskan, so 25 pevcem podelili Gallusova priznanja.

KOPER — Tu so 31. decembra odprli nov disperanzer medicine dela, prometa in športa. Z opremo vred je stal 4,5 milijonov dinarjev. S to pridobitvijo bo v Kopru odslej dosti boljše preskrbljeno za zdravje delavcev.

LJUBLJANA — V novi stavbi Onkološkega (rakovega) inštituta so dobili nov ogromen obsevalni „kanon“, ki bo spomladi začel z vsemi kalibri „obstreljevati“ raka na raznih človeških organih in ga na ta način zatirati.

LJUBLJANA — 17. decembra je komisija SR Slovenije za odnose z verskimi skupnostmi — vodil jo je predsednik komisije Rudi Čačinovič — na svoji seji obravnavala potek dosedanje razprave o osnutku zakona o pravnem položaju verskih skupnosti na območju Slovenije.

LJUBELJ — 12. januarja popoldne je zasul snežni plaz na Zelenici dva učitelja in štiri učence Iskrinega šolskega centra iz Kranja. 27 dijakov je imelo že od 8. januarja pod vodstvom treh učiteljev tako imenovano šolo v naravi v Iskrini koči, eno uro hoda od zgornje postaje žičnice na Zelenici. Ker žičnica ni vozila, so se odločili tečajniki in učitelji za sestop v dolino. Pred skupino dijakov je nekaj smučarjev utiralo gaz. Prav te smučarje je kakor beton zbiti in kakšne štiri ali pet metrov debeli plaz, ki je prihrumel z Beguniščice, zasul in so tako našli smrt pod snežno odejo.

LOŽNICA — Žalska „Minerva“ je v soboto, 20. decembra, na Ložnici odprla obrat za proizvodnjo drenažnih cevi. Proizvodnja nekaj nad

6 milijonov metrov cevi bo zado-
stila domačim potrebam, manjšo
količino cevi bodo celo lahko iz-
vozili. Pri tem je pomembno, da je
„Minervi“ uspelo osvojiti novo teh-
nologijo, ki bo omogočila uvožene
surovine nadomestiti z domačimi.

MARIBOR — Občini Maribor in
Gornja Radgona gojita razvejano
gospodarsko sodelovanje, ki je zna-
čilno zlasti za mlevinsko, lesno-pre-
delovalno in mlekarsko industrijo
ter za trgovino.

MURSKA SOBOTA — Ko so last-
niki radijskih sprejemnikov pred
kratkim na srednjevalovni dolžini
620 KHZ in na UKV dolžini 103,9
MHZ na območju severovzhodne
Slovenije. slišali elektronski signal
prekmurske narodne pesmi „Vsi so
venci bejli“, so jih napovedovalci
seznanili v slovenskem in madžar-
skem jeziku s pomembno pridobit-
vijo: da bo namreč odslej radio
Murska Sobota oddajal na desetki-
lovatnem oddajniku, ki so ga zgra-
dili v Nemčavcih.

NOVO MESTO — Trgovsko pod-
jetje Novotehna, Novo mesto, je
dobila prepoved prodaje avtom-
obilov Fiat 126 p. Medobčinska in-
špekcijska služba je izdala ta od-
lok o prepovedi prodaje zaradi
pomanjkanja rezervnih delov.

ORMOŽ — 9. decembra so mladi
in stari (tudi osemdesetletniki) iz
Sv. Miklavža, Ivanjkocev, Sv. To-
maša, Središča ob Dravi in Velike
Nedelje pod skupnim naslovom
„Ljudska pesem in beseda“ pripra-
vili pester spored že skoraj pozab-
ljenih narodnih in ponarodelih pes-
mi, predstavili svoj kraj in običaje
v narečni govorici ter zapeli in za-
igrali na stara glasbila.

PREVALJE — 13. dec. so slovesno
odprli šest in pol kilometrov dolgo
asfaltno cesto od Poljane pri Pre-
valjah do vasi Šentanel. Cesta je
velika pridobitev za prebivalce te
koroške vasi, ki so zvečine kmetje,
ki se predvsem bavijo s pitanjem
živine in mlečno proizvodnjo. Z
boljšo cesto se bo na Šentanelu
hitreje razvijal tudi kmečki turi-
zem.

RADLJE OB DRAVI — Slovenci iz
Globasnice na avstrijskem Koro-

SKRIVNOST POTITOVSKE DOBE

Samoupravljanje, ki ga Jugoslo-
vani ponujajo vsemu svetu kot ure-
sničitev združitve socialne pravi-
čnosti in učinkovitega gospodarstva
— to čudovito samoupravljanje je
v krizi. Tega ni mogoče na prvi
pogled opaziti. V Beogradu boste
naleteli na avtomobilsko gnečo,
izložbe so polne najrazličnejših ži-
vil in blaga za vsega sveta. To je
prava paša za oči v primeri z uli-
cami v drugih komunističnih drža-
vah.

Vendar je vse to le privid. Stati-
stike sicer govore, da je samou-
pravna Jugoslavija za dvanajstkrat
povečala proizvodnjo. A na tej čast-
ni podobi je mnogo senc.

Samoupravljanje, ki prepušča tr-
govsko poslovanje podjetij in razpo-
laganje z dobičkom „delavskim sve-
tom“, je tiralo navzgor plače na
škodo investicij in proizvodnjo do-
brin široke potrošnje na škodno-
premljanja tovarn. In tu tiči ogromna
inflacija, katere raven se zadnja le-
ta giblje med 15 in 30 %.

Kljub gospodarski prizadevnosti
je doseglo leta 1976 število brez-
poselnih 500.000. To je precejšnja
številka za Jugoslavijo, ki ima 21
milijonov prebivalcev. K temu je
treba prišteti še 800.000 zdomcev,
ki ne bodo dobili zaposlitve, če se
vrnejo.

V igri s pobesnelim gospodar-
stvom je ideal socializma podlegel.
Socialna neenakost je postala „neiz-
bežna“ in kričeča. Razlika plač je
v razmerju 1 : 30. Še večje razlike
so med posameznimi narodi, ki se-
stavljajo zvezno državo. Medtem ko
ima Slovenija, ki je prizadevna, de-
lavna in tehnično sposobna, doho-
dek na prebivalca enak tistemu v
Avstriji, sta Makedonija in Črna go-
ra, ki jima manjka smisla za delo,
po dohodku skoraj na isti ravni kot
severna Afrika.

Za krivicami so prišle še zlorabe.
Delovni dan se začne na pa-
pirju zjutraj ob sedmih in se konča
ob treh popoldne. A dejansko „pravi“
delovni dan se šele takrat prav
začne: gre za zasebno delo, ki u-
haja sleherni kontroli. To ravnanje
je tako razširjeno, da se to delo
„na črno“ celó uradno imenuje s
sramežljivim izrazom honorarno de-

lo. Takó lahko naletiš zvečer na
sodnijskega uradnika, ki vozi taksi,
ali v hotelu na zdravnika v uniformi
nameščenca pri dvigalu. Tako raz-
umemo, kako to, da je v Jugosla-
viji 1.000.000 lastnikov avtov, ko pa
ni v vsej državi niti 200.000 oseb,
ki bi si lahko kupile vozilo s svojo
plačo.

Za avtom pride na vrsto stanova-
nje in pa hiša na deželi, prikupno
imenovana „vikendica“. Jugoslo-
vanski socializem dovoljuje zaseb-
no posest stanovanja ali hiše. Ni
redke primer, ko kdo odda eno ali
drugo v najem, da pride s tem do
dodatnih dohodkov. Marsikdo si po
tem priskrbi še stanovanje, do ka-
terelega ima za majhen denar pravi-
co zaradi svojega službenega polo-
žaja, če je npr. eden od 4.000 po-
slancev kakšne skupščine, krajevne,
nacionalne ali zvezne.

Skratka: prišel je čas, da je bilo
treba vijak spet priviti. In Tito je to
storil po svoje: nenadno in divje.
Udaril je povsod in se lotil istočas-
no „nacionalistov“, ki so ogrožali
enotnost države, „liberalcev“, ki so
po svoje tolmačili politično linijo,
„burokratov“, ki so vse hromili, in
„tehnokratov“, ki bi za uspeh vse
žrtvovali. Tisoči od vodilnih in od-
govornih so prišli v zapor ali pa bi-
li odstavljeni s položajev. Odgovorni
politiki so bili izločeni brez priziva,
direktorji tovarn so leteli tudi brez
razloga in večino odgovornih ured-
nikov časopisov je odneslo. Partija,
ki je propadla, je istočasno na no-
vo oživljena in njeni člani so se po-
novno vrnili povsod, na vseh stop-
njah uprave in v podjetja, z nalo-
go, naj strogo čujejo nad nevarnost-
mi.

Zadnje mesece so privili še go-
spodarski vijak. In to je tisto, kar
kaže zadnji čas čemern obraz Ju-
goslovanov, pa čeprav ni tega opa-
ziti v izložbah: obilje je še vedno,
a obilje ne vlada več. Bolj kot
kdajkoli ukazuje danes Tito. On
osebno, sam. Ima neomejeno in
nedeljivo oblast. A ima 84 let in nje-
gova oblast ni nasledstvena.

Ob tem smo pa vsi prizadeti:
dovolj je le pogledati na zemlje-
vid. Veliko vprašanje za Evropo je
negotovost potitovske dobe.

Svobodna Evropa nudi ruskemu pritisku zelo šibko točko: to sta Grčija in Turčija, med seboj v težkih sporih zaradi Cipra in v predirih zaradi petrolejskih vrelcev v Egejskem morju. Negotovost potitovstva postavlja ta „mehki trebuh“ v nevarnost.

Vojaški položaj Jugoslavije je ureden. Ko bi čete Varšavskega pakta zasedle Jugoslavijo, bi bila s tem Evropa dokončno razdeljena na dvoje. Avstrija bi bila obkoljena. Italija bi se ne mogla braniti, Grčija in Turčija bi bili odrezani, Izrael in Bližnji vzhod brez zaščite, severna Afrika pa izročena na milost in nemilost. Čudoviti morski rokav bi padel v objem sovjetskega ladjevja: o njem Sovjeti stalno sanjajo in sedaj ga potrebujejo bolj kot kdaj koli.

Brž ko Tito odide, se bo skušnjava pojavila. Igranje neuvrščeniosti se bo nadaljevalo kot doslej. Kljub temu pa so mnogi opazovalci danes bolj nemirni. Že nekaj časa je opazno, da postaja razmerje Jugoslavije do Zahoda vedno bolj trdo. Vse bolj postaja Jugoslavija „zaveznica“ Moskve. Govorijo, da se vrši miselni in gospodarski pritisk zadnja štiri leta v Jugoslaviji na zahtevo Rusije: ta gleda na razvoj tako zoprne popustljivosti v deželi, ki kljub vsemu pripada „socialističnemu taboru“ z nemirom. V prid teh mnenj govorijo tudi leti ruskih letal nad Jugoslavijo proti Angoli in pa „prijateljsko obiskovanje“ ruskih admiralov po jadranskih pristaniščih.

Po Titu?... To je žgoče vprašanje in za sedaj brez odgovora. Kot toliko slavnih mogočnjakov — od De Gaulla do Maoja, če omenimo le sodobni čas — tudi Tito ni imenoval naslednika. Odstranil je vse, enega za drugim, za katere so mislili, da so njegovi prestolonasledniki: od „gospodiča“ Popovi-

ča do „Berije“ Rankoviča. V ustavo je dal vnesti majhno spremembo: določil je „predsedstvo“, ki ga sestavljajo zastopniki posameznih narodov; ti se pri izvrševanju vrhovne oblasti vsako leto menjavajo. A vsi v Jugoslaviji vedo, da ta sistem „ne bo držal niti leto dni“.

To je razlog, zakaj navdaja Titov odhod Zahod z bojznijo. Znano je, kako utegne biti vse uprizorjeno: v imenu ogroženega „socializma“ in „tovarišev“, ki kličejo na pomoč, se bodo tanki Varšavskega pakta pognali v navdušenju „proletarskega internacionalizma“ proti jugoslovanskim mejam. To bo zadnje poglavje praške pomladi.

Kako se bodo Jugoslovani držali?

„Mi nismo Čehi,“ pravijo enodusno. „Mi se bomo bojevali. Imamo vse, kar potrebujemo: svojo vojsko, svojo narodno milico, ugoden ozemeljski položaj in pogum našega ljudstva, ki je štiri leta dvigalo glavo proti Hitlerjevimi četami.“

Vendar je bila Jugoslavija leta 1940 še dežela kmetov, ki so bili navezani na svojo zemljo, utrjeni od trpljenja, sposobni za orožje, rojeni uporniki. Ali bo današnja potrošniška, pomehkužena, uživaška Jugoslavija pokazala istega duha žrtvovanja? In poleg tega: le kaj je bila nemška vojska, zaposlena na vseh frontah Evrope in Afrike, v primeri z današnjo rusko silo?

Da bi prišlo do ruskega vpada, bi bila najbrž potrebna še kakšna preteveza. Lahko si jo predstavljamo. Najverjetnejše bi to bil razpad federacije. Tito predstavlja danes trojico oblasti: istočasno je šef države, šef partije in šef vojske. Izjemen položaj, ki ga za njim ne bo nihče več imel. In kdo bo mogel preprečiti, da ne bruhne bolj silovito kot kdaj koli na dan nacionalizem?

Paris-Match, Pariz, 17. decembra 1976.

škem so obiskali nekatere ustanove in objekte v Muti in Radljah ob Dravi. „Gorenje“ iz Mute je Slovencem iz Globasnice izročilo bogato zbirko knjig za njihovo društveno knjižnico.

RADOVLJICA — Tovarna verig iz Lesc je izvozila minulo leto petdeset tisoč snežnih verig „Rival“. Snežne verige „Rival“ je moč hitro in brez napora montirati.

SEVNICA OB SAVI — Ob prazniku zavetnika sv. Miklavža je župnijsko skupnost obiskal mariborski škof Grmič. Po obredih v cerkvi je sledilo srečanje škofa z župnijsko mladino; pogovori bi se nemara zategnili celo v popoldne, ko bi dopuščal čas. Sevničani so čutili: časi so se spremenili, škof ne prihaja med župljane le zaradi slovesnosti, marveč tudi zato, da se pogovarja z ljudmi.

SEŽANA — Na Primorskem so vinogradniki in trtničarji sklenili sporazum o proizvodnji sadilnega materiala za primorski vinorodni okoliš. Za obnovo vinogradov naj bi se vzgajala samo žlahtna trta.

TOLMIN — Na potresnem področju Posočja je bilo do 12. decembra dograjenih 213 montažnih hiš. Poleg tega je pod streho 161 montažnih hiš, 21 večnamenskih, od katerih so tri končane; strokovno obnovenih je nad 1800 hiš.

ZAGORJE OB SAVI — 11. decembra lani je bila osrednja zasavska proslava ob 100-letnici rojstva Ivana Cankarja. Predsednik društva slovenskih pisateljev Ivan Potrč je pred Zagorskim domom odkril doprsni kip Ivana Cankarja. Ob obletnici je bila tudi v Delavskem domu odprta razstava na temo „Ivan Cankar in delavsko gibanje“.

ŽELEZNE DVERI — Turistično območje ob vinski cesti Ljutomer—Železne dveri—Jeruzalem je dobilo nov vodovod. Odslej bodo vodo nehali nositi v „püta“ iz oddaljenih vodnjakov v dolini. Kapaciteta vodovoda je 175 gospodinjstev. Občani in stroji so izkopal 32 km glavnega in razdelilnega vodovodnega omrežja.

Dragi rojaki!
Naša luč
je vaš list! Naročajte, berite in širite ga povesod!

kako si pridobiš prijatelje?

ISKRENO SE ZANIMAJ ZA SOLJUDI

Med mojimi spomini iz otroštva zavzema prvo mesto psiček Tippy. Vsako popoldne ob petih je čepel Tippy pred hlevom in s svojimi lepimi očmi vztrajno strmel na pot, po kateri sem se vračal iz šole. Brž ko me je zagledal, je kakor strela šinil navzgor po hribu in me pozdravil z veselimi laježem.

Tippy ni nikoli prebral nobene psihološke knjige. Pa tudi ko bi bil znal brati, bi mu ne mogel nihče povedati nič novega o tem, kako naj ravna z ljudmi, da si pridobi njihovo naklonjenost. Ljudi je ljubil in njegovo zanimanje zanje je bilo tako iskreno in pristno, da si ga moral imeti rad.

Če si hočete pridobiti prijatelje, posnemajte Tippyja! Bodite prijazni in mislite na druge bolj kakor nase! *Kdor se iskreno zanima za soljudi, si lahko v dveh mesecih pridobi več prijateljev kakor tisti, ki skuša dve leti vzbuditi pri drugih zanimanje zase.*

Če vam pride pred oči skupinska slika, na kateri ste tudi sami, na njej gotovo najprej poiščete sebe. Kdor misli, da se ljudje le zanj zanimajo, naj se vpraša, koliko spremljevalcev bi imel na svoji zadnji poti, ko bi danes umrl. In zakaj naj bi se ljudje sploh zanimali za vas, če se vi ne zanimate zanje?

Ugledni psiholog Alfred Adler je zapisal, da *imajo takšni posamezniki, katerim ni mar sreča in beda drugih ljudi, največ težav v življenju in da tudi drugim povzročajo največ gorja.* Po njegovem mnenju izvira vse zlo na svetu prav iz takšnih ljudi.

Nekoč sem poslušal zanimivo predavanje o pisanju črtic in novel. Predavatelj, urednik znane newyorške revije, je dejal, da dobiva dnevno cel ducat črtic in novel in da že po nekaj prebranih odstavkov razločno čuti, ali ima pisec ljudi rad ali ne. Rdeča nit njegovih misli je bila namreč tale: če pisec ne mara ljudi, tudi ljudje ne marajo njegovih zgodb.

Nekoč sem imel priložnost govoriti s slavnim „čarodejem“ Thurstonom. V štirih desetletjih je prepotoval domala ves svet in povsod navduševal občinstvo s svojimi bleščečimi umetelnostmi. Šestdeset milijonov ljudi ga je občudovalo in vrelo k njegovim predstavam. Seveda sem ga vprašal po skrivnosti njegovega uspeha. Odgovoril mi je: „Marsikak čarodej si misli ob pogledu na občinstvo: ‚Glej drhal, kako bulji vame! Te cepce zlahka prelisičim!‘ Meni pa je takšen odnos do ljudi tuj. Vsakokrat, ko stopim na oder, sem ljudem hvaležen, da so me prišli v tolikšnem številu gledat, saj mi prav oni omogočajo lepo življenje. Zato se zmeraj potrudim in se jim skušam oddolžiti. Kadar stopim pred odrske luči, si skrivaj šepetam: ‚Ljudje, rad vas imam! Rad vas imam!‘“

Kdor si torej želi pridobiti naklonjenost soljudi, jih mora imeti najprej sam nesebično rad ali zanje storiti kaj dobrega, ne meneč se za čas in trud.

Človeku se lahko prikupiš tudi s tem, da ga ob srečanju prijateljsko in živahno pozdraviš. Daj mu čutiti, da si vesel, ko ga vidiš ali slišiš njegov glas! To je važno tudi pri telefonskih pogovorih. Vaš glas naj v aparatu zveni prijazno, ne pa čemerno, kakor da vas je oni na drugem koncu žice zmotil!

malo za šalo malo za res

MOJ DIREKTOR IMA MERCEDESA, JAZ IMAM FIČKA. POPREČNO IMAVA FORD TAUNUS. ON IMA MILIJON MESEČNO, JAZ DVESTO TISOČ. POPREČNO IMAVA ŠESTSTO TISOČ PLAČE. ON IMA DVA VIKENDA, JAZ NOBENEGA, POPREČNO IMAVA PO EN VIKEND. ON JE MESO, JAZ ZELJE. POPREČNO KOSIVA SEGEDINAR.

„Veš, da so naši gradbeniki na tujem boljši kot doma?“

„Vem, saj podjetja na tujem nočejo plačevati nizke storilnosti in slabe organizacije.“

DIREKTOR PODJETJA POKAŽE TUJEMU DIREKTORJU V SVOJEM PODJETJU NA DELAVCA IN NA PET URADNIKOV: „VIDITE, IMAMO VZORNO UREJENO ORGANIZACIJO: KAR TALE DELAVEC NAREDI, TISTI TAM KNJIŽIJO IN BELEŽIJO.“

Govornik delavcem: „Sporočam vam, da smo prekoračili plan za to leto. Namesto planiranih sto milijonov izgube smo ustvarili dvesto milijonov.“

KAJ ŠE SPADA PRAV TAKO LEPO SKUPAJ KOT LJUBEZEN IN SEKS?

● Samoupravljanje in samoprispevki.

Po Pavlihu

„Danes sem bil na umetniški razstavi. Ogledal sem si pa samo vaše slike.“

„O, v čast mi je!“

„Pred drugimi slikami je bilo preveč obiskovalcev.“

„Zakaj imaš pa glavo obvezano?“

„Nič posebnega. Malo sem se ga nacukal. Ko sem kljub vsemu prišel srečno domov, sem hotel od veselja poskočiti v zrak, pa sem zamenjal nebo z zemljo in z glavo udaril ob tla.“

Tujec ustavi neznanca v mestu: „Oprostite, rad bi šel na železniško postajo.“

„Seveda vam oprostim, kar pojdite!“

„Natakar, v tem pivu plava muha!“

„Rad verjamem. Kdo pa ne bi hotel plavati v tako kvalitetnem pivu?“

Žena možu: „Tu piše, da postane mož po poroki bolj pameten.“

„Kaj pomaga, ko je pa že prepozno!“

Po pomoti predpiše zdravnik pacientu proti driski tablete za pomirjenje živcev.

Ko bolnik po enem tednu spet pride k njemu, ga vpraša, kako se počuti.

„Drisko imam še zmeraj, le da mi sedaj ne gre več na živce.“

Mati hčerki: „Ampak, Tatjana, šele en teden se poznata, pa se hočeta že poročiti!“

„Ne, ne, mama, poroka bi bila šele čez dva tedna.“

Srečata se dva medicince.

„Kolikokrat si že padel pri anatomiji?“

„Jutri bom tretjič.“

„Katra, ti me pa prav nič ne ceniš!“

„Če te ne bi cenila, kaj misliš, da bi res zdržala en sam dan ob taki revii, kot si ti?“

„Ali si odpravil kurje oko, kot sem ti rekel?“

„Saj ni bilo kurje oko! Ko sem na koncu meseca menjal nogavice, sem opazil, da je tičal tam gumb od srajce.“

„Petnajst let že vozim avto, pa sem se samo trikrat zaletel.“

„Jaz pa samo dvakrat.“

„Koliko časa pa voziš?“

„Od včera.“

V trgovini z blagom.

„Blago mi je všeč, le barva ni po mojem okusu.“

„Nič hudega, barva bo tako in tako po prvem pranju izginila.“

Sicer ljubka igralka ni imela igralskega talenta, pa je dobivala le manjše vloge. Morala je na primer reči: „Kosilo je na mizi!“ ali pa na pladnju prinesiti pismo.

Njen prijatelj je vprašal režiserja: „Ali ji ne bi mogli dati kakšne večje vloge?“

„Ja, odslej bo nosila na oder samo priporočena pisma.“

Telefon v uradu je zazvonil. Uradnik dvigne slušalko.

„Ali ste vi, Potočnik?“

„Ne.“

„Zakaj pa potem dvigate slušalko?“

„Spet si zamudila zmenek. Le kakšen izgovor boš danes dobila?“

„Ne vem, če boš verjel, a je res: baterija v električni krtački za zobe se je izpraznila, pa sem si jih morala očistiti na roko.“

Natakar prihiti h gostu: „Prosim, pojejte golaž čimprej!“

„Zakaj pa?“

„Prišla je zdravstvena inšpekcija.“

„Žena, preveč denarja porabiš za frizerko in kozmetiko. Morala bi bolj zaupati v svojo lepoto. Resnično lepi ženski še mar ni, če je grda.“

V ribarnici.

„Ali imate žive rake?“

„Ja.“

„Pa so sveži?“

Voznik prepozno opazi rdečo luč in se zaleti v tovornjak.

„Hvala Bogu, nič hudega ni!“ reče vozniku tovornjaka.

„Res je! Nekaj me pa le zanima!“

„Kaj pa?“

„Kako ustavite avto pred rdečo lučjo, če ne stoji pred vami slučajno tovornjak?“

„Mož me spravlja ob živce: vsak dan hoče več denarja. Za cigarete, za nogometno tekmo, za pivo, za loterijo.“

„Moj je tudi že čisto nemogoč. Hoče sesalec za prah, nov likalnik in novo omelo.“

Hudičev advokat

MORRIS WEST —
JOŽE ŠKERBEC

Angleški duhovnik monsinjor Blaise Meredith je zaposlen pri Obredni kongregaciji v Rimu kot „hudičev advokat“: to čudno ime je uradni naslov človeka, ki mora preiskati napake svetniškega kandidata.

Meredith zve, da ima raka in torej le še nekaj mesecev življenja. Kljub temu ga prefekt Obredne kongregacije pokliče iz Londona v Rim in ga prosi, da bi kot „hudičev advokat“ preiskal življenje nekega Giacoma Neroneja, ki so ga italijanski komunistični gverilci zadnje leto vojne ustrelili na skrajnem jugu

Italije, v Gemelli dei Monti. V življenju Neroneja sicer ni bilo vse čisto, a ljudje so ga začeli takoj po smrti častiti kot svetnika.

Meredith je odpotoval v Kalabrijo. V Valente je bil gost tamkajšnjega škofa Avrelija, silno praktičnega in dobrega človeka.

O Neroneju je zvedel, da je imel najbrž izmišljeno ime, da je bil 30 do 35 let star in da ni nihče vedel, odkod je. V Gemelli dei Monti je prišel ranjen in bolan za malarijo. Mlada vdova Nina Sanduzzi ga je sprejela k sebi. Zapustil jo je nosečo in si zgradil hišo v bližnji dolini. Tam je potem živel v molitvi in pomaganju najbolj potrebnim. Ko so prišli v kraj Nemci, se je z njimi pogajal v prid domačinom. To so mu gverilci očitali kot kolaboracionizem in ga zato ustrelili.

Meredith je našel v spisih o Neroneju štiri čudeže na njegovo priprošnjo, ki bi jih utegnila Obredna kongregacija v Rimu sprejeti.

Škofov šofer je odpeljal „hudičevega advokata“ v Gemello Minore, da bo tam zaslišal očitvidce glede Neronejevega življenja. Stanoval bo pri grofici Anne Louise de Sanctis, srečal se bo pa še z zdravnikom judovskega porekla Aldom Meyerjem, angleškim čudaškim slikarjem Nicholasom Blackom in tamkajšnjim župnikom Anzelmom Benincasom.

Nekatera naselja so čepela ob stičišču gričev in sestavljala gruče zanemarjenih poslopij okoli razpadajoče cerkve. Druge vasi so bile le vrste koč v najnižjem predelu dolin, kjer je bila voda bliže in plast zemlje manj tanka. Njihovi prebivalci so nudili isti videz izžetosti in izpranosti od neurja kot sami hribi. Njihovi otroci so bili umazani in shujšani, enako kot njihove koze, kokoši in krave.

To je bilo siromaštvo, kot ga Meredith ni videl še nikoli niti v najbolj zanikrnih rimskih mestnih četrtih. To je bilo, kar mu je škof Avrelij hotel povedati, ko mu je označil za nespamet, da bi v te kraje prihajal v eni roki s knjigo, v drugi pa z misijonskim križem. To ljudstvo je poznalo križ, saj je predolgo prenašalo svoje lastno križanje, a želodca ni moč potešiti z idejami in kalabrijskega Kristusa

bi bilo treba oznanjevati z novim čudežem kruha in rib in pradavnim sočutjem za okužene in onemogle.

Njihova stanovanja niso bila boljša od hlevov. Nekateri so celo bivali še po jamah med skalami, ki jih je razkrajala vlaga. Niso imeli ne plina ne električnega toka ne kanalizacije ne pitne vode. Njihove žene so umirale od zastrupljenja krvi in porodniške vročice. Njihovi možje so se krivili od vnetja sklepov, predno so dočakali štirideset let. Tifus je lahko pobral v enem mesecu celotno skupnost. Navzlic vsemu — in naj je bilo že kakor koli — so preživeli in kljub vsemu so se oklepali vere v Boga in v prihodnje življenje, oklepali so se molitve in cerkvenih opravil. Vztrajno so se oprijemali vere, saj je bila v tej veri korenina človekovega dostojanstva. Brez nje bi se spremenili v tisto, kar so bili v očeh sveta: v živali brez oblik in običajev.

Blaise Mereditha se je polasčala malodušnost toliko bolj, kolikor bolj je lezel v hribe. Strahotna noč ga je pustila brez obrambe in predstavljal si je, da gre h koncu, brez sleherne pomoči med tem ljudstvom. Molil je, da bi ga smrt rešila njihove družbe. Če je moral umreti predčasno, bi rad umrl vsaj spodobno, med čistimi rjuhami z duhom po snažnosti in ob sončni luči, ki bi lila skoz okna. Skušal je zavreči otročjo misel, vendar ga je pobitost obvladovala, dokler ni nenadno na vrhu strmega pobočja šofer ustavil avto in mu pokazal nasprotno stran doline.

„No, monsinjor! Poglejte! Tamkaj sta Gemelli dei Monti. Gorni dvojčici.“

Meredith je izstopil in se približal robu ceste, da bi bolje videl. Pot se je spuščala v dolino. Na nasprotni strani doline se je dvigal proti jasnemu nebu samoten hrib. Nekako do srede višine je ustvarjal enotno gmoto, potem se je pa razcepil v dva vrhova—dvojčka, ki ju je ločila dve milji široka razpoka. Na obeh vrhovih je bilo naselje, obdano z razpadajočim zidom. Pod njima so se razprostirale navzdol, prav do rečnega brega, obdelovane parcele in nasadi. Po rečni strugi je tekkel le studenec: padal je s

pobočja hriba v dolino, ki jo je imel Meredith pred seboj.

Kar ga je najbolj presenetilo, je bila razlika med obema vrhovoma. Eden je bil oblit s sončno lučjo, drugega pa je zasenčeval njegov dvojček. Vas, ki se je kopala v soncu, je bila videti večja in v boljšem stanju. Prav v središču vasi, pod cerkvenim zvonikom, se je bleščalo veliko belo poslopje, ki se je odražalo od ožgane strešne opeke obdajajočih hiš. Cesta, ki se je vila k temu naselju, je bila videti črna in kot pravkar položena in na njenem vrhu, tik pod obzidjem, je bil obširen parkirni prostor; na njem se je od šip pol ducata avtomobilov odbijalo sonce.

„Gemello Maggiore,“ mu je pojasnil za hrptom šofer. „Vidite, kaj je storil svetnik za ta kraj. Novo poslopje je gostišče za romarje.“

„Še ni svetnik,“ je pripomnil Meredith.

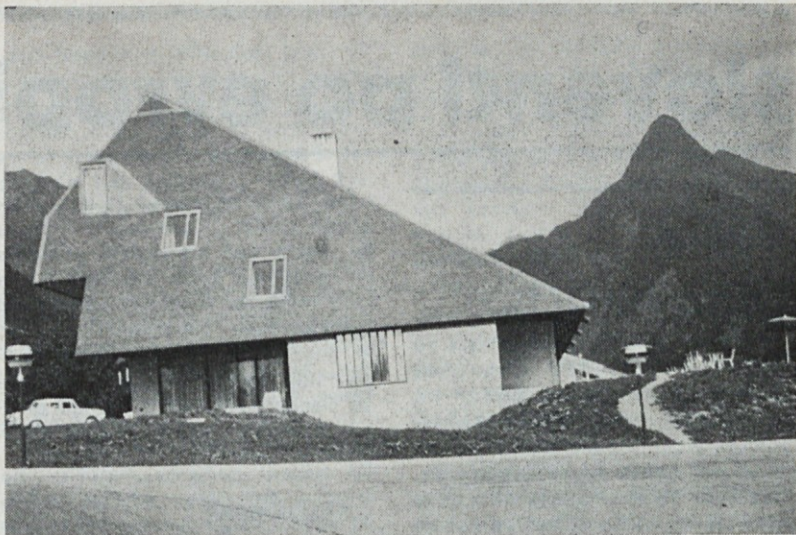
Šofer je užaljeno razprl roke in se oddaljil. Nima smisla razpravljati z duhovnom, ki ima bolečine v želodcu. Blaise Meredith je namrščil obrvi in se malo zaobrnil, da bi opazoval zasenčeno naselje, Gemello Minore.

Na prašni poti, ki je peljala tja, ni bilo avtomobilov, ampak le koleselj, ki ga je vleklo osel, ob njem pa pešočil starec. Obzidje je bilo podrti na več krajih in na nekaterih najvišjih hišah je bilo videti golo leseno ogrodje, ker je veter odtrgal strešno opeko, ne da bi jo nadomestili. Črta streh, zveržena in pretrgana, je bila v vidnem nasprotju s strnjeno varnostjo Gemello Maggiore.

Meredith je predobro razumel, kakšno mora biti naselje znotraj obzidja: ena sama glavna cesta, majhen trg pred cerkvijo, zajčji brlogi med ozkimi uličicami, razobešeno perilo med hišami, umazanija, ki polzi prek kamenja, in razcapani otroci, ki vpijejo med odpadki.

Obšlo ga je trenutno malodušje in najrajši bi zavil v Gemello Maggiore ter tam postavil svoj glavni stan, v novem gostišču ali celo pri županu, ki bi bil srečen, da lahko sprejme višjega nameščenca škofijskega sodišča. Toda dobro je vedel, da sam ne bi prenesel sramoto, da se je tako predal.

Vrnil se je v avtomobil in naročil šoferju: „V Gemello Minore. Brži!“

Poljedelci, ki so bili na najnižjih njivah, so najprej opazili avto, ki se je umikal luknjam in črepinjam na cesti. Naslonili so se na motike in ga gledali, ko se je peljal mimo. Nekateri mlajši so ga posmehljivo pozdravljali, starejši so si pa le otrli pot z obraza, si obrisali roke ob hlače in delali naprej. Avtomobil ali voz na vprego ali raketa na luno, zanje je bilo vse enako. Čistili so nasade, žene so spravljale plevel na kupe, nato so prinašali vodo iz studenca in jo skopo prilivali drevju h koreninam. Tudi je bilo treba dovažati kamenje za popravilo ograj in prekopati nekaj ledine. K vragu torej vse drugo in kopljimo naprej!

Aldo Meyer je videl avto, ko je pred njegovimi vrati zmanjšal hitrost, da bi si utrl pot med gručo vreščočih otrok. Opazoval je shujšani sivi obraz, usta, raztegnjena v boleč nasmeh, in roko, ki se je prisiljeno dvigala v pozdrav otrokom. Vpraševal se je, kakšna čudna misel je nagnila škofa, da je sprejel takšnega nameščenca, kot je ta, in ga poslal semkaj, da ga bodo nasprotujoče si koristi v zadevi Giacomo Neroneja trpinčile in mučile. Vpraševal se je, kakšne vrste človek je in kakšno je njegovo vedenje ob bolečini in ob vsakdanji domačnosti s smrtjo, kakšen vtis bodo nanj napravili grofica in njeni povabljenici in kakšni bodo njegovi zaključki po poslušanju spletkarskih zgodb. Tedaj mu je prišlo na misel, da bo

Postaja žičnice v Kranjski gori.

on varoval to življenje do konca, in sram ga je postalo, da ni niti pozdravil obiskovalca, ko se je peljal mimo.

Ko je avto došel do trga, je bila vsa vas na cesti. Celo postarani župnik Anzelm je oprezoval skoz oknice, z grofičnim povabilom v rokah, in se spraševal, na kakšen način naj bi izkazoval „naklonjenost duhovniškemu sobratu“, kot je zahteval škof. Njegova prva težava je bila obleka, ki jo bo treba obleči za večerjo v dvorcu. Komaj je avtomobil zginil, je odštorkljal v kuhinjo in kričaje naročil stari Rozi Benzovi, naj mu očisti ovrtnik in najspodobnejši talar.

Samo Nina Sanduzzi je odklonila, da bi šla gledat nezaželeni prihod. Bila je v hiši kovača Martina: sedela je na postelji in vlivala z žlico juho v izkrivljena bolnikova usta. Ko so jo povabili, naj bi stopila na prag, je odklonila. Imela je svoje dostojanstvo in, če jo duhovnik želi videti, naj pride k njej: bo že vedela kaj odgovoriti.

Blaise Meredith je videl vse in ni videl nikogar. Ustvarjali so nejasno podobo obrazov, hrup razglašanih glasov in kiselkast vonj po prahu, telesih in odpadkih, ki so se parili v soncu. Oddahnil se je, ko je avto zapustil vas in se hrupno pognal po zadnjem in ostrem klanecu, ki je vodil v двореc.

nadaljevanje na 34. strani

slovinci po evropi

avstrija

GORNJA AVSTRIJA

LINZ — Božični prazniki so za nami. Na sveti večer smo imeli božjo službo ob devetih zvečer. Na praznik sam pa tudi ob devetih dopoldne. Kljub odsotnosti sezoncev je bila udeležba pri mašah kar dobra. Zelo veliko ljudi je bilo pa v nedeljo, ko smo po maši v našem centru imeli božičnico. Najprej smo ob branju svetega pisma in petju slovenskih cerkvenih pesmi skušali doživeti željo po Odrješniku in njegov prihod na svet, kar smo zaključili s petjem „Svete noči“. Häuschonovi, Sonja in Krista sta nam ob spremljavi harmonike zapeli nekaj božičnih pesmi. Ob kitari nam je zapela tudi Zoretova Majda, ki obiskuje triletno sestrsko gospodinjsko šolo v Št. Jakobu v Rožu na Koroškem. Potem smo pa začeli z zabavnim delom božičnega programa. Najprej so nam kuharice postregle s klobosami, ki jih je naredil naš organist g. Zore. Zraven je bila na razpologo mrzla pečenka, ki jo je okusno pripravil g. Hraštelj. Oboje smo zalivali s pivom in vinom, kar si je kdo pozelel. Ga. Vrečarjeva je spekla tri izvrstne potice, ki so jih udeleženci s slastjo pojedli. Potem smo se pa še malo zavrteli ob harmoniki in ploščah. Štiri ure, ki smo jih skupaj preživeli so zelo hitro potekle in upam, da bodo vsem ostale v lepem spominu. Za novo leto in sv. Tri kralje ni bilo božje službe, da je bila vernikom dana možnost iti tudi v domače farne cerkve k božji službi.

V novem letu se bomo morali vsi v prenekaterih stvareh poboljšati. Že sv. Miklavž se je pritožil, da je med verniki premalo zanimanja za dobro branje in za izseljensko revijo „Naša luč“. Istega mnenja je tudi izseljenski duhovnik. Naša napaka je, da smo značajno premalo močni in se prehitro ustrašimo vsakega pri-

tiska. Če doma poskušajo ljudi strahovati zaradi „Naše luči“ — piscu je znanih več konkretnih primerov — se morajo ljudje zavedati, da je tako ravnanje protiučustavno in proti mednarodnim obveznostim, ki jih je Jugoslavija s podpisi na mednarodnih listinah sprejela. Držimo se Cankarjevih besed: „Bogu otroci, domovini sinovi, hlapci nikomur!“

SALZBURŠKA

SALZBURG — V decembru nas je bilo srednje število pri božji službi. Nekaj univerzitetnih študentov je že odšlo na počitnice. Zadnji čas pogrešamo naše „nemške rojake“ iz bližnjega Freilassinga. Nekdaj so bili tako pridni, da jih je poročevalec vedno hvalil njihovega dušnemu pastirju iz Münchna. Po maši smo malo posedeli v dvorani in zapeli nekaj božičnih pesmi.

TENNECK — Napovedan krst male Melite Zebec je moral odpasti, ker se dete zdravi v bolnici v Schwarzach. Izseljenski duhovnik je imel tisto decembrsko nedeljo izredno slabo pot zaradi snega in megle. Ko bi naši rojaki imeli le malo uvidevnosti in malo več prizadevnosti, bi bila udeležba pri maši in kasneje v dvorani veliko večja. Pa se mnogim ne da napraviti par korakov, ki jih imajo do cerkve. Naj se malo povprašajo, kaj bi domači župnik rekel ob taki brezbriznosti. Je pa lepo število tistih, ki so zvesti in vedno pripravljene pomagati, da so večeri, ko pridemo skupaj, prijetni.

Januarja bomo imeli mašo šele zadnjo nedeljo (peto), ker delo v tovarni počiva in pridejo delavci nazaj šele za 10 januar.

PREDARLSKA

SLIKAR DANIJEL DIMEC

Pri materinski proslavi maja meseca leta 1976 je razstavil svoja dela mladi slovenski slikar-samouk

Danijel Dimec. Presenečeni smo bili, da živi med nami slovenski slikarski talent in naš poročevalec je sklenil, da ga obiše na domu. Prišli smo v Dornbirn in našli v Sandgasse 21 majhno lično hišico, bolj na obrobju Dornbirna. Zastrmiš, ko vstopiš: čistoča, lepo opremljeno stanovanje in polno slik.

„Od kod vas je zaneslo sem?“ sem ga vprašal.

„Iz Celja, žena pa je iz Rogatca. Spoznala sva se tu.“

„Vidim, da imate udoben dom; vse to vam donaša slikarstvo?“

„Kaj še! Zaposlen sem v strojni tovarni kot orodjar, žena pa kot tkalka v tekstilni tovarni. Slikam iz veselja, rekel bi, iz notranje potrebe.“

„Kje ste se naučili slikanja?“

V tej stroki sem povsem samouk. Že v drugem razredu ljudske šole sem opazoval sošolca, kako spretno riše; skušal sem ga posnemati. V tretjem razredu so učitelji govorili, da sem tega sošolca v risanju prekosil. Moje risbe so od

Slikar Danijel Dimec, Rankweil: avtoportret.

tretjega razreda dalje stalno visele razobešene na hodniku.“

„Zakaj se niste izobrazili v slikanju?“

„Nisem imel možnosti. Po dovršeni osemletki sem sam tekal po raznih pisarnah, da sem dobil študentsko stipendijo za poklicno šolo. Kot omejeno, sem izučen orodjar.“

„Ste se mogli v Avstriji izobraževati v slikarski stroki?“

„Nabavil sem si učbenike iz teorije risanja in slikanja, nadalje kataloge in slike; s skromnim zaslužkom sem kupoval drage barve in čopiče.“

„Kateri slikarji so napravili na vas močnejši vtis?“

„Od klasikov: Leonardo da Vinci, Rembrandt; od modernih: Egon Schillee, Ernst Max, seveda pa v prvi vrsti impresionisti Eduard Manet, Jama, Grohar, Jaki.“

„Katera tehnika vam najbolj leži?“

„Najbolj me zanimajo barve, zato slikam predvsem z oljem; kar me zanima, to narišem. Poudarjam pa, da sem šele v razvoju in nimam še svojega lastnega sloga. Kot vidite, rišem v glavnem pokrajine in tihožitja.“

„Se ukvarjate tudi z grafiko?“

„Tudi grafika me zanima; napravljam sem nekaj slik, ki so res uspele. V zadnjem času sem poskusil neko

novo tehniko s slikanjem pod reliefnim steklom. — Zelo rad bi našel kakega slikarja ali risarja, to je sorodno dušo, da bi izmenjala misli in izkustva. Seveda bi bil dobrodošel tudi prijatelj iz bližnje Švice ali južne Nemčije.“

*

V kratkih potezah smo vam predstavili slikarja iz naše srede. Prišel je sem, ker doma ni našel dela v svoji stroki, čeprav je od podjetja prejemal študijsko stipendijo. Prav tako kot vsi drugi, opravlja preko dneva ročno delo.

Njegovo zanimanje pa sega dalj od običajnih vprašanj: koliko zaslužiš, po čem plačujejo nadure, kje se kaj poceni kupi... Prav je, da mu pri njegovem razvoju pomagamo, ker vsak umetnik potrebuje svoje občinstvo. Mogoče nam bo kakšna njegova slika všeč za naše stanovanje, mogoče bomo s sliko napravili veselje kakemu prijatelju. Pridite in oglejte si! Slikarjev naslov najdete v začetku poročila.

belgija

LIMBURG-LIEGE

Tretjo nedeljo v lanskem decembru so se rojaki zbrali k skromni otvoritvi slovenske dvorane v Eisdeni. Vse je bilo veselo, da smo slednjič le pod svojo streho. Dvorana bo služila pevskim in plesnim vajam, slovenski šoli, sejnam in zborovanjem, prijateljskim srečanjem, čitalnici in včasih tudi službi božji.

Nekaj dni po otvoritvi je „Vesela mladina“ v tej dvorani imela družinski večer in na Silvestrovo so družine v lastni organizaciji tu pričakale novo leto. Oba večera sta prav lepo uspela.

Miklavževanje in božičnico smo imeli v nedeljo po božiču v dvorani Casino v Eisdeni. Slovesnost se je začela s službo božjo, pri kateri je zbor prepeval božične pesmi. Pri kulturnem programu so naši najmlajši lepo prepevali in zaplesali več plesov. Tudi „Vesela

mladina“ je nastopila z novim priložnostnim plesom. Miklavž je obdaril 75 otrok.

Ob čaju, domačih klobasah in vinski kapljici je večer potekal v prijetnem družinskem razpoloženju. Lepo je služila tudi domača muzika, katero je skrbno pripravil g. Stanko Revinšek ml.

Naj še omenimo službo božjo na sveti večer v Waterscheju. Prizorčki, ki jih je z „Veselo mladino“ pripravila ga. Anica Varzsak, so nas lepo uvedli v svetonočno skrivnost. Božična pesem gre posebno ta večer vsem do srca.

Poroka: Nismo še poročali, da sta v preteklem letu naročnica Naše luči gdč. Hilda Potisk in g. Franc Sumah v Maria Heide sklenila zakonsko zvezo.

Iskreno čestitamo in želimo vso srečo.

CHARLEROI-MONS-BRUXELLES

G. KAZIMIR GABERC —
PETDESETLETNIK

Ta mesec bo g. Kazimir Gaberc, slovenski izseljenski duhovnik v Charleroi, Belgija, obhajal petdesetletnico življenja.

Rodil se je 25. februarja 1927 v Ljubljani, v župniji Sv. Petra. Osnovno šolo je obiskoval v Mostah, gimnazijo za Bežigradom. Bogoslovni študij je začel v Italiji, končal pa v Španiji, v Barceloni, kjer je bil leta 1954 posvečen v duhovnika in imel novo mašo v narodnem svetišču Srca Jezusovega na Tibidabo.

Nekaj let je deloval kot profesor na tehničnih šolah v Buenos Airesu (v Argentini) in v Pamploni (v Španiji). Leta 1960 ga je škof dr. Rožman imenoval za slovenskega izseljenskega duhovnika v Charleroi (v Belgiji).

Tako dela sedaj že skoraj sedemnajst let kot skrben dušni pastir za naše rojake v zahodni Belgiji. Poleg v dušnopastirskem oziru jim rad pomaga v vseh drugih nujah, kjer pač potrebujejo njegovega sveta ali pomoči. Jubilant je znan tudi kot dober risar in režiser. Že dolgo vrsto let je on duša

Danijel Dimec: Tihožitje.

G. Kazimir Gaberc, Charleroi

tako imenovanih „Slovenskih priveditev“ v Gill-Haiesu. In ob vsem delu in skrbeh je vedno dobre volje in prijazen.

Kaj drugega naj njemu in njegovim vernikom ob njegovem srečanju z Abrahamom želimo kot to, da bi ga Bog še dolgo ohranil na njegovem sedanjem mestu, sredi svojih ljudi in skrbi in dela zanje?

Gospod Gaberc, Bog Vas živi še mnogo let!

V začetku decembra lani (7. 12. 1976) je na svojem domu v Gilly

Pokojna Tončka Tratnik iz Gilly, skupaj s sinom njene sestrične ge. Slavice Kos iz Idrije.

umrla ga. Antonija Tratnik, por. Pagon, po daljši hudi bolezni. Lepo pripravljena, saj je sprejela vse svete zakramente, je odšla v večnost h Gospodu. Pokopali smo jo v četrtek, 6. decembra, ob večji udeležbi slovenskih rojakov in rojakinj; navzoča je bila tudi njena sestrična ga. Slavica Kos iz Idrije, ki je tako požrtvovalno stregla pok. Tončki zadnje tedne njenega življenja.

Pokojna Antonija se je rodila leta 1901 v Idriji. Po letu 1945 je prišla v Belgijo, kjer je ostala do konca življenja. Dokler je le mogla, je šla vsa leta vsak dan k sveti maši v župno cerkev Ste. Barbe v Gilly. Tudi pri slovenskih službah božjih je le redko manjkala.

Vsem, ki smo jo poznali, bo ostala še dolgo v spominu. Naj počiva v miru! Svojcem naše sožalje!

Na lanski božični praznik se nas je večje število slovenskih vernikov zbralo k slovesni *božični službi božji* v kapeli Home St. Joseph v Montignies-sur-Sambre. Navdušeno smo prepevali slovenske božične pesmi.

Zadnji dan v letu smo imeli že tradicionalno *slovensko silvestrovanje* v Charleroi-Nord, v dvorani Ecole des Soeurs, ki privabi vsako leto večje število rojakov in rojakinj. Letos nas je bilo gotovo nad 120! Lepo okrašena dvorana, res domače vzdušje in sprejem, dobra postrežba, pa tudi res zabavna glasba Slovenian ansambla „Planina“ iz Courcelles — vse to je pripomoglo po svoje k izredno lepemu uspehu. Ves večer je potekal v res domačem razpoloženju do zgodnjih jutranjih ur novega leta.

V preteklem letu je „Zveza slovenskih kulturnih delavcev — Charleroi“ lepo izpolnila vse začrtane si naloge. Tudi v letošnjem letu bo doprinesla svoj delež — tudi drugi lahko svojega — pri ohranjanju slovenske besede, pesmi in glasbe med slovenskimi izseljenci v zapadni Belgiji.

francija

PARIZ

Maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v cerkvi sv. Vincencija Pavelskega, 95 rue de Sèvres, Paris 6°, métro Vanneau.

Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg, Paris 15°, tel. 577-69-93, métro Charles-Michels — je odprta vsak četrtek popoldne, sicer pa po dogovoru z duhovnikom.

Verouk in šola bosta v februarju v nedeljo, 6. in 20., vedno ob 14,45 v prostorih na 23 rue Oudinot.

V zadnji številki smo pozabili omeniti *mednarodno srečanje izseljencev*, ki je bilo 21. novembra v cerkvi Saint Sulpice ob štirih popoldne. Čeprav je bil datum izbran precej pozno in nismo mogli več vseh obvestiti, se je zbralo okrog pariškega pomožnega škofa Pezerila in škofa Malboisa iz Creteila, med drugimi narodnostmi tudi lepo število Slovencev, ki so zapeli lepo slovensko cerkveno pesem.

O *zgodovinskem slavlju slovenske pesmi v Parizu*, ko smo imeli koncert „Slovenskih verskih in narodnih pesmi“ je poročilo na drugem mestu.

Društvo Slovencev bo priredilo v soboto, 12. februarja, *pustno srečanje* z domačo zabavo. Začne se ob petih popoldne, ko bo najprej maša, ki velja kot nedeljska maša, nato kratek kulturno-zabavni program; temu sledi pustno srečanje, kjer bo preskrbljeno za kranjske klobase in dobro kapljico, vse skupaj pa povezano z domačo godbo. Ker je to v soboto, upamo, da boste vsi lahko prišli. Prinesite s seboj polno dobre volje in še več prijetnega razpoloženja, da bomo res ena družina. Pustno srečanje bo v *dosedanji dvorani na 26 rue Charles Fourier, Paris 13°, métro Place d'Italie*. Smo dosegli, da nas bodo pustili do polnoči. Vsi in vsak prijazno vabljeni!

SLOVENSKI DOM V PARIZU

Medtem ste že gotovo dobili osebno pismo odbora, ki pričakuje vaš odgovor.

Darove za „SLOVENSKI DOM“ v Parizu pošiljajte na poštni čekovni račun:

C. C. P. 19285 04 F
MISSION CATHOLIQUE
SLOVENE
7, rue Gutenberg
75015 PARIS

ali pa na bančne čeke na isti naslov ali pa izročite svoj dar našim poverjenikom.

ZGODOVINSKO SLAVJE SLOVENSKE PESMI V PARIZU

Ko smo se lansko leto pri seji Društva Slovencev v Parizu dokončno odločili, da priredimo v Parizu koncert „Slovenskih verskih in narodnih pesmi“, smo se jasno zavedali tveganosti svoje odločitve in skrbi in težav, ki smo si jih s tem nakopali na glavo.

Najprej smo morali najti primerno cerkev (ker finančno smo zmogli samo to rešitev), nato izbrati datum, ki bi bil vsaj kolikor toliko sprejemljiv za pevce in za nas. Najprej je bil določen 5. november 1976, pa smo morali zaradi pevcev koncert prestaviti na 4. januarja 1977, čeprav smo vedeli, da ima ta datum svoje mnoge negativne strani.

Glavno delo je bilo sedaj pred nami: pripraviti smo morali slovenska in francoska vabila, dvojezične programe ter velike plakate, zaradi česar je g. Čretnik v novembru osebno šel v Gorico ter tam v tiskarni vse pripravil in prinesel s sabo.

Potem se je začela aktivna propaganda za koncert. Mnogi so se z občudovanja vredno zavzetostjo vrgli v to, francoski prijatelji so nam pomagali po svojih močeh, dosegli smo prve rezultate in, ko se je z vso naglico bližal datum koncerta, smo približno vedeli, s kolikim občinstvom smemo računati tudi v najslabšem slučaju, na katerega smo tudi morali biti pripravljeni. Potem smo zvedeli, da je isti dan v Parizu Rostropovičev koncert in naša zaskrbljenost se je povečala, zato pa se je povečala tudi volja in vztrajnost, da koncert mora uspeti, še posebej zaradi povabljenih pevcev. Vsak je podvojil svoje sile.

Francoski časopisi, med drugimi L'Aurore, La Croix, L'Officiel des spectacles, kakor tudi francoski radio, so najavili naš koncert.

Zadnje dni pred koncertom nam je še vreme povzročalo skrbi, pevci so namreč prišli z avtobusom naravnost iz Gorice in ob koncu leta vremenski položaj ni bil ravno rožnat za tako dolgo pot.

1. januarja ob štirih zjutraj je goriški mešani pevski zbor „Lojze Bratuž“ (skupaj 48 ljudi) odšel iz Gorice. V Alpah so imeli precej težav, toda z verigami za sneg so si pomagali in na novega leta zvečer so se nam že javili iz bližine Lyona ter 2. 1. ob treh zjutraj že prišli v Pariz, kjer sta jih čakala gg. Čretnik in Flis. Pevci so bili sedaj na mestu, torej že ena skrb manj, in ne najmanjša; zdaj je bilo treba še samo ljudi, ki bodo prišli na koncert, in urediti vse zadnje neposredne priprave za koncert.

Isti dan popoldne je bilo prvo srečanje goriških pevcev s pariškimi Slovenci pri sveti maši in v dvorani poleg cerkve, kjer je ob slovenski pesmi in ob dobri kapljici bil takoj najden neposredni kontakt.

V ponedeljek dopoldne so pevci poromali k Čudodelni svetinji in obiskali katedralo Notre-Dame ter Sainte Chapelle, medtem ko je z vlakom prišla manjša skupina, popoldne pa so si ogledali Invalides, Eiffelov stolp in okolico. Pri vsem tem pa je dirigent moral strogo paziti, da se ob mrzlem vremenu kdo ne prehladi. Zvečer je bila vaja v cerkvi, kjer smo rešili še zadnji tehnični problem glede odra.

V torek, 4. januarja, zjutraj so pevci poromali na Montmartre in zvečer smo vsi, pevci in tisti, ki smo imeli na skrbi večerno organizacijo, bili na mestu v cerkvi Saint-Médard. Od začetka so samo prazni stoli samevali, potem pa so le začeli prihajati ljudje, med njimi veliko mladih, in tik pred začetkom koncerta skoro napolnili starodavno gotsko cerkev svetega Medarda, kar je že za koncert v Parizu, nekaj izrednega, nekaj dvakrat izrednega za nas.

Koncert se je začel ob napovedani uri.

Najprej je g. Čretnik v francoščini pozdravil francoske prijatelje (med njimi je bil tudi en francoski ambasador in številni zastopniki francoskega javnega — civilnega, verskega in kulturnega življenja) in prijatelje drugih narodnosti, med katerimi moramo v prvi vrsti navesti Hrvate pod vodstvom patra Petra in Srbe pod vodstvom prote Garića. Predstavil jim je Slovence in goriški pevski zbor ter med drugimi poudaril, da je rak-rana našega stoletja, da dostikrat samo s prezirajočim molkom odgovarja na krik preganjanih, na krik trpečih in majhnih narodov, in obenem omenil, da gre čisti dobiček koncerta, če ga seveda sploh kaj bo, za Slovenski dom v Parizu, katerega Slovenci res nujno potrebujemo. Po francoskem govoru je g. Čretnik nadaljeval v slovenščini:

„Bratje in sestre!

Lep pozdrav in prisrčna zahvala, da ste vkljub nevšečnosti, ki jih ta datum za vas ima, prišli semkaj nocoj. Prisrčna zahvala tudi za to, da ste se tako krepko potrudili za uspeh nocojšnjega večera, vsem in vsakemu se prisrčno, res prisrčno zahvaljujem. Nocojšnji uspeh je naš skupen slovenski uspeh. Posebna zahvala še tistim, ki so s toliko požrtvovalnostjo pomagali in pomagajo pri konkretni pripravi in poteku in bodo pomagali pri nocojšnji pospravi tega našega slovenskega srečanja s francoskimi prijatelji in s prijatelji drugih narodnosti.

S svojo zavzetostjo ste, bratje in sestre, pokazali, da znate primerne ceniti našo pesem, s katero in v kateri naš narod izpoveduje svojo najglobljo vero, pa tudi svoje vsakdanje življenje: svoje veselje in svoje tegobe, svoje trpljenje, svoja razočaranja in svoje upe, pa seveda svojo ljubezen. S svojo zavzetostjo in s svojo prisotnostjo ste pa tudi dokazali, da ste razumeli, kaj pomeni za nas v sedanosti in v bodočnosti, poudarjam: v sedanosti in v bodočnosti, da imamo najboljšo zvezo s Francozi in s prijatelji drugih narodnosti.

Dragi goriški pevci! Dobrodošli in pozdravljeni med nami! Že dvajset let vaš zbor goji slovensko pesem, sedaj pod vodstvom vašega spretnega dirigenta prof. Stanke Jericija. Na zemlji naših prednikov, na meji dveh svetov, se morate vsak dan znova boriti, da ohranite zvestobo slovenski materi, ki vas je rodila za vaše poslanstvo v svetu; v našem slovenskem svetu, kamor vas je postavila božja Previdnost, se morate vsak dan boriti, da ohranite zvestobo tudi drugi materi, Cerkvi, ki vas je po slovenski družini v Kristusu rodila za vašo večno poslanstvo.

V par tednih boste obhajali 40-letnico grozotne smrti njega, čigar ime nosi vaš zbor, Lojzeta Bratuža. Zato tembolj toplo pozdravljam v naši sredi njegovo ženo, slovensko pesnico, gospo Ljubko Šorli-Bratuževo, njegovo hčerko Lojzko in njegovega sina Andreja, člana vašega zbora, ravnatelja Slovenskega učiteljskega v Goricah in predstavnika Slovenske skupnosti na Goriškem. Prav tako pozdravljam gospoda dr. Kazimira Humarja, urednika „Katoliškega glasa“ in predsednika Zveze slovenske katoliške prosvete na Goriškem.

Naj vas nocojšnji nastop v Parizu potrdi v vaši zvestobi slovenski in krščanski materi, bolje rečeno: zvestobi slovenski krščanski materi, nam pa naj prinese malo tistega toplega domačega občutja, ki ga današnji svet najbolj pogreša in mu ga vi prinašate s svojo pesmijo!

Dragi prijatelj! Želim vam obilo uspeha, nocoj in na vaši nadaljnji poti!”

Nato je stopil pred mikrofona akademik medicincev Branko Zorn, ki je napovedoval v prvem delu (verske pesmi), v drugem delu (narodne pesmi) pa je napovedovala gospa Minka Blachon v slovenski narodni noši; pri vsaki pesmi je napovedovalec podal v francoščini kratko vsebino, včasih pa kar celoten, zares pesniško odličen francoski prevod.

Pevci so sijajno rešili svojo vlo-

go. Publika jih je „prisilila“, da so vsaj eno pesem ponovili in dostavili še tri druge, ki niso bile na programu.

Med številnimi sodbami navajamo samo par značilnih: „Formidable! Je vous remercie et je vous en félicite.“ (Čudovito! Lepo se vam zahvaljujem in vam čestitam.) — „Merci de nous avoir invité à un si beau concert.“ (Hvala, da ste namju povabili na ta krasen koncert!) — „C'était quelque chose d'exceptionnel.“ (To je bilo nekaj izrednega.) — „Bravo pour hier soir!“ (Bravo za snoči!) — „Odlično! Ni moglo biti boljše. Je preseglo vsa pričakovanja. Le kje ste staknili toliko ljudi?“ — „Je ne pouvais croire mes yeux quand j'ai vu, vers 20 heures 30, le flot des gens qui arrivaient. Une réussite exceptionnelle.“ (Nisem mogel verjeti svojim očem, ko sem ob pol devetih videl vrste ljudi, ki so prihajali. Res izreden uspeh!) — „Nous avons passé hier soir une bien agréable soirée, nous vous en remercions beaucoup. Il y avait beaucoup de monde et l'ambiance était bien sympathique.“ (Doživeli smo čudoviti večer in se vam pristrčno zahvaljujemo. Bilo je ogromno ljudi in simpatično vzdušje.)

Po koncertu je bil kratek, pa zato tembolj pristrčen sprejem v dvorani pri cerkvi, ki so se ga udeležili pevci, odborniki društva in še tisti, ki so poleg prejšnjih pri organizaciji koncerta največ pomagali, pa vseh 70 medicincev-akademikov in zdravnikov, ki jih je na koncert pripeljal Branko. Ob šampanjcu, ki sta ga darovala Branko in slovenska skupnost v Parizu, smo se temeljito razgreli in slovenska pesem je znova donela, tokrat iz vseh slovenskih grl.

Vsako, tudi najpristrčneje srečanje, ima pa seveda svoj konec, zato smo se proti eni zjutraj razšli, saj so pevci morali naslednji dan že ob osmih zjutraj nazaj na dolgo pot. Ob slovesu so jih drugi dan pozdravili gg. Čretnik in Flis ter tisti, ki so se šele zvečer vračali z vlakom.

Poročilo o tem, res zgodovinskem

slovenskem uspehu v Parizu končamo z našim malo spremenjenim pregovorom:

Kakršno vreme v svetem Medardu kane, tako naj v Parizu Slovencem vedno ostane!

(Opomba — napisana „sine ira et studio“, kar po naše pomeni: napisana z najboljšim namenom in brez vsake zamere in kar bi bratje Srbi prevedli s: „Kaži bobu bob, popu pop!”)

Slovincem, ki niso prišli na koncert, je sedaj verjetno žal. Večina teh res ni mogla zaradi dela in oddaljenosti, ker je koncert bil med tednom, čeprav bi isti razlog lahko veljal za vse tiste, ogromna večina, ki so prišli.

Tudi nam je žal, a zaradi od nas neodvisnih okoliščin in, če smo hoteli imeti na koncertu tudi Francoze, ki so v našem primeru bili v večini, smo koncert morali prirediti med tednom. — Drugi niso hoteli priti, bodisi ker niso toliko osveščeni, da bi se zavedali, da je tak dogodek, kot je bil ta koncert, vreden vsake žrtve, od vsakega in od vseh, bodisi da niso prišli iz drugih (ne)poznanih razlogov. Škoda, toda zamujena priložnost se več ne najde, vsaj tako hitro ne. — Tretji, redki, pa niso smeli; ko pa ne bodo več poslušali tistih, ki za naše rojake tukaj ničesar ne napravijo, bodo pa drugič smeli; in če jim je že žal, kaže, da so že v smeri na pravo pot, iz strahu k svobodi.)

ANGLET (*Pyrénées Atlantiques*)

„Smo v spodnjem kotu Francije, kamor Slovenci ne zahajajo. Mogoče se bojijo Baskov. Ti so v marsičem podobni Slovencem. Radi zapojejo večglasno, ko se zberejo v gostilnah, in boriti se morajo za svoj jezik.

Najstarejši sin Dominik se pravi pravi duhovniški poklic. Letos je v ‚Foyer des vocations‘ kot ‚interne‘. Bo treba veliko molitve, da bo vztrajal do konca. Že dve leti igra kot organist v fari in ga imajo povsod radi. Za Božič je igral pri treh mašah, Tonček je tudi spremljal na kitaro, mala dva pa ministrirala, tako smo bili Slovenci častno zastopani v fari.“ — Janko vičevi.

19. decembra se je za zunanjo proslavo *petdesetletnice Društva sv. Barbare in miklavževanje* napolnila nova farna dvorana v Mericourt-Mines.

Domači župnik je prireditev otvoril in poudaril pomen tega izrednega jubileja in se odboru, ki mu predseduje g. Vinko Razložnik, ponovno zahvalil za tako požrtvovalno delo. Poleg številne publike je prisrčno pozdravil člane dramskega odseka Društva Slovencev iz Pariza, ki so prišli z g. Jožetom Flisom gostovat z rusko dramo „Spavaj, deklica moja“ v režiji gospe Ane Vičič. Poteku drame so gledalci izredno pazljivo sledili in se izvrstnim igralcem za umetniški užitek zahvaljujejo.

Naši najmlajši so nas razveselili z *božičnimi pesmimi*. Cerkveni pevski zbor je pod vodstvom organista Antona in Andreja Rebolja zapel lepe koroške narodne pesmi. Sledilo je obdarovanje s *prihodom sv. Miklavža*. Pravijo, da so bili parklji prehudí. Vsem, ki so pripomogli za uspelo prireditev, Bog plačaj!

Božič je ob dobro obiskanih polnočnicah zelo lepo potekal v družinah. Prav tako smo mirno zajadrali v novo leto 1977.

Krščena sta bila 26. decembra v Tourcoing Ljubica Ribar. — 1. januarja v Méricourt-Mines Štefan Peter Refomat. Naj ju spremlja božje varstvo!

Zakonsko zvezo sta sklenila Stan-ko Šeško in Renée Marija Coolen 21. decembra na Bruay-en-Artois. Naše iskrene čestitke!

V *boljšo domovino so odšli*: Jože Salomon, dolgoletni cerkovnik pri slovenski službi božji, nas je po kratki, pa hudi bolezní zapustil 15. decembra v svojem 78. letu življenja. 18 let je zvesto opravljal službo cerkovnika; nič razen bolezní ga ni zmotilo, da ne bi z veseljem prišel k slovenski božji službi. Odlikovala ga je izredna srčna dobrota. Koliko onemoglih in potrebnih je občutilo njegovo pomoč!

Bil je zelo veselega značaja in nas je rad razveselil s šalami in domislicami. Na odhod v večnost

se je zlasti v zadnji bolezní z vso resnostjo dobro pripravil. Kako je bil priljubljen, je pokazala izredna udeležba pri pogrebu v domači kapeli „Matere Izseljencev“ v Méricourt-Mines. Rojaki, zlasti tudi poljski izseljenci, so napolnili kapelo 17. dec. Pokopan je bil na pokopališču v Sallaumines v družinsko grobnico. Zapušča ženo in tri hčerke z družinami. Naj mu bo Gospod za vse dobrote bogat plačnik, svojcem pa iskreno sožalje!

Isti dan (17. decembra) nas je po več letih trpljenja zaradi rudarske bolezní *zapustil* v Lensu Janko Janc v svojem 80. letu starosti. Poznali smo ga kot dobrega gostilničarja v Fouquieres, kjer so imeli Slovenci v dvorani svoje prireditve in so bili vedno zelo gostoljubno sprejeti. Poznaje se je umaknil v svojo hišo v Lensu. Pokopan je bil v cerkvi Notre-Dame des Mines v Lensu 20. decembra, od koder so truplo prepeljali na vzhodno pokopališče v Lensu. Naj mu bo lahka tuja zemlja!

V Ruizu nas je tik pred Božičem *zapustil* Srečko Pavlič. Po dolgi, zelo hudi bolezní silikozí nas je iznenadila njegova smrt. Nekaj let prej si je napravil zelo lično hišo, da je mogel v boljšem zraku podaljšati svoje življenje. Zapušča ženo, sina in hčerko, ki za dobrim očetom žalujejo. Naj se utrujen od tolikega trpljenja odpočije v Gospodu! Vsem družinam umrlih naše krščansko sožalje!

AUMETZ

Božične praznike smo tu bolj malo „čutili“; v Franciji namreč ne obhajajo praznika sv. Treh kraljev kot zapovedanega in ga zato praznujejo na prvo nedeljo po Novem letu. Pa za sv. Štefana so nas letos prikrajšali: „premagala“ ga je sveta Družina.

In oboje, tako Božič, kot Novo leto, smo praznovali brez snega. Kaj redko se zgodi tako. In brez ledu, pač pa več ali manj v dežju. Nič ne dé. Vsaj šoferji se nismo jokali za njim. No, pa sneg nas je za par dni v božičnih dneh nato le

Ob krstu Sebastijana Brodarja v Bruay-en-Artois.

obiskal, prava zima, tako da smo šklepetali...

V cerkvi smo morali tudi mi Slovenci, po želji francoskega župnika, za pol ure prej začeti *polnočnico*. Sprememba zaradi spremembe? Morda, ali pa tudi ne. Ko pa ne vemo, če se je Jezus ravno o polnoči rodil. Pa tudi če bi se, ni nikjer rečeno, da se mora maša ravno o polnoči začeti. Začetek polnočnice o polnoči ni torej več nekaj ustaljenega in je možno in verjetno, da bodo glede tega še spremembe. Vse to pa bomo seveda zvedeli pravočasno, saj je še daleč do drugega Božiča. Med tem časom pa le na delo za uveljavljanje božičnega veselega oznanila!

TUCQUEGNIEUX-MARINE

Trgovec g. Rodighiero sicer ni bil Slovenec. Bog ga je poklical k sebi malo pred Božičem. Spomniti se ga moram vendar na tem mestu, ker je bil dober za nas. Pred vojno je bil slovenski rudar revež. Ustanovili smo si društvo, nekako samopomoč. Kmalu smo uvideli, da je v slogi moč in pomoč.

Med dobrotniki, ki so priskočili na pomoč društvu v takratnih potrebah, je bil v prvi vrsti omenjeni gospod. Nikoli nismo zastoj potrkali na njegova vrata, ko smo prirejali Miklavžev večer za slovenske otroke ali vprašali za kak „dobitek“ za

keglanje itd. Bodi mu Vsemogočni obilen plačnik!

V ostalem teče naše življenje po starem tiru naprej. Želeli bi, da bi se nam mladina nekoliko bolj približala, kar bomo pa verjetno bolj težko dosegli. Ona gre pač svoja pota in si misli: „Staro preide naj, vse bodi novo zdaj!“ V naši domovini jo to „novo“ vodi čedalje bolj na pravo pot; mogoče jo bo tudi drugod po svetu. Upajmo!

V nedeljo, 13. februarja, bo zopet *slovenska maša*. ob 18. uri (ob šestih zvečer). Pridite in pripeljite še koga s seboj!

NICA

Kot drugod po svetu vreme tudi tukaj ni tako, kot smo navajeni. Sonce je bolj sramežljivo in se poredkoma pokaže. Ljudje skoraj ne pomnijo takega vremena, da bi oblačnost več dni skupaj zakrivala sonce. Zato se držimo bolj doma.

Za sveti večer nas pri polnočnici ni bilo v takem številu kot prejšnja leta. Novo leto smo čakali pri Lebanovih v St. Laurent du Var. Zaradi premajhnih prostorov pa smo prišli le tisti, ki se redno dobimo, ko je kako slovensko srečanje.

Za božični praznik se je družina Reti povečala: *dobili so* zdravo deklico. Mami Zlati in očetu Lucien-u se pridružujemo v veselju, otroku pa želimo zdravja in da bi rastle ob božjem varstvu.

Pred koncem leta sta družini Flego in Bizjak prodali svoji hiši v „Slovenski vasi“. Za to sta se odločili iz posebnih razlogov, sedaj pa se pripravljata, da si zgradita hišo na

bolj primernem kraju. Želimo jim uspeha in božji blagoslov.

Na Colle s/Loup se dobimo enkrat mesečno, navadno zadnjo nedeljo. Radi pridite, ki živite med Antibom in Nico, pa tudi iz Nice ste lepo vabljeni, če vam zjutraj ni mogoče priti. Prihodnjič se tam dobimo v župnijski cerkvi na zadnjo nedeljo 27. februarja popoldan ob 3. uri.

MARSEILLE

Slovenci iz Marseille-a in okolice radi pridemo skupaj. Zberemo se skoraj vsak mesec *pri slovenski maši* v Eoures-u. Zelo lepo število nas je bilo na nedeljo pred Božičem. Nekaj čez štirideset se nas je zbralo. Pridružili sta se nam tudi ena družina iz Malte in ena francoska družina. Bilo je res lepo.

Hvaležni smo tamkajšnjemu prijaznemu župniku, ki nam po maši odpre svoje skromne prostore, da se pogovorimo in skupaj poveselimo. Tam pa doživljamo še posebna presenečenja. Nekateri prinesejo steklenice z vinom, gospodinje že doma pripravijo in spečejo kolače ali kekse in vsak nudi, kar ima. Komaj postavimo mize, so že polne raznih dobrot. Potem se pogovarjamo, največ pa pojemo slovenske pesmi, ki jih nismo morda že od takrat, ko smo odšli iz domačega kraja. Res so naša srečanja postala zelo prijetna in bratska. Hvala vsem, ki skrbijo za božje dobrote in dobro razpoloženje!

V mesecu februarju se ne bomo dobili, ker je mesec kratek, pač pa v *nedeljo 13. marca* spet v Eoures-u popoldan ob 5. uri.

Kako bo za *Veliko noč* in naš piknik na velikonočni ponedeljek, pa se takrat točno pogovorimo.

VZHODNA LOTARINGIJA

Božične praznike smo praznovali letos posebno slovesno; k polnočnici so prihiteli naši rojaki od vseh strani in popolnoma napolnili kapelo Hospice Ste Elisabeth v Merlebachu. S pozornostjo so navzoči poslušali krasno 4-glasno sv. mašo — delo našega g. dirigenta Emila Šinkovca; močni zbor bi z glasbenimi instrumenti napolnil z veseljem tudi največjo cerkev; prav tako je bilo razveseljivo, ko sta dva duhovnika skoro vse navzoče obhajala. Vsem omenjenim se lepo zahvaljujemo za krasno praznovanje Jezusovega rojstva.

Tako v nedeljo smo zopet z veseljem poslušali krasno pridigo g. Stanka Gajška iz Mannheima, ki nas je že prej povabil, da rojaki s cerkvenim zborom isto mašo zapojejo v cerkvi v Lebachu, kjer so se rojaki od vseh strani zbrali ob 16. uri k sveti maši.

Po sv. maši smo bili vsi povabljeni v veliko katoliško dvorano k prijateljskemu praznovanju božičnega praznika. Pozdravi, petje, krasna godba — vse to je dvignilo razpoloženje navzočih do vselega rajanja. Kar hitro so pretekle ure. Razšli smo se z željo, da se kmalu zopet vidimo.

Z veseljem smo ugotovili, da so te praznike praznovali tudi verniki raznih narodov z velikim veseljem in globoko vero!

V Freyningu sta 11. dec. *stopila pred oltar* ženin Jean Fersing in nevesta Ingrette Baumann iz družine Franceta Ribiča.

Istega dne je bila *zlata poroka* naših rojakov Blaža Mergoleta in Marije, roj. Mozetič.

Tudi neprijavljenim poročenecem želimo vso srečo.

Mati Denice Mrgole, poročena z Jeanom Klein je *rodila dvojčka*, dečka Cédric Jeana in deklico Carole Marijo; dan krsta je bil v nedeljo, 18. jan. v Merlebachu. Vso srečo starešem in otročičem želimo vsi!

Marseille-Eoures:
Po maši radi
sedemo rojaki
skupaj za mizo,
poklepeta mo,
pa tudi zapojemo
ob kozarcu.

Ni veselja brez žalosti: zopet moramo javiti naše drage, ki so v tem času *umrli*: 17. 12. se je smrtno ponesrečil v rudniku Jean Kovarowski, poročen z Rose Marie, roj. Schneider Knapič Marije. Pogreb je bil v Cité des Chenes; udeležilo se ga je veliko rudarjev in drugih. 22. 12. je *umrla* v Merlebachu 79 let stara Marija Rozman. Bila je že dalj časa bolehnna — in tako sem z g. Dejakom za vse velike praznike kot drugim bolnikom tudi njej prinesel sv. obhajilo.

3. januarja je *umrl* 3 leta star deček Regis Milutinovič iz Grosbliederstrof.

Vsem rajnim želimo večni mir in pokoj, sorodnikom pa izražamo globoko sožalje!

Po teh žalostnih dneh pa je zasijalo sonce veselja:

Naš dragi g. Anton Dejak je slovesno praznoval *25-letnico mašništva* dne 9. januarja v Aumetzu. Zelo, zelo smo mu hvaležni za njegovo ljubezen do naših rojakov in drugih, zelo hvaležni za pomoč v okrožju naše Misije v Merlebachu. Njegove krasne pridige in lepo petje zelo vabi rojake in domačine k službi božji. Želimo mu vso srečo, zdravje in nadaljnjega navdušenja za širjenje Kristusovega evangelija.

V mislih na vse omenjene in na vas vse, vam želi vse dobro

Stanko iz Merlebacha

italija

BOZEN—BOLZANO — V Lengmoosu nad Boznom je v torek, 4. januarja, umrl za možgansko kapjo jezuit p. Karel Vladimir Truhlar.

Pokojni se je rodil 3. IX. 1912 v Gorici. Med prvo vojno je kot begunec prišel na Jesenice, kjer je preživel mladost. Gimnazijo je obiskoval v Ljubljani, kjer je s pesmimi sodeloval pri dijaških listih. Ko je prof. Tomec po prepovedi *Orla* ustanovil *mladce Kristusa Kralja*, je bil pokojni Vladimir prvi, ki se je organizaciji pridružil. Po njej je dobil tudi stike s profesorjema na ljubljanski teološki fakulteti. Ušeničnikoma, ki sta mlademu Truhlarju

plačevala študij. Maturiral je leta 1933 in v jeseni stopil v ljubljansko bogoslovje.

Leta 1934 ga je škof dr. Rožman poslal študirat v Rim, kjer je stanoval v zavodu Germanicu in študiral na papeški univerzi Gregoriana. Po doktoratu 1941 je prišel kot spiritual v Jegličeve Škofove zavode v Šent Vidu, kjer je ostal le malo časa. Postal je namreč duhovni vodja v ljubljanskem semenišču, kjer se je ves posvetil duhovni vzgoji bogoslovcev, ki je temeljila na krščanski tradiciji in stoletnem cerkvenem izkustvu.

Maja 1945 je z bogoslovci bežal čez Karavanke in bil najprej spiritual v Pragli pri Trevisu in nato v Brixnu, kjer se je odločil za vstop v jezuitski red. Po noviciatu v Nemčiji je prišel 1949 kot profesor za ascetično teologijo na Gregoriana v Rimu, kjer je ostal do leta 1975, ko se je vrnil v rodno Slovenijo z upanjem, da bo mogel tam preživeti večer življenja in se s svojimi spisi posvetiti poglobitvi slovenske Cerkve. Po krajšem času so ga oblasti začele nadlegovati in je tretjič postal begunec. Začasni dom je našel v župnišču v Lengmoosu. Vse je bilo že urejeno, da bo v letnem semestru začel predavati na univerzi v Innsbrucku, pa mu je smrt pretrgala nit življenja in narčrte.

P. Truhlar je bil vse življenje velik idealist, morda naiven, a globok in pošten človek. Napisal je veliko knjig v latinščini, ki so prevedene v razne jezike. Slovencem je znan po štirih pesniških zbirkah. Bil je med soustanovitelji Slovenske kulturne akcije v Buenos Airesu. Najbolj znan je postal po dveh knjigah, ki sta izšli pri celjski Mohorjevi o pokoncilskem etosu in pa o prenovi Cerkve po koncilu. Njegovo največje delo je pa *Leksikon duhovnosti*. Njegov vpliv med Slovenci se pozna tudi pri stotinah slov. duhovnikov, ki jih je vzgajal v temeljitosti, za globoko notranje življenje. Ti duhovniki delajo sedaj doma in po vseh kontinentih in so mu hvaležni za duhovniško oblikovanje.

Pokopali so ga doma v Sloveniji.

nemčija

ZAHODNI BERLIN

Zadnji mesec preteklega leta so se prireditve v naši skupnosti vrstile po tekočem traku.

V začetku decembra je bilo *srečanje ožjih sodelavcev*, bolje garačev pri delu za skupnost. Z večerjo, ki so jo pripravili „strokovnjaki“ za slovenske specialitete, smo se jim skušali zahvaliti za njihovo požrtvovalnost. Med njo se je razvil razgovor o preteklih uspehih in pomanjkljivostih ter o prihodnjem načinu dela.

Miklavž je povedal malim in velikim, da je *miklavževanje* tudi spodbuda k dajanju daril v najrazličnejših oblikah, od dobrega zgleda do tarne pomoči, in ni samo prejemanje daril. Prinesel je veliko zavojev. Otrok se je toliko nagnetlo okoli njega, da so parklji pozabili na svojo funkcijo in so začeli pomagati pri delitvi vrečk s pisanimi dobrotami.

„Če se že hudiči spreobračajo, se dajmo tudi mi!“ Tudi s to šalo je župnik vabil ljudi k obhajanju *zakramenta sprave*, ki je v *adventu* pri nas v navadi. Obhajanje je bilo v okviru maše. Po skupni pripravi so sledile posamezne spovedi, kjer so pomagali hrvaški patri. Posebno doživetje pri obhajanju je bilo skupno sv. obhajilo, saj so ga prejeli skoraj vsi, ki so bili pri maši.

Božičevanje smo začeli na sv. večer ob 20. uri. V veliki dvorani Kolpingovega doma smo najprej poslušali slovenske božične plošče in ustrezne odlomke iz sv. pisma. Tudi vsi skupaj smo prepevali božične pesmi.

Po mili volji se je lahko vsak navedel orehove potice, ki so jih pridne gospe (in celo gospodje) napekle za kakšnih 200 ljudi. Pri tradicionalni božični tomboli je sleherni zadel, ne sicer vsak električnega radiatorja, kavnega servisa itd., pač pa dobro delo: dobiček je namreč bil namenjen za gladujoče v Indiji. Proti polnoči smo v cer-

kvi zaključili božičevanje s slovesno polnočnico.

Pri božičnih mašah so rojaki nabrali nad 700 mark za gladojuče po svetu in se s tem tudi nekoliko oddolžili za „dobrotljivost in ljudomilost našega Boga“, ki se nam je razodela z Odrešenikovim rojstvom.

Na praznik sv. Družine so se zvrstili: posvetitev družin, blagoslov otrok, molitev za slovenske rojake po svetu, blagoslov šentjanževca.

Leto 1976 smo najprej sklenili z zahvalno mašo, potem pa s *silvestrovanjem*. Za prijetno zabavo je bilo dovolj pogojev: okusno opremljena dvorana, pečena raca in pečenice, glasba itd. Čeprav so mnogi vztrajali do zore, so brez tuje pomoči prišli na svoje domove.

ESSEN—OBERHAUSEN— MOERS

Božični in novoletni prazniki so že davno za nami, toda srca nam grejejo prijetni spomini na lepo doživete praznike božičnega časa.

„Svet' Miklavž, kaj prinesel, kaj potresel, kaj posul-sul-sul-sul!“, tako doma v Sloveniji že tedne pred njegovim godom ponavljajo otroci. S sveto otroško radovednostjo smo komaj pričakali *Miklavževe prireditve*. Neverjetno veliko se nas je udeležilo obeh miklavževanj: v Oberhausnu polna mala dvorana Centra, v Moersu velika dvorana Don-Bosco-Heima prepolna. Nekateri nestrpneži so morali kar domov pred začetkom.

Letos smo navzočim lepo razložili resnico o sv. Miklavžu. Kako je bilo zgodovinsko in kako se še sedaj poseben stric preobleče v svetnika. Tako razveselil otroke in počasti odrasle. Kljub temu je bil „svetnik“ z vso spoštljivostjo sprejet in tudi odrasli smo se počutili počaščene, če nas je poklical k sebi in obdaroval.

Na žalost smo takoj drugi dan zvedeli, da je naš Miklavž gospod Štefan iz Rheinberga moral nujno v *bolnišnico*. Hudo je zbolel in hotel kar v nebesa oditi. Želimo mu ljubelega zdravja stari in mladi.

Če se ves svet na glavo postavi, t. j. modernizira, mi v Oberhausnu

hočemo obhajati *polnočnico* po starih šegah točno opolnoči. Teško je reči, kje je bilo lepše, v Moersu ali v Oberhausnu.

V Moersu smo se ob 1/2 8 na sv. večer zbrali in začeli z lepim sporedom Jezusovega rojstva. *Naši najmlajši* so nam ob dobri podpori skrbnih mamic odpeli najvažnejše dogodke iz betlehemske poljan. Bilo je kakor zares: 14-letna Janja je kot Marija sprejela v naročje lepi kip Jezuščka, sveti Jožef — nekoliko mlajši Iztok — pa je modro kimal poleg. Drugi so mu zapeli najlepše slovenske božične in že se je razsvetlila vsa cerkev. Iz pre mnogih ust, razsvetljenih veselih obrazov je odmevala „Sveta noč, blažena noč...“ Pri maši so bile vse klopi velike Jožefove cerkve prenapolnjene.

Pri Sv. Barbari v Oberhausnu-Sterkrade je kljub mnogim težavam prvič nastopilo nekaj več sodelavcev, otrok, mladine in mamic. Celo trije skoraj odrasli „angeli“ so prelepo triglasno zapeli božično oznanilo in uspavanko. „Naš krog“ je tako dosegel lepe uspehe in se ni zastoj mučil z vajami več tednov prej.

Hvaležni poslušalci iskreno čestitamo otrokom in odraslim, ki ste nas tako lepo pripravili na božično polnočno mašo. Drugo leto moramo napraviti še lepše.

15-letnica prihoda župnika Ivana Ifka v Porurje: Še nekaj bi skoro pozabili zapisati. Pri slovenski maši na Božič dopoldne smo obhajali petnajstletnico prihoda gospoda Ifka med nas. Pred nabito kapelo ljudi v Sterkrade je prav ganljivo omenil župnik Ifko, v kakih težavah se je začelo njegovo delo tukaj in koliko dobrih obrazov, tudi navzočih, je spoznal v tem času.

Župnik Uršič pa je v imenu vseh Slovencev, ki jih je dosegla Ifkova dobrota v teh letih, zaželel slavljenju veliko zdravja. Rekel mu je: „Dragi Vanče, ne petnajst, ampak trideset let ti je štel ljubi Bog za delo med nami, za tako težko delo. Bog daj, da nas ne bi še kmalu zapustil!“

Dragi rojaki, zahvaljeni za lepo

Tokrat menda prvi pozdrav Tropovih iz Braunschweiga s hildesheimskimi fanti. Delali in pomagali so; zato zaslužijo malico.

sodelovanje pri slovesnostih v teh dnevih! Ostanite nam zvesti tudi v novem letu! Bog z vami!

KÖLN

Mesec december je sicer mrzel mesec. Zima prikima, mi pa poiščemo kape, tople ovratne rute in podobne reči.

Po drugi strani pa naravnost butne v nas božja dobrota tega meseca. Ta nas otaja in pripravlja, da se bolj odpremo drug drugemu, se obdarujemo s čimerkoli že — s pismi, voščili, drobnimi pozornostmi, darovi. In kar je morda še najbolj važno: hvaležni smo, da nas je Bog

Rajhovi iz Eschweilerja pri krstu svoje hčerke Diane.

po vseh teh zunanjih dogodkih majčkeno bolj utril v spoznanju, da potujemo k Njemu kot skupna družina.

Ta naša skupna pot pa je trda; največkrat zato, ker sta trda naša pamet in srce. Saj — „srečni vsi bi bili, ko kruh delil bi z bratom brat...“ A ta „božična pravljica“ nam gre le s težavo v glavo. Raje povemo, kako je bilo pri dobri kapljici in poskočnih vižah. Tudi to je prav, le da je vse to navržek božje dobrote, ki nas obdarja s časom, zdravjem, delom in zaslužkom.

Kaj drugega nam prinaša sicer božična poslanica — „da se odpojevimo brezbožnosti in na tem svetu trezno in pravično živimo...“ V tem zornem kotu hočemo gledati naša srečanja in dogodke preteklega meseca. Zato te besede.

Fantje so povedali, da je bilo *miklavževanje v Hildnu* zares dobro. Več kot 110 kratkohačnikov je povedalo sv. Miklavžu, kako ga mama kliče. Ko je pa sv. Miklavž mnoge poprašal, ali znajo moliti „Sveti angel...“, se je hitro ustavilo. Kar pri večini ni šlo in ni šlo. Vendar se je svetnik razveselil ob odkritosrčnosti mladih bučk: ne znam, so odkrito povedali. Tudi to je nekaj.

V *Krefeldu* je na Miklavževo nedeljo tudi posebej završalo. Sv. Miklavž nam je tako lepo povedal, da je marsikoga kar stisnilo tam nekje pri srcu in očeh.

Božič je pač naš družinski praznik. Povemo samo, da je bilo lepo — pri polnočnici v Hildnu in naslednje dneve v Bergneustadtu, Neussu in Eschweilerju. Eschweilerska mladež nam je zaigrala in zapiskala na piščalke med mašo, da je bilo kar lepo.

Ob koncu leta povejmo še veselje mamic in očetov ob *krstu* njihovih najmlajših, ki jih nismo še objavili:

V *Leverkusnu* smo *krstili* Martino Šilc, hčerko Jožice in Rudija. — V *Geldernu* Gorana Kavčič, sinka Anke in Jožka; Marijo Duič, hčerko Katje in Milana. — V *Eschweilerju* Igorja Bracar, sinka Vere in Štefana; Diano Rajh, hčerko Silve in Silvestra. — V *Hildnu* Andreja Kaul,

Miklavževa poslanica v Hildnu: „Pridno morate moliti, v šoli vestno se učiti, starše svoje ubogati...“

sinka Ane in Reinharda; Marjano Mlakar, hčerko Štefke in Rudija; Andreja Zabukovšek, sinka Veselke in Janeza; Andreja Vrščaj, sinka Neže in Avgusta; Dejana Cargnelutti, sinka Marije in Jožeta.

Ponovno prisrčna voščila vsem staršem, otrokom pa obilo sreče in božji blagoslov naj jih vsepovsod spremlja!

MANNHEIM

LIMBURGERHOF — Ali je mogoče? Na ustih se ustavi odgovor. Ob smrti vselej umolkne človeška modrost. 8. avgusta je kar nena doma zaspal v *Gospodu* naš rojak Avgust Moškon.

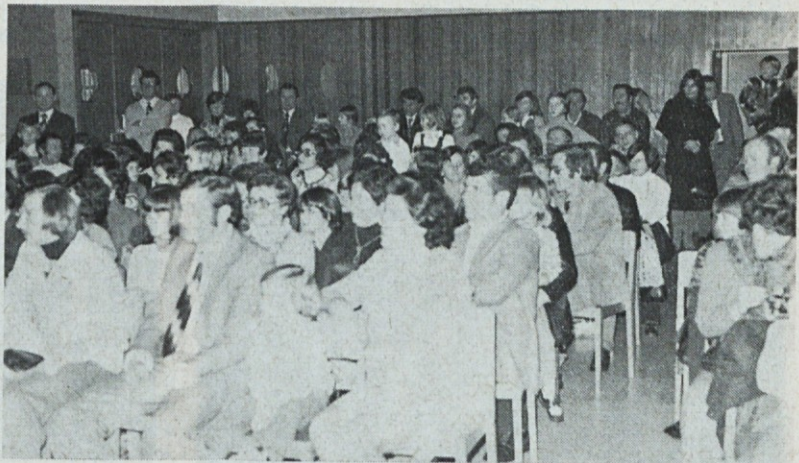
Že so se njegovi pripravljali, da bi mu čez dva dni za njegov 57. rojstni dan poklonili svoje čestitke.

Toda namesto veselega praznovanja jih je bolečina zavila v žalost.

Pokojni je prišel iz prelepe Koroške, kjer so ljudje z mehkim in dobrim srcem. Takšen je bil tudi on. Zato je njegov odhod toliko bolj boleč, ker je bil svojim tako skrben in dober mož in oče.

BUCHEN — Ko smo se 16. oktobra zbrali k slovenski maši, je bilo bolj praznično kot običajno. Kajti pri maši sta sprejela zakrament svetega zakona Zdenka Jug in Matija Kuzma. S srčnimi željami smo jima zapeli in v pesmi prosili Marijo za njeno varstvo.

In še kako smo prisluhnili v Hildnu vzpodbudnim besedam sv. Miklavža!

Novoporočeni par Kuzma Matija in Zdenka, roj. Jug, v Buchenu

MANNHEIM — „Žalosten je dom brez otrok,“ je župnik nagovoril Janka in Anico Moškon, ki sta vesela prinesla h krstu svojega sina. In Mihael, kakor bi se zavedal slovesnega dogajanja, je s svojim pogledom zvesto spremljal obred krsta. Tako je 21. novembra pri slovenski maši v Mannheimu postal Mihael član našega malega občestva.

Božji otrok je postala Gabrijela Cimerman v Heidelbergu.

MANNHEIM — Med našimi znanci je 16. oktobra odšel v večno domovino Avgust Potokar. Na poslednji poti ga je spremljala mala skupina rojakov in prijateljev. Njegov svak je prinesel s seboj pest slovenske zemlje, ki jo je pokojni tolikokrat v mislih obiskoval. Če bi hoteli reči o njem kaj posebnega, je to, da je bil junak; tisti, ki smo ga zadnja dva meseca obiskovali, smo ga občudovali, kako je potrpežljivo nosil svoj križ trpljenja.

Naj mu bo tuja zemlja lahka in večni Sodnik naj mu poplača vse dobrote!

HEIDELBERG — 7. decembra nas je bilo v Heidelbergu več kot običajno pri slovenski maši. Število so povečali botri in rojaki Gabrijele Cimerman, ki je bila ta dan med mašo krščena.

STUTTART-OKOLICA

196 otrok pri miklavževanju: V nedeljo, 5. decembra lanskega leta, je prišlo na miklavževanje v Stuttgartu 196 slovenskih otrok. To je bila doslej rekordna udeležba na tem za odrasle in otroke tako priljubljenem večeru.

Šolarji Sobotne šole so za to priliko pripravili lep program. Deklice so nastopile kot angelci z deklamacijo, petjem, rajanjem in muziciranjem, dečki pa so igrali škodoželjne parkeljne. Po veličastnem pozdravu navzočih (v dvorani je bilo čez 400 ljudi) je Miklavž klical na oder odrasle in otroke, jim stavljaj šaljiva in resna vprašanja in potem delil, delil... Ugoditi 196

Pokojni Avgust Moškon iz Limburgerhofs.

malčkom ni bilo tako enostavno, a nebeški gost se je znašel in nihče ni zapustil odra brez darilca.

(Dve sliki z miklavževanja smo objavili že v prejšnji številki.)

Miklavž nas bo moral obiskovati tudi v bodoče, saj smo imeli lanske leto na tem področju 60 krstov. Tu naj omenimo še zadnje, ki so prišli na vrsto na koncu leta. V Weinstadt sta Marjan in Jožica Smerkê dobila hčerkico Marjanico, v Rommelshausnu pa Albert in Rezika Jagodič hčerkico Kornelijo. Čestitke!

„Mihael, vsi smo te veselili!“ (Po krstu Mihaela Moškona v Mannheimu).

Kronika leta 1976: V preteklem letu 1976 se je na našem področju udeležilo raznih prireditev, organiziranih po dušnopastirskem in socialnem uradu — ki so imele kulturni in družabni program, okrog 4700 oseb. To pomeni precejšen prirastek z ozirom na zadnja leta. V omenjenem številu so seveda tudi udeleženci Binkoštnega srečanja.

Kot že zgoraj omenjeno, smo imeli v preteklem letu na tem področju 60 krstov, porok pa 13. Počasni se namerava na nas navaditi tudi smrt, ki je lani večkrat posegla med nas, kot se je to zgodilo prejšnja leta. Imeli smo enajst smrtnih primerov, od teh 8 nenadnih.

Pri časopisju smo nekoliko nazovali. „Naših luči“ smo oddali mesečno 1200, „Ognjišč“ 125, „Družin“ 15, „Mavric“ 15, „Otroka božjega“ 50, „Katoliških misijonov“ 10. Zanimanje za celovške Mohorjeve knjige se je nekako ustalilo. Dobrih 50 zbirk jih oddamo.

Rojaki! Segajte po dobrem berilu!

BAVARSKA

MÜNCHEN

Božični prazniki so za nami, spet je župnija zadihala s polno paromaše, oba veroučno-slovenska tečaja, izposojanje knjig, izpolnjevanje formularjev, prevodi dokumentov, razgovori, debatna ura, pogovor med mladimi, priprave na pustovanje...

Res je, da se je za ta božič marsikateri zdomec od tu dokončno poslovil in spet začel polno življenje doma, res je pa tudi, da so „rezerve“ naših rojakov v Münchnu in okolici in sploh po Bavarskem še zelo močne: ko bi se le desetin vseh, ki jih je tukaj, redno udeleževala naših maš, bi bila cerkev, ki je precej velika, najbrž pretesna. No, upamo, da bodo počasi prišli tudi tisti, ki so doslej stali ob strani.

Krščeni sta bili Suzana Rožman, hči Karla in Katarine, roj. Kozar, in Lilijana Škraban, hči Leopolda in Milene, roj. Sraka. Staršem čestitam, punčkam pa želimo vse dobro v življenju!

nizozemska

Miklavž nas je obiskal v začetku decembra in obdaril 40 otrok.

K božični službi božji smo se zbrali v Nieuw Einde skoro polnoštevilno. „Zvon“ je krasno prepeval božične pesmi.

Stopili smo v leto 1977, ko bodo društva sv. Barbare v Heerleheide-Brunssum, Hoensbroek in Lindenheuvelu slavila zlati jubilej. Za to priložnost bomo spet strnili naše vrste in tudi pred nizozemsko javnostjo pokazali, česa smo sposobni.

švedska

Pok. Mira Ličen iz Norrahammarja na Švedskem.

švica

Kako so doma v Sloveniji in v zamejstvu praznovali Božič, smo čitali v „Družini“, kjer piše: Tako kot vsako leto. Kogar vprašaš, povsod enaki odgovori: Toliko ljudi se lahko zbere samo za polnočnico, mnogo neznanih obrazov je prišlo, prihajali so k jaslicam, poslušali božične pesmi.

Ne samo v domovini in zamejstvu, tudi mi v tujini lahko rečemo isto. V Švici smo imeli polnočnico ob devetih zvečer v kripti cerkve Guthirt na Nordstraße, Mnogo obrazov smo videli, ki jih ob drugih nedeljah ne vidimo. Udeležba je bila izredno velika, saj je bilo vseh 200 sedežev skoraj zasedenih.

Na sam Božič pa smo imeli mašo dopoldne v Amriswilu in Solothurnu ter popoldne v Zürichu. Tudi ta dan je bila povsod lepa udeležba, prav tako na Novega leta dan in na nedeljo, 2. januarja.

Pri polnočnici v Zürichu, preden se je začela maša, so ugasnile luči, le svečke na božičnem drevesu so gorele. Ko je duhovnik pristopil k oltarju, so pevke zapele ganljivo božično pesem: „Kdo trka...“ Med mašo so otroci igrali na flavte in violino ter spremljali ljudsko petje, kar je povzdignilo praznično razpoloženje.

Tokrat lahko rečemo, da je bil zares lep sveti večer. Pohvalno je, da jih je izredno veliko prejelo sv. obhajilo. Tako je Jezušček bil ne

Po blagoslovu hiše pri Arihovi v Kolsovi na Švedskem.

samo v jaslicah, ampak tudi v naših srcih. Božič nas je v tujini zopet združil kot eno družino, istih misli, prošenj in ljubezni.

Po polnočnici smo se zbrali še v pisarni naše Slovenske misije pri jaslicah z dreveščkom, ki smo jih postavili v veselje otrokom in nam samim. Zopet so donele lepe naše božične pesmi ob dobrih slovenskih poticah in drugih dobrotah, ki smo jih dobili v dar v ta namen. Vsem gre zahvala, ki so na ta ali oni način pripomogli lepemu božičnemu večeru, ki nam bo ostal v trajnem spominu!

V decembru sta bila krščena dva novorojenčka: V Amriswilu, Tomaž Metelko, sinko Štefana in Silve, roj. Brce. — V Solothurnu Andrej Žökš, sinko Izidorja in Elizabete, roj. Gjerkeš.

Tako je bilo v letu 1976 krščenih

*Ženski zborček
v Zürichu pri
pevskih vajah,
ki jih imajo
vsak petek
pod vodstvom
sestre Avrelije.
Pridružite se
še druga de-
kleta, ki imate
veselje do
petja!*

30 otrok, od teh 20 fantkov in 10 deklic. Staršem čestitamo, novokrščencem pa želimo, da bi bili srečni v življenju in v veselju staršem!

Poroke so bile samo štiri, umrla pa sta v preteklem letu v Zürichu Peter Črnilogar in v Schönisu Frančiška Ferenčak.

slovinci ob meji

KOROŠKA — Šentjakobski pevci ter ljubljanska folklorna skupina „Francè Marolt“ so nastopili v farni dvorani v Št. Jakobu v Rožu. Podali so „Ziljsko ohcet“ pa ziljske pesmi, ki so zašle že skoraj v pozabo. — Na Dunaju so v razgovoru z zveznim kanclerjem dr. Kreiskym slovenski zastopniki obeh političnih organizacij odklonili manjšinske sosvete, ker v njih ne vidijo resnega stremeljenja po rešitvi narodnostnih vprašanj Slovencev na Koroškem. — Šolske sestre v Št. Petru v Rožu vodijo 3-letno strokovno šolo za ženske poklice in enoletno gospodinjstvo šolo. V nedeljo pred božičem je bil tam „dan odprtih vrat“, da so si ljudje lahko ogledali delovanje šole. — S „Kulturnimi dnevi“ so v Šmihelu pri Pliberku proslavili 70-letnico obstoja prosvetnega društva. Navzoč je bil tudi zadnji od ustanoviteljev društva, 89-letni selski župnik Alojzij Vauti. — Otroški zbori iz Roža in Podjune so priredili dva koncerta nabožnih pesmi. Nad 120 otrok je sodelovalo pri koncertu v Št. Ilju ob Dravi. V Železni Kapli pa je nastopilo okrog 180 otrok. — Selsko

prosvetno društvo „Planina“ je na Štefanovo priredilo igro „Vaški lopov“. — V posloplju Slovenske gimnazije v Celovcu so odprli posebno čitalnico, kjer bodo na voljo razni slovenski in nemški časopisi.

GORIŠKA — Ob zaključku leta so si uredniki „Katoliškega glasa“ izpraševali vest glede pisanja in linije časopisa. Očitajo jim, zlasti onstran meje, da pišejo sovražno proti državi, čeprav so kritični le do vladajočih oblasti. Sklenili so, da bodo še naprej branili verske in moralne vrednote, se držali nauka Cerkve in utrjevali slovenstvo, četudi raznim „diktatorčkom“ tostran in onstran meje ni všeč. Istih načel se drži tudi „Naša luč“. — V dvorani Katoliškega doma v Gorici se je vršil pokrajinski kongres Slovenske skupnosti, kjer so pregledali svoje delo in izvolili nov odbor. — V Števerjanu je 32 birmancev birmal goriško-tržaški nadškof Cocolin. — Komorni zbor Radiotelevizije iz Ljubljane je priredil v dvorani Katoliškega doma v Gorici uspel koncert. — Združenje cerkvenih pevskih zborov v Gorici je pripravilo v goriški stolnici v nedeljo, 2. jan., „božičnico“. Peli so združeni mladinski, moški in mešani zbori lepe božične pesmi. — Knjižni dar Goriške Mohorjeve družbe sestavljajo Koledar za leto 1977, „Primorski slovenski bio-

grafski leksikon“ (3. snopič), „Govoreči bankovec“ ter roman: „Pokopljite me v škornjih“. — Na „Mladinski Cecilijanki“ je nastopilo 11 mladinskih zborov iz Gorice in okolice.

TRŽAŠKA — V Boljuncu pri Trstu so odprli nov kulturni občinski dom. — V Nabrežini so odkrili spominsko ploščo pesniku Igu Grudnu z lepim besedilom: „Naj kdor koli kaj te vpraša, kdo živi na zemlji tej, vedi, zemlja ta je naša, tvoji dedi spijo v njej, zanjo bori se naprej!“ — V Kulturnem domu v Trstu je ljudsko gledališče iz Celja petkrat igralo Cankarjevo „Pohujšanje v dolini šentflorijanski“. — Okrog 50 oseb se udeležuje katehetskega tečaja v Trstu. Doslej so predavali dr. Perko, dr. Stres in dr. Rodè, vsi profesorji na teološki fakulteti v Ljubljani. — Ljubljanski akademiki, ki se zbirajo v veroučni skupini „Mozaik“ so obiskali slovensko tržaško mladino. — Na Repentabru je postal župni upravitelj salezijanec Tone Bedenčič, v Zgoniku pa g. Franc Štuhec. — Osemnajstkrat je bila dvorana Rosettijevega gledališča nabitto polna (okrog 20.000 gledalcev), ko so v italijanščini igrali po Cankarju prirjeno dramo „Idealist“. — V Agip-Motelu v Devinu je moški pevski zbor „Fantje izpod Grmade“ s koncertom slavil desetletnico ob-

stoja. — Na glavnem trgu v Nabrežini so odkrili spominsko ploščo tudi Ivanu Cankarju. — V cerkvi Novega sv. Antona je Zveza cerkvenih pevskih zborov v Trstu privedila božični koncert. — V isti cerkvi je vsako nedeljo ob 7. uri zjutraj slovenska maša. Mnogi verniki iz mestnega centra bi radi videli, da bi bila maša ob bolj ugodnem času.

slovinci po svetu

AVSTRALIJA — Na letni skupščini Slovenskega društva v Melbourne so enoglasno sklenili, da pošljejo avstrijskemu poslaniku v Canberro protestni telegram, v katerem obsojajo preštevavanje koroških Slovencev. — Tudi letos je Slovenska kat. misija v Melbourne organizirala v januarju počitnice na morju za mladino. — Pred zaključkom šolskega leta so imeli v Melbourne slovesnost, ko je 10 otrok prvič pristopilo k obhajilu. Šolo so pa zaključili z miklavževanjem. — Slovensko versko središče v Merrylandsu je privedilo „štetanovanje“. Igral je kvintet „Srebrne strune“. — Da se bo versko središče v Sydneyu (Merrylands) moglo razširiti, so dokupili še dve parceli za 64 tisoč dolarjev. — Tudi Slovenci v Avstraliji so bili močno razočarani, ker se nihče v jugoslovanski delegaciji s Titom na čelu ni potegnil na konferenci „nevurščenih“ v Colombo za pravice koroških Slovencev. Saj je bila konferenca posvečena prav ravnemu in narodnostnemu zatiranju. — V Adelaide so privedili „Slovenski večer“.

ARGENTINA — V okviru „Mladinskih dnevov“ so Slovenci v Mendozini poleg običajnih nastopov privedli debatni večer o mladini v sodobnem svetu. Posebej je bila poudarjena izjava izgnanega ruskega razumnika Jurija Malceva, ki pravi: „Krščanstvo je edina revolucija, edina resnična sila, ki more spremeniti svet.“ — Osemletna slovenska šola v San Martinu, ki nosi ime po škofu dr. Rožmanu, je v začetku decembra zaključila šolsko leto z lepo akademijo. — „Balantičevo“ šolo v San Justo je obiskovalo 115 učencev. Za zaključek so privedili šolsko akademijo.

— V Slovenski vasi v Lanusu so se za božič spominjali 20-letnice prihoda lazaristov, ki so v vasi zgradili Baragovo misijonišče, organizirali dušno pastirstvo in šolstvo. — O žilavosti in narodni zavednosti Slovencev v Argentini pričajo številni šolski tečajji, ki seznanjajo otroke, rojene v Argentini, s slovenščino, slovensko zgodovino in zemljepisjem. Vse šole so zaključile šolsko leto s proslavami.

KANADA — Župnija Lurške Gospe v Winnipegu je najmanjša slovenska župnija v Kanadi. V župnijskem seznamu je 170 naslovov in okrog 75 družin se redno udeležuje slovenske maše. Imajo tudi sobotno šolo, ki jo obiskuje okrog 90 otrok. Zanje skrbi 5 učiteljev. — Župnija Marije Pomagaj v Torontu je nabrala za misijone v cerkvi 900 dolarjev, popoldne pri priveditvi pa kar 3.622 dolarjev. — Pevski zbor „Korotan“ iz Clevelanda je obiskal župnijo Brezmadežne v Novem Torontu in privedil tam svoj koncert. — V isti župniji je škof dr. Ambrožič birmal 70 otrok. Ves obred je bil v slovenščini. — Slovensko gledališče v Torontu je na več krajih igralo veseloigro „Naročeni ženini“. — V župniji Brezmadežne v Torontu so privedili „Koroški večer“. Ves dobiček so namenili koroškimi študentskim domovom v Celovcu.

ZDA — Ameriški Slovenci so se po najrazličnejših krajih solidarizirali s Slovenci na Koroškem in protestirali proti nečlovečanskemu postopku avstrijskih političnih strank. — Liga slovenskih Amerikancev je privedila v novembru v New Yorku II. študijski dan. Obravnavali so pereča vprašanja, ki jih doživljajo slovenski izseljenci. — Slovenska župnija sv. Lovrenca v Newburghu v Clevelandu je praznovala 75-letnico obstoja. Jubileja se je udeležil tudi clevelandski škof. — Na jesenskem veleselju v Chicagu, kjer je sodelovalo 52 narodnosti, so imeli tudi Slovenci 3 paviljone. Eden je bil posvečen doprinosu Slovencev v razvoju ZDA. — 17. obletnice smrti škofa dr. Rožmana so se spomnili v Lemonatu z mašo in spominsko akademijo. — Za „Slovenski dan“, ki so ga privedili čikaški Slovenci lani 23. oktobra, sta izdala poseben proglas tudi mestni župan in guverner države Illinois.

Predragi braki!

Dr. Kazimir Humar je objavil v nekaj številkah (76/45 — 77/1) Katoliškega glasu predavanje, ki ga je imel 5. septembra lani na Opčinah pri Trstu v sklopu Drage, z naslovom Dileme svobodnega tiska. Predavanje je zaključil takole:

„V uvodu sem nakazal, kako je svobodni tisk absoluten pogoj svobodne demokracije. Prikazal sem tudi mnenje Cerkve o svobodnem demokratičnem redu ter opozoril na odnose totalitarnih in diktatorskih režimov do svobodnega tiska. To so dejstva, ki se ne spreminjajo, ki so zmeraj prisotna, tudi danes. Ne samo na Slovenskem, povsod po svetu.

Zato ostaja nam, zamejskim Slovincem, veliki zgodovinski ukaz: s svobodnim tiskom moramo v slovenskih ljudeh vzgajati smisel za svobodno demokracijo, ki je ravno v raznolikosti idej, mnenj, idealov, vendar zmeraj v službi resnice, v spoštovanju mnenj sogovornika, v iskanju najboljše poti za svoj narod skozi zgodovino, v razmerah, v katerih živimo, pa to ne gre brez določene mere poguma in tudi finančnih in drugih žrtev. Vendar za svobodo se to splača.“

Ta načela, ki jih je predavatelj sprejel za svoje vodilo in za vodilo pisanja Katoliškega glasa, so tudi nam, urednikom Naše luči, vsa leta kažipot pri urejanju naše revije.

Kot demokrati in kot kristjani drugače ne moremo in ne smemo.

To tudi razumejo in odobravo večinoma vsi, ki jim pride naša revija v roke. Hvala Bogu!

Vaši uredniki

Prešernov spomenik v Kranju. (8. februarja obhajamo obletnico njegove smrti. Umrli 8. februarja 1849.)

hudičev advokat

nadaljevanje s str. 19

Tam ga je pričakoval vratar pri velikih železnih vratih, da bi ga povedel noter, in grofica, sveža kot cvet na travniku, ga je čakala, da bi mu izrekla dobrodošlico.

„Monsinjur Meredith, kako sem vas vesela!“

Njen nasmeh je bil topel, njene oči jasne, njena dlan mehka in čvrsta, ko je pozdravila. Po vrišču vaškega narečja je Meredith z ugodjem poslušal zvok angleškega glasu. Smehljaj mu je ožaril obličje.

„Hvala, gospa grofica, za povabilo!“

„Ste dobro potovali?“

„Še kar. Pot je sicer razdrta in v teh dneh nisem bogvejak popotnik. Vendar sem dospel cel.“

„Revež! Gotovo ste izčrpani. Pietro vam bo pokazal spalnico, da se boste lahko skopali in pred kosilom malo odpočili.“

„Prav dobro mi bo delo,“ je dejal Meredith in pomislil: „Zahvaljen Bog za Angleže! Te stvari razumejo boljše kot kdorkoli na svetu. Nič ne komplicirajo in dobro vedo, da je za utrujenega človeka najboljše, da je lahko sam in da ima na voljo toplo vodo.“

Na grofičin znak je služabnik prijel kovčke in šel pred Meredithom v hišo. Grofica je ostala na vrtu in opazovala upognjeni hrbet gosta, dokler ga ni pogoltnila senca vrat.

Nekaj trenutkov zatem je stopil izza dreves Nicholas Black in se ji približal. Njegov kozji obraz se je spakoval od smeha.

„Dobro, izvrstno! Imamo ga torej pri nas. Videti je kot starinska izdaja Henryja Newmana. Je iz oksfordske šole, s pečatom Angleškega zavoda in spoznavno tablico Vatikana... Vi ste se obnašali čudovito, draga. Ne preveč, ne premalo. Pripravili ste dobrodošlico očarljive graščakinje cerkvenemu človeku, zdemske Angležinje sorojaku. Doprva igračka ste!“

Prešla je posmeh in rekla nekam zamišljeno: „Videti je hudo bolan.“

„Tudi molitev in post napravita takšen vtis, draga. Možno je, da nosi spokorniški pas.“

„Lepo vas prosim, nikarte, Nicki!“

Z užaljeno kretnjo jo je zavrnil: „Kaj pričakujete od mene? Da mu bom poljubil zadnjo plat in ga naprosil, naj mi blagoslovi svetinjice? Kaj pa je? Ne recite mi, da ste na tem, da se spreobrnete!“

Po tihem pa osorno ga je oštela: „Poslušajte me, Nicki! Simpatičen človeček ste in več ali manj dober slikar. Precejšnjo korist imate od mene in jaz vam pomagam, da dobite reči, ki jih hudo potrebujete. A imam svoje težave zaradi tega duhovnika in ne bom dovoljevala, da bi jih vi večali s trudom, da bi dokazali svojo razumnost. Če se niste pripravljene vesti, kot se spodobi, lahko pripravite svoje kovčke in jaz bom naročila Pietru, naj vas potegne do Valente, da ujamete prvi vlak v Rim. Upam, da ste me razumeli.“

Black bi najrajši zakričal, jo udaril v obraz in ji izrekel vse opolzke psovke, ki jih je imel na zalogi, pa se je zbal kot vedno. Prijel jo je za roko, ji jo poljubil ter dejal kot skesan otrok: „Zmeraj znova

mi spodleti, draga. Ne vem, kaj je z mano. Obljubim vam, da se bom pridno obnašal. Prosim vas, da mi oprostite.“

Ana Luiza de Sanctis se je nasmejnila. Nekaj je le dosegla. Znova je okušala trpko ugodje trpinčenja in lahko se je pokazala velikodušno. Skuštrala je slikarjeve redke lase, ga krcnila po licu in mu rekla: „Za tokrat pozabiva, dragi! A za naprej se obnašajte kot priden deček!“

Prijela sta se za roko, se sprehajala po vrtu in kramljala o rimskih škandalih. Kljub vsej svoji prebrisanosti pa ni uganila silnega sovrašva, ki ga je on kuhal do nje.

Sam v svojem visokem stanovanju, z zaprtimi oknicami zoper opoldansko vročino, se je Blaise Meredith skopal, se preoblekel in se ulegel na veliko posteljo.

Čutil je, da bi moral biti znova hvaležen. Stanovanje je bilo udobno, gostiteljica prikupna, služabniki pozorni. Če je bila revščina vasi velika, bi tu lahko pozabil nanjo. Kakršne koli naj že bodo njegove težave, lahko bo računal z grofico, da mu jih bo pomagala rešiti. Če se mu bo poslabšalo, ne bo sam, in ker je veliko služabnikov, ne bo povzročal preveč sitnosti.

Spomnil se je, da bo moral pisati škofu in mu izraziti zadovoljstvo, ker mu je vse tako lepo uredil. Ko ga je popustila živčna napetost in se je odpočil, je pomislil na delo in, kako se ga bo lotil.

Sklenil je, da se bo najprej pomenil z grofico, da si ustvari sliko o naselju in njegovih izrazitejših ljudeh ter zve za najverjetnejše vire informacij o Giacomu Neroneju. Ona je morala vedeti veliko. Njena veljava bo dragocena. Kot fevdalna graščakinja ima vpliv na vaščane in na njeno besedo bodo spregovorili.

Obiskal bo takoj župnika, da mu pokaže poverljiva pisma in ga zaprosi za uradno sodelovanje. Na kakršnem koli glasu je pač pastir, svoj cerkvenopravni položaj v zadevi le ohranja kljub vsemu. On je poznal Neroneja skozi daljšo dobo, nista se pa med sabo dobro razumela. To pomeni težavo. Če je bil župnik vsaj za kratek čas Neronejev spovednik, ne bo mogel da-

jati izjav. Čeprav bi ga bil spovedanec odvezal od spovedne molčečnosti, njegovo pričevanje ne bi bilo sprejemljivo za sodišče. Odredba zakona je modra, nudi pa kajpak ugodno pretvezo človeku, ki hoče kaj skrivati. Ta lahko ostaja neprizadet in celó odkloni, da bi nakazal vire informacij in cerkveni pravniki bi odobrili njegovo molčečnost. Če prav premisli, mu je jasno, da bo oče Anzelm težava za hudičevega advokata.

Kdo mu bo tedaj pomagal? Morda doktor Meyer, ki je Žid in radožaran liberallec? Tudi v tem primeru bodo težave. Morda ve preveč. Njegovo pričevanje bi bilo dopustno, kajti celo neverniki in krivoverci lahko pričajo za ali proti v postopku za razglasitev za blaženega. Ne da bi ga mogli prisiliti, da bi pričeval pod grožnjo duhovnih kazni, kot če bi šlo za katoličana. Vse je odvisno od dobre volje. Vsaj trenutno je treba jemati Alda Meyerja kot nezanesljivega.

Nato je bila na vrsti Nina Sanduzzi, ljubica Giacoma Neroneja in mati njegovega otroka. Kot sta izjavila Battista in Saltarello, je odklonila pričevanje. Ni verjetno, da bi tuj duhovnik več dosegel. Pa tudi če bi imel več uspeha, bi bilo izpraševanje od vseh najbolj neprijetno. Vključevalo bi poseganje v najskrivnejše odnose med njima: njune medsebojne zaupnosti, njuno nravnostno prepričanje, celó naravo njunega spolnega življenja. In o vsem tem bi se moral razgovarjati duhovnik, ki je govoril le rimsko italijanščino, z žensko, katere grobo kalabrijsko narečje je vsebovalo prvine grščine, feničanščine, arabščine in francoščine...

Blaise Meredith je premišljeval o tej težavi, ko je vstopil strežnik in ga obvestil, da je kosilo pripravljeno in da ga grofica čaka v pritličju.

Kosilo se je začelo v redu in razgovor je tekel gladko, kot se spodobi dobro vzgojenim osebam z izbranim okusom, ki so se po čudni usodi znašle v tuji deželi. Grofica je razgovor skrbno vodila, Nicholas Black se je dobro počutil v vlogi meščanskega svetovljana in Blaise Meredith, spočit in dobro razpoložen, je bil videti nenavadno prikupen in izvrsten poznavalec

knjig, glasbe in evropske ter cerkvene politike.

Ko so postregli s sirom in sadjem, se je grofica pomirila. Ta človek je bil sprejemljiv. V mladosti je poznala v Londonu in Rimu drugačne kot je on. Bil je uglajenega vedenja in nevsiljiv in — kar je najvažnejše — spoznal se je na angleški način namigovanja in sugeriranja. Le malo previdnosti bo treba, pa bo dosegla, da se bo oprl nanjo pri razlaganju podeželskih grobsti. Če se bo Nicki še naprej lepo obnašal, ne bo težav. Njeno zaupanje je bilo tolikšno, da je začela vleči iz Mereditha prve odgovore.

„Oprostite moji nevednosti, monsinjor, kako začenate navadno delo v takšnih primerih, kot je ta?“

„Dejansko ni pravil,“ je odvrnil Meredith in napravil kretnjo, s katero je izražal nemoč. „Treba je govoriti s čim več ljudmi in potem njihove informacije povezati in primerjati. Kasneje, ko se postavi škofijsko sodišče, jih je moč izprašati pod prisego in molčečnostjo, seveda.“

„In kje nameravate začeti vi?“

„Za začetek se zanašam na vašo pomoč. Vi ste živeli dolgo časa tukaj. Ste gospodarica. Vaše poznanje krajevnih razmer bi bilo zame zanesljiva priprava.“

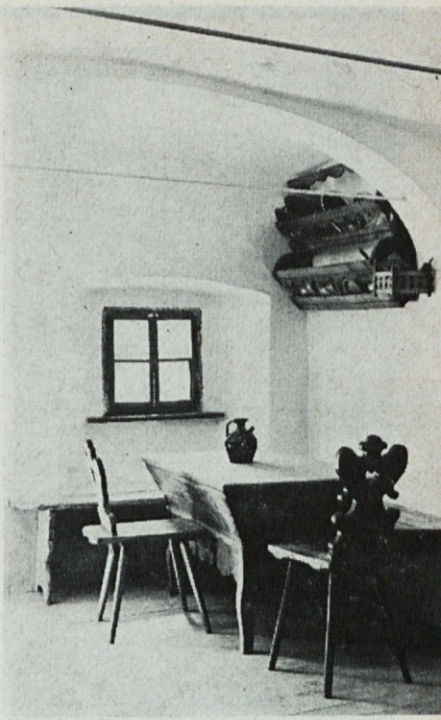
Nicholas Black je pogledal grofico z naglim in posmehljivim pogledom, a ona se je mirno smehljala.

„Srečna bom, ko vam bom pomagala, kolikor bom mogla, monsinjor, vendar menim, da bi bilo nevarno opirati se name. Sem gospodarica, kot ste dejali, in povrh še Angležinja. Lahko bi se povsem motila v svoji presoji. Velikokrat sem to ugotovila. Vendar vam želim zavoljo vas in zavoljo škofa pomagati. Kot morate vedeti, sva s škofom stara prijatelja.“

„Se razume,“ je pritrdil Meredith, ne da bi se še dalj časa mudil pri tej točki.

Grofica je nadaljevala:

„Ko mi je prevzvišeni gospod škof pisal, sem pomislila, da bi bilo najbolj primerno, da bi se sešli z zdravnikom in župnikom. Onadva poznata vas mnogo boljše kot jaz. Povabila sem ju za nocojšnji večer na večerjo. Potem bomo lahko vsi štirje izmenjali svoje po-

Prešernova rojstna hiša v Vrbi.

glede in tako boste, upam, dobili uravnoteženo sodbo. Nicki misli enako kot jaz. Ali ni tako, Nicki?“

„Prav gotovo, draga. Ta kraj je čuden. Zelo različen od Rima. Vaša misel se mi zdi ustrezna. Kaj menite, monsinjor?“

„Vidva sta izvedenca,“ je dejal Meredith, da bi se izognil razkladanju svojega mnenja. „Zahvalim se vama za nadležnosti, ki si jih nakladata zaradi mene.“

„Nimam navade piti kave opoldne. Uniči mi spanje po kosilu. Pietro bo postregel s njo na terasi, potem vam bo pa Nicki na voljo, da vam pokaže vrtove. Oprostite, monsinjor!“ Vi veste, da je spanje po kosilu eno tajnih sredstev za lepoto...“

Oba moška sta vstala in, ko je ona odšla, je Nicholas Black povedel Meredithu na teraso, kjer so pripravili v senci progaste plahte za kavo. Slikar je vzel iz žepa pozlačeno cigaretno dozo in ponudil Meredithu cigareto.

„Kadite?“

„Ne, hvala. Temu razkošju sem dalje na 38. strani

domača šola

VSE, KAR IMAMO, SMO DOBILI V DAR

Pozdravljeni, otroci!

Danes se bomo pogovarjali o tem, kaj vse ima vsak od vas.

Poglejte to rokavico! Kakšne barve je? Iz česa je spletena? Za kaj jo rabimo? Koliko rokavic moram imeti?

No, sedaj pa pogledjmo vaše rokavice! In vaše šale, jopice, plašče, škornje! Pokažite, kako si zapenjate jopico, kako si zavezujete ruto, kako si natikate škornje, kako si oblačite plašč!

A doma imate še veliko drugih stvari: posteljo, mizo, stol, skodelico, žlico... Brez vsega tega bi bili veliki reveži! Kako bi vas bolelo, ko bi morali spati na tleh! Iz česa bi jedli, ko ne bi imeli skodelice? Kako bi vas brez rokavic zeblo v prste!

Kje ste dobili vse to, kar

ČASTITLJIVI KOLEDNIKI

*Staro šego hranimo,
novo leto znanimo.
Mladi Božič in Marija
bodi naša tovar'šija.
Dani so obeti nam,
zlata zvezda sveti nam.
Njene se držimo póti,
da nas zloba ne zaloti
starega prismeđeža
kruteža Herodeža.*

Oton Župančič

DEDEK SE JE IZGUBIL

Dedek in Maša sta odšla na živilski trg, dedek s cekarjem, Maša s cekarčkom. Koliko je bilo vsega!

Mašin cekarček je bil kmalu poln. „Dovolj bo za danes“, je rekel dedek, ko je bil tudi njegov cekar zvrhano poln. „Prídi, Mašal!“ je še rekel in jo je prijel za roko.

Toda Maša si je brž osvobodila levico in iz dedkovega cekarja vzela najlepši korenček. Kot zajček ga je glodala. Ob dedku se je prerivala med obloženimi stojnicami.

Nenadoma je dedek opazil, da Maše ni ob njem. Naglo je pogledal na vse strani. Hudo zaskrbljen se je začel prerivati nazaj k stojnicam in mizam. Sreča, da je imel krepke komolce! Vendar je šele pred zadnjo stojnico zagledal temnolaso glavico. Zaskrbljeno se je ozirala naokoli in ga klicala.

„Maša, Maša!“ se je vesel odzval njenim klicem.

Maša je pritekla k dedku. Najprej se je stisnila k njemu, potem ga je pogledala in ga malo nagajivo pokarala: „Izgubil si se, dedek!“

„Ne jaz, ti si se skoraj izgubila!“ je dedek zavrnil vnučko.

„Ti si se izgubil!“ je vztrajala Maša, vendar je prišla dedka za roko.

„Če je tako, potem me pa le trdno drži, da se ti ne izgubim!“ je rekel dedek.

Po Antonu Ingoliču

IZPOSOJENE KNJIGE

Izposojene knjige so včasih prave revice.

Zgodilo se je, da sem nekoč opomnil nekoga: „Kako pa delaš s knjigo?“

Pa mi je odgovoril: „Saj ni moja!“

Ali ste ga slišali?

Z izposojeno knjigo ravnaj kakor s svojo!

France Bevk

PUST

*Tam pri Tinčku na Doleh
čuden pust je bil v gosteh
in z njim maske maskaste,
pisano našemljene:*

*slon imel je pasje tace
in kraljična kurji rep,
kralj po mačje je mijavkal,
kikiriki vriskal lev.*

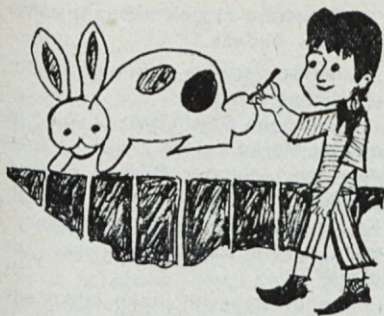
*Tinček pač doma živali
pisano našemil je:
mucka, kužka, petelina
in kokoš in sebe še.*

*Ko pa tisto noč lisica
si prišla je po kokoš,
tam zagledala je leva
in je šla na vrat na nos.*

*To mi je povedal Tinček,
tisti doli na Doleh.
Jaz ne vem, pa vi povejte,
če to res je ali ne!*

Jože Olaj

METKA IN PIŠČETA

KOKLJA JE PRIPELJALA SVOJA PIŠČETA PRVIKRAT NA DVORIŠČE. PIŠČETA SO SE ZBALA METKE IN ZBEŽALA POD MAMINE PERUTI.

„JOJ, ALI VAS NI SRAM, DA BEŽITE PRED MANO?“ JE VZKLIKNILA METKA.

„SAJ SI TUDI TI ZBEŽALA PREJLE K SVOJI MAMI, KER SI SE USTRAŠILA PSA!“ SO ODGOVORILA PIŠČETA.

„AMPAK JAZ SEM ZBEŽALA ZATO, KER NISEM VEDELA, ALI JE TUJI PES HUD ALI NE,“ JE REKLA METKA.

„MI TUDI ŠE NE VEMO, ALI SI TI DOBRA ALI NE,“ SO ZAČIVKALA PIŠČETA.

KAKO JE MAMA ODKRILA KRIVCA

Ko se je mama vrnila z dela, je opazila, da je nekdo na zid v sobi narisal zajca. Razjzela se je.

„Kdo je to naredil?“ je jezno vprašala.

„Jaz že ne!“ je odgovoril najstarejši sin.

„Jaz tudi ne!“ je odgovoril mlajši.

Najmlajši je zelo rad risal. Da je le prišel do svinčnika in papirja, je že začel črtati po njem. Tudi on je rekel: „Jaz nisem!“

Mama si je sliko na zidu ogledala. Vsakomur bi bila všeč. Res je bila lepa. Najprej je pomislila na najmlajšega. Nikakor ni mogla verjeti, da bi on zmogel kaj takega. Zato se je obrnila k starejšima sinovoma: „Zdaj je, kar je. Narisal ga je eden od vaju,“ je rekla.

„Boštjan je še majhen in ne bi nikoli tako lepo narisal zajca.“

„Mama,“ je rekel Boštjan, „verjemi, jaz sem ga narisal. Če hočeš, ti narišem še enega...“

Po Nedžatiju Zekeriji

STARČEK IN JABLANA

STARČEK JE SADIL JABLANO. PA GA VPRAŠAJO:

„ČEMU TI BO JABLANA? SAJ NE BOŠ DOČAKAL NJENIH JABOLK.“

STARČEK PA SE NASMEHNE IN PRAVI:

„KAJ ZATO! JIH BODO PA DRUGI JEDLI! TUDI MOJ OČE IN DED STA SADILA DREVESA. SADOVE TEH DREVES PA UŽIVAM JAZ IN UŽIVATE JIH VI.“ Ušinski

KAJ BO MIHEC

Šel bi Mihec za mizarja, ali bolj ko preudarja, bolj ga mika za mornarji, v borbo z morjem in viharji.

Šel bi morda za pilota na prostrana, zračna pota a rudarji so junaki, zmagovalci v tekmi vsaki; k njim bi šel — pa vlak zagleda:

„Strojvodja bom, seveda!“

Vojska skozi vas koraka:

„Mama, pojdem za vojaka!“

Hotel ceste bi ravnati,

hotel s traktorjem orati,

hotel bi graditi hiše,

pa še z noskom mizo briše.

Vida Brest

MAČEK IN ŠKOREC

BABICA JE IMELA MAČKA IN ŠKORČA.

ODŠLA JE NA TRG. MAČEK JE RAZPOSAJENO SKOČIL NA MIZO, Z MIZE NA OKNO IN PREVRNIL VAZO. VAZA JE PADLA NA TLA IN SE RAZBILA.

MAČEK SE JE PRESTRAŠIL. POPYROSIL JE ŠKORČA: „PRIJATELJ, NE ZATOŽI ME BABICI, DA SEM RAZBIL VAZO! KAZNOVALA ME BO.“

„JAZ BOM ŽE MOLČAL,“ JE ODGOVORIL ŠKOREC, „ZATOŽILE TE BODO ČREPINJE.“

Po Benjaminu Rosinu

imate? Ali ste našli na cesti? Ali ste si vse to sami naredili? Ne, kje šel Vse to so vam podarili vaši starši, ker vas imajo radi. Zato imamo pa tudi mi radi ata in mamo.

Da jih imamo res radi, jim moramo tudi pokazati. Ne samo z besedami, ampak tudi zares. Zato bomo z vsem, kar imamo od njih, lepo ravnali. Pazili bomo na rokavice in škornje, na plašč in šal. In vedno bomo vse to lepo zložili, kadar jih ne bomo potrebovali. S tem bomo naredili veselje dobremu atu in mami, pa tudi velikemu Bogu.

Kar takoj razveselimo Boga in povejmo, da imamo ata in mamo radi! Zapijmo pesem, z rokami pa delajmo, kot da bi igrali na klavir, potem na boben, violino, trobento: „Ata imamo radi... Mamo imamo radi...“ Tako, sedaj pa pošljimo atu in mami pozdrav!

SEDAJ PA POSLUŠAJTE:

Marička ima zelo dobrega ata in mamo. Od njiu je dobila lepo obleko, čevlje, kapo, dežnik, copate... Ata in mama sta ji naročila: „Lepo pazi na vse svoje stvari!“

Nekega jutra jo je mama poklicala, da bi šli skupaj v mesto na obisk. Marička ni našla ne tega ne onega. Obleko, ki jo je zvečer vrgla kar na tla, je maček zvelkel v kot in strgal.

Mama je odšla v mesto sama, zelo žalostna.

Marička ni imela mame, ata in Boga rada, ker na svoje stvari ni pazila. Bog je ni bil vesel.

Potem je Marička postala drugačna.

*Dolina Vrata. V ozadju Triglav
in Stenar.*

hudičev advokat

nadaljevanje s str. 35

se moral odpovedati zavoljo boleznj.

„Grofica mi je povedala, da ste bili hudo bolni.“

„Hudo,“ je odsekano odvrnil Meredith, ki v trenutnem občutju zaščitnosti in udobnosti ni želel, da bi ga spominjali na smrt.

Strežnik je postregel s kavo in Black je kadil nekaj časa v tišini, premišljavajo, kako bi kaj spravil iz njega. Poleg prikupnosti je imel Meredith še bistrumnost in talent. Napačen korak bi bil lahko nepopravljiv. Dejal je torej kot mimogrede: „Upam, monsijnor, da mi boste dovolili izrabiti vaše bivanje, da vas portretiram. Vaš obraz je zanimiv in vaše roke polne govornice.“

Meredith se je skušal opravičiti: „Gotovo imate dvajset boljših modelov, gospod Black.“

„Recimo tedaj, da bi vi prispevali nasprotje,“ je dejal slikar smehljaje se. „Rimski patricij med podeželani. Povrh vsega izdelujem slikarski seznam celotnega primerja Giacoma Neroneja. Bila bi čudovita osnova za razstavo enega samega slikarja. Nameraval sem jo imenovati *Razglasitev za svetnika*.“

„Čisto možno je, da ne bo sploh nikoli prišlo do razglasitve,“ je dejal previdno Meredith. „In če pride, lahko minejo prej leta.“

„To z umetniškega vidika ni važno. Značaji so tisti, ki veljajo, in tukaj je čudovita zbirka likov. Sprašujem se, kakšne sklepe boste naredili iz vsega tega, monsijnor.“

„O istem se sprašujem tudi jaz sam,“ je odkrito priznal Meredith.

„Seveda, kar me zanima, je ljubezenska zadeva. Ne morem si misliti, kako bi mogli proglasiti za blaženega človeka, ki je zapeljal kmečko žensko, ji dal nezakonskega otroka in jo kasneje zapustil. Časa je imel na pretek, da bi se z njo poročil.“

Meredith je zamišljeno prikimal.

„Nesporno je, da so tu težave, težave glede dejstva in glede razlogov. A te težave ne izključujejo možnosti, da sodišče primer preišče. Obstaja značilni primer Avguštna iz Hipona, ki je živel z več ženami in imel nezakonskega sina. Kljub vsemu je nazadnje postal velik božji služabnik.“

„Po veliko daljšem življenju, kot je bilo Neronejevo.“

„Tudi to je res. Priznam, da so okoliščine osupljive. Upam, da bom med svojim bivanjem tukaj odkril vso zgodbo. Toda če se držimo stroge teologije, ne smemo podcenjevati možnosti naglega in čudežnega spreobrnjenja.“

„Pod pogojem, da človek veruje

v čudeže,“ je odsekano odvrnil slikar.

„Če veruje človek v Boga, nujno veruje v čudeže.“

„Jaz ne verujem v Boga,“ je dejal Nicholas Black.

„Svet nima smisla brez Njega,“ je odvrnil Meredith, „še z Njim je precej teman. Vendar človeka ni moč prisiliti z razlogi, da bi veroval. Kaj se vam zdi, če bi se sporazumela, da lahko misliva vsak po svoje?“

Vendar se ni bilo tako lahko slikarju izviti. Black je hotel na vsak način odkriti, kakšne vrste človek se skriva pod črnim talarjem, in je vrtal naprej.

„Rad bi veroval. Pa je toliko strokovnih domnev, toliko skrivnosti.“

„Zmeraj so skrivnosti, prijatelj. Ko jih ne bi bilo, vera ne bi bila potrebna.“

„Vi vendar ne sprejemate Neroneja z dejanjem vere,“ je izzivalno dejal Black. „Vi ga zakonito preiskujete.“

„Tu gre za dejstvo, ne za vero,“ je odvrnil Meredith.

Slikar se je hudomušno zasmeljal.

„Kljub vsemu vam bo, monsijnor, tale primer nudil veliko skrivnosti. Bojim se, da več, kot pričakujete. In največja od vseh je ta, zakaj ne mara nihče v Gemellu Minore o njem govoriti... niti grofica ne.“

„Ali ga je ona poznala?“ Meredithov glas je izdajal novo zanimanje.

„Gotovo. Sedaj si prizadeva, da bi prišel njegov sin delat na dvo-rec. Ona je bila tukaj za Neronejevega življenja in tudi, ko je umrl. Drugi so tudi bili. Vsi niso prišli ob spomin, a so zaprti kot ostrige. Sami se boste lahko o tem prepričali nocoj pri večerji.“

„In kakšno je vaše zanimanje v tem primeru?“ Meredithovo vprašanje je imelo rahel prizvok jeze.

„Jaz vidim v tem vaško burko,“ je dejal Black brezbrizno, „in priložnost za razstavo slik, ki so dobile v njej svoj navdih. Sicer pa — vi ste v zadevo pomešani, jaz pa ne. Omejil sem se le na to, da sem vam prijateljsko posredoval nekaj podatkov... Če ste spili kavo, vam lahko razkažem vrt.“

„Če mi dovolite, bom nekaj časa tukaj sedel, potem pa skušal malo zaspati.“

„Kakor vam je drago. Jaz sem slikar in ne bi rad zapravljal luči. Videla se bova pri večerji, monsinjor.“

Meredith je opazoval njegovo visoko postavo, ki je prečkala travnik in se izgubljala med drevjem. Poznal je ljudi te vrste, nekatere celo v duhovniški obleki. Spraševal se je, v čem je bil vzrok njegove zlovoljnosti nasproti grofici in zakaj mu je ona nudila gostišče. Tudi se je spraševal, čemu se je grofica izognila njegovi prošnji za pomoč z obljubo večerje z vaškimi veljaki.

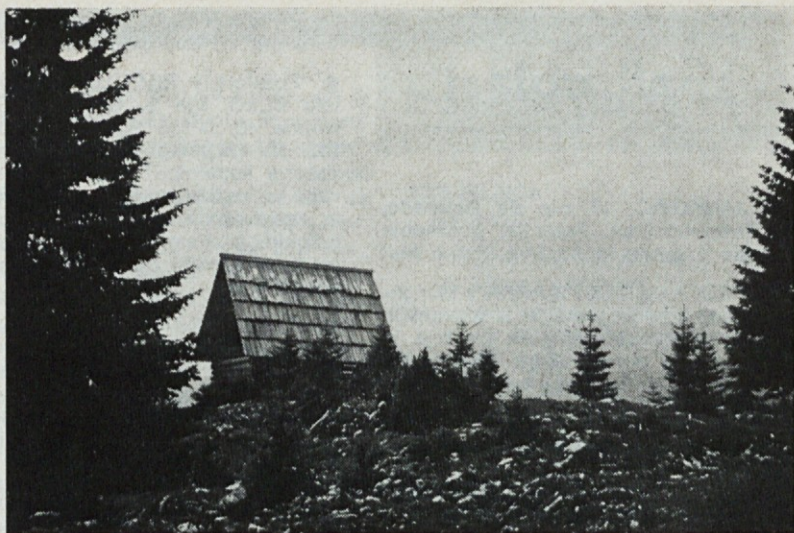
Doktor Aldo Meyer je opazoval, sedeč v kuhinji, kako je Nina loščila njegove čevlje, likala srajco in vlačila obšive njegove najdostojnejše obleke. Grofično povabilo mu je povzročalo skrbi. Po prizoru prejšnjega večera ga je mikalo, da bi vabilo odklonil, vendar kolikor bolj je premišljeval, toliko bolj je bil prepričan, da se večerje mora udeležiti. Videti je bilo, kot da se bije bitka in ni smel prepustiti prednosti grofici in njenemu spletkarskemu kavalirju Nicholasu Blacku.

Prva težava je bila v tem, da ni vedel z gotovostjo, zakaj se je sploh bojeval, razen če je šlo za korist Nine in Paola Sanduzzija. Vendar je bil ta smoter premalo pomemben, da bi razložil njegove želje, srečati se z angleškim duhovnikom in se povsem vključiti v zadevo Giacomu Neroneja.

Iskal je ključ do skrivnosti svojega poloma in kažipot v puščavi svoje prihodnosti. Prepričan je bil, da bi lahko Blaise Meredith oboje pojasnil. Del odgovora se je nahajal v papirjih Giacomu Neroneja, ki so bili še zmeraj v predalu njegove pisalne mize in ki se jih še ni upal prebrati.

Že nekajkrat jih je imel v rokah in jih je začel razvijati, pa se je spet umaknil iz strahu, da bi ga lahko ranilo ali osramotilo. Papirji so bili kot pisma zavržene ljubice, katerih ponovno branje bi ga spomnilo na čase, ko je bil manj kot človek. Prej ali slej se bo moral soočiti z razodetjem, vendar zaenkrat še ni imel moči.

Nina Sanduzzi je dvignila glavo iznad likanja in mu rekla mirno:

Planina Zajamniki v Bohinju.

„Mislila sem na Paola in sem sklenila, da mora na delo h grofici.“

Meyer jo je gledal osuplo.

„Zakaj, ženska?“

„Prvič, ker bo Rosetta tam in sem prepričana, da je ona zanj primerna. Rosetta bo postajala ženska in se bo borila za tisto, kar ima rada. Z njo se bom razgovarjala in zvedela, kaj se dogaja v dvorcu. Ko ona začne delati, Paolo ne bo imel kaj početi, pohajal bo po gričih in slikar ga bo osvojil.“

„Tudi grofica bo tam,“ jo je resno posvaril Meyer. „Tudi ona je ženska in sicer starejša in razumnejša od Rosette.“

„Mislila sem na to,“ je dejala Nina z vso mirnostjo. „Toda v hiši bo tudi duhovnik. On me bo prišel pogledat, kot so to storili drugi, in mu bom razložila, kaj se dogaja. Prosilga ga bom, naj pazi na Paola.“

„Možno je, da ti ne bo verjel.“

„Če povem vse drugo o Giacomu, mi bo verjel.“

Meyer jo je gledal presenečeno.

„Včeraj si bila odločena, da mu ne poveš ničesar. Kaj te je nagnilo, da si se spremenila? Kaj je ostalo od obljube Giacomu?“

„Otrok je važnejši od obljube. In povrh tega — njen glas je izražal čudno prepričanost — „sem snoči molila h Giacomu kot zmeraj.“

Ne vidim ga in ga ne slišim, imam le srajco, ki jo je imel na sebi, ko so ga ubili, preluknjano od krogele okoli srca. Vendar vem, kaj on hoče in to bom storila.“

„Nisem vedel, da nekdo menjava svoje sklepe po smrti,“ je dejal Meyer s hladnim posmehom, kar pa ni pustilo nobenega sledu na spokojnem obrazu žene, ki je odvrnila preprosto:

„Ne gre za spremembo sklepov. Gre za to, da prej ni bil ustrezen čas, sedaj pa je. Duhovnik bo prišel k meni o pravem času. Tedaj mu bom povedala.“

Meyer je napravil malodušno kretinjo.

„Naj rečem, kar hočem, ti boš storila, kar nameravaš. Vendar preden odide deček v двореc, ga pušti govoriti z meno!“

„Dobro. Ali ste prebrali Giacomove papirje?“

„Še ne.“

„Ne bojte se,“ je dejala s čudno nežnostjo. „On vas ni zasovražil, niti ob koncu ne. Zakaj naj bi vas sedaj spravljaj v zadrego?“

„Sram me je samega sebe,“ je dejal odsekano Meyer in odšel na vrt, kjer so hreščali skržati v opoldanskem soncu in se je prah lepil na figove liste.

drugič dalje

mali oglasi

● JANKOVIČ, 17 rue de Belgrade, 54 Tucquegnieux, Francija, posreduje uradne prevode in prošnje. Pišite mi!

● PREVAJALSKA PISARNA v Münchnu uredi uradne prevode iz slovenščine in srbohrvaščine, piše prošnje in nudi pravno pomoč: Dipl. filolog JOSEPH ARECH, 8 München 50, Pfeilschifterstr. 21, telefon (089) - 14 13 702.

● OVERJENE PREVEDE iz slovenščine in srbohrvaščine kot tudi pravno pomoč nudi M. GRATZA, 8 München 50, Menzingerstr. 195, telefon (089) - 8 12 18 20.

● PREVAJAM iz slovenščine v nemščino in obratno. Vse prevode sodno overovim. Prevode opravi hitro in poceni: MONIKA ZIBELNIK, Franz-Albert-Str. 12, 8000 München 50, tel. 812 30 59 — zvečer.

● SLOVENEK, 26-leten, priden, živeč v severni Franciji, zidar, ima lastno hišo z lepim vrtom, bi rad spoznal zaradi poroke pošteno Slovenko od 25 do 30 let, živečo v Franciji. — Njegov naslov in sliko posreduje uprava „Naše luči“, če pošljete poštno pristojbino, navedeno v barvnem stolpcu te strani spodaj. (Št. 3)

● SLOVENSKI FANT, 32-leten, miren in pošten, že več let zaposlen v Nemčiji, želi spoznati pridno deklo od 24 do 32 let staro. Prednost imajo v Nemčiji zaposlena dekleta. En otrok ni ovira. Odgovoril bo na vsako pismo. Slika zaželeno. — Njegov naslov posreduje uprava „Naše luči“, če pošljete poštno pristojbino, navedeno v barvnem stolpcu te strani spodaj. (Št. 4)

● SLOVENEK, samski, 35 let, 171 cm, veren in mirnega značaja, zaposlen v Švici, želi spoznati Slovenko, do 35 let staro. Gre tudi v Ameriko, če mu bodo preskrbljena dovoljena. Odgovoril bo na vsako pismo. — Njegov naslov posreduje uprava Naše luči, če pošljete poštno pristojbino, navedeno v barvnem stolpcu te strani spodaj. (Št. 5)

● Iščemo za gostinski obrat na Zgornjebavarskem NATAKARICO v starosti od 18—35 let, delavno, prijazno, redoljubno in snažno ter z dobrim znanjem nemščine. Hrana in stanovanje v hiši. Zagotovljen netozaslužek 1.200.— DM, ne vstevši napitnino! Prijetno delovno razmerje, ker je družinski obrat, — Ponudbe pošljite na: Fam. MATUL-

LA, „Allgäuer Hof“, 8120 Weilheim, Marienplatz 17, (tel. 0881 - 20 86).

● Potujete v RIM? Dobrodošli v hotelu BLED, Via S. Croce in Gerusalemme 40, 00185 Roma, tel. (06) 777 102. Na razpolago so Vam komfortne sobe s kopalnico, klimatičnimi napravami in radiem, lastni parkirni prostor in restavracija v alpskem slogu. Zagotovljeno Vam je prijetno občutje med slovenskim osebjem. Lastnik Vinco Levstik.

● MAGNETNI IN IONSKI VALOVI ZA REGENERACIJO TELESA uspešno zdravijo srčne, sladkorne in žilne bolezni, visoki krvni pritisk, astmo, gripo, kašelj, depresijo itd. Cena aparata DM 375.— in poština. Patentirano. Pošljemo prospekte. Naročila sprejema JODE, 8 München 2, Marsstr. 2, BR Deutschland.

● Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. Obrnite se na naslov: Gebr. HORZEN — Möbeltransporte, Biesenstraße 30, 4010 Hilden bei Düsseldorf, telefon: 02103 - 23 62. Informacije dobite pisмено ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

● Ste Slovenec in živite na tujem? Bi si radi uredili svoj dom v domovini? Prodaj novo, v kratkem vseljivo ENODRUŽINSKO HIŠO v zelo lepem kraju blizu Maribora. Grajena je po najnovejših postopkih in vključuje temo jo prodaj po ugodni ceni. — Pišite mi in rad Vam pošljem sliko s podrobnejšimi pojasnili: Stane Lorenčič, Rathausstraße 4, D-8047 Karlsfeld.

● PROSTORE (ca 200 m²), primerne za vsako obrt, na prometni točki v Podplatu pri Rog. Slatini morete vzeti v najem. Na istem mestu je v najem ali naprodaj tudi GOSTILNA s tujskimi sobami, vrtom in velikim parkirnim prostorom. — Interesenti naj se javijo na naslov: Simon Ivanuš, Podplat 5, YU-63241 Podplat, Slovenija.

● GOSTINCI! Naprodaj je GOSTINSKI LOKAL, 200 m², s pripadajočimi poslojpi, garažo in velikim vrtom v industrijskem delu Šentjurja pri Celju. — Interesenti dobijo podrobna pojasnila na tel. št. (063) - 741 346 ali na naslov: Marija Kolman, „Gostilna pri kolodvoru“, YU-63230 Šentjur pri Celju, Jugoslavija.

● HIŠO, nedokončano, v izmeri 11 x 12 m in 1400 m² vrta, s priključkom vodovoda in elektrike ter z vgrajeno centralno kurjavo ugodno prodaj. Hiša stoji ob asfaltirani cesti pri Sv. Lenartu v Slov. goricah (Slovenija). — Pojasnila dobite pri: Felix Vijačko, 6364 Florstadt 3, Stadener Str. 9, BRD; tel. 0 60 35 - 24 28.

pozor!

PREVEDE DOKUMENTOV, ki jih potrebujete za sklenitev zakona, vam radi poskrbijo slovenski duhovniki. Obrnite se vedno na najbližjega!

ZA CERKVENO POROKO potrebujete krstni list, ki ni star več kot tri mesece: Javite se en mesec pred poroko pri duhovniku, ki vas bo poročil, da lahko uredi oklice in dokumente in se zmeni s krajevnim župnikom za kraj in čas poroke.

NA VSEH URADIH, kjer vas sprašujejo po narodnosti ali državljanstvu, povejte najprej, da ste Slovenci, potem šele, da ste Jugoslovani. Pri izpolnjevanju vseh formularjev napišite pri rojstnem kraju vedno: Slovenija-Jugoslavija.

MALE OGLASE sprejema uredništvo „Naše luči“ do 5. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 100 avstrijskih šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa 3 avstrijske šilinge (ali pa enaka vrednost v drugi valuti). Oglase je treba vnaprej plačati. Uredništvo posreduje le naslov oglaševalca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševalca, naj pošlje v pismu v denarju ali v mednarodnih poštelnih kuponih pristojbino za dvoje pisem za tujino.

povejmo po domače!

BLATO —

ti sediš doma, jaz sem pa dve uri mešal blato po hribih; valjati se, utoniti v blatu; z združenimi močmi se bomo izvlekli iz blata; brskati po tujem blatu; nasprotniki me obmetavajo z blatom.

BLAZEN —

gara kot blazen; plačal je blazno vsoto denarja; vozil je z blazno hitrostjo; blazno se boji; blazno rad ima potico.

BLED —

mrtvaško, smrtno, voščeno bled; bled kakor smrt, kreda, stena, zid; bolj bleda stran lista; to je bleda slika resnice; blede orisani značaji.

BLISKATI —

oči se mu bliskajo od jeze; veselo bliska s črnimi očmi; bliskala je z očmi po ljudeh (= jezno ali živahno je pogledovala); beli zobje se ji bliskajo izza rdečih ustnic; kolne, da se vse bliska; tepejo ga, da se mu kar bliska pred očmi.

BOG —

klicati Boga na pomoč; prisegati pred Bogom; kot Boga te prosim; Bog ga je poklical, vzel k sebi; pred smrtjo se je spravil z Bogom; živi ko mali bog; to ti je bil prizor za bogove; ljubi Bog, ali je to mogoče?; pojdi že, Bog te nesi!; ali boš kar naprej počival, Bog te nima rad?; Bog nebeški, kaj sem jaz kriv?; kod si hodil tako dolgo, za Boga milega?; pustite me pri miru, za Boga svetega!; o Bog, kaj bo iz tega?; moj Bog, kako smo nesrečni!; o ti moj Bog, saj ne bom zdržal!; sam Bog ve, če je res!; Bog vedi, kod hodil; če Bog da, se bomo kmalu videli; Bog ne daj, samo tega ne!; Bog varuj, da bi kaj

takega storil!; Bog ne zadeni, da bi pozabil na nas!; dobro smo opravili, hvala Bogu!; Bog plačaj za dar!; vzemi ga, še Bog če te mara!; še Bog da je prišel!; Boga zahvali, da se je tako zgodilo; Bog daj srečo, zdravje!; Bog daj, da bi bilo res!; Bog te živi!; Bog ji daj dobro, nebesa!; dober večer, Bog daj!; govoril bom resnico, tako mi Bog pomagaj!; o njej ne vem nič slabega, Bog varuj!; Bog mi je priča, da ne lažem!; pod milim Bogom, za nobeno rabo nisi!; to je gotovo kakor Bog v nebesih; ta otrok je bog v družini; v vasi je bil mali bog; imela ga je za boga; njegov bog je denar; najljubša ji je kava, no, Bog ji jo blagoslovi!; ustavili se bomo, kjer Bog roko ven moli (= v gostilni); Bog ga tepe; naj gre, Bog z njim!; dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega!; živeti Bogu za hrbtom; Bogu čas krasti; drži se ko lipov bog; to je pa narejeno, da se Bogu smilil; človek obrača, Bog obrne; Bog je sam sebi najprej brado ustvaril (= vsak poskrbi najprej zase).

napake

(Najprej je navedena napačna raba, potem pravilna.)

cinglati → cingljati;
coklja, cokljati → cokla, coklati;
cvilenje → cviljenje;
pohati → cvreti;
častiželen → častiželjen;
čebelnjak → čebelnjak;
čebulček → čebulček;
česenj → česen;
častitati → čestitati;
čestitati na uspehu → čestitati za uspeh;
častitka → čestitka;
drevo, čigar sad uživaš → drevo, katerega sad uživaš;
čim se je navadil → kakor hitro se je navadil, brž ko se je navadil;
črnomeljski → črnomaljski;
čuvati se pred kom → čuvati se koga.

beseda literatov

ZDRAVLJICA

(Odlomek)

Živé naj vsi naródi,
ki hrepené dočakat' dan,
da, koder sonce hodi,
prepír iz sveta bo pregnan,
da rojak
prost bo vsak,
ne vrag, le soséd bo mejak!

FRANCE PREŠEREN

(1800—1849)

je naš največji pesnik in njegove Poezije so naš najdragocenejši leposlovni zaklad.

Bil je kmečki sin iz Vrbe, vasice blizu Bleda. Postal je odvetnik. Služboval je v Ljubljani, samostojno mesto pa je dobil šele proti koncu življenja v Kranju, kjer je tudi umrl.

Prešeren nam je ustvaril našo visoko pesem, enakovredno največjim dosežkom drugih narodov. V naše pesništvo je uvedel vrsto tujih oblik pesmi. Njegova najdaljša pesem je Krst pri Savici. V njej izpove svojo vero v Boga in posmrtno življenje. Bil je zaveden Slovenec in odločen svobodnjak. Prav zaradi tega dvojega je moral veliko trpeti.

Erscheinungsort: Klagenfurt

Verlagspostamt: A-9020 Klagenfurt

P. b. b.

SLOVENSKI DUHOVNIKI PO EVROPI

ANGLIJA

Msgr. Ignacij Kunstelj, 62 Offley Road, London S. W. 9. (Tel. 01-735-6655).

AVSTRIJA

Ciril Lavrič, Kirchenstraße 1, 4053 Haid bei Ansfelden.
Martin Belej, Enzenbach, 8112 Gratwein bei Graz. (Tel. 03124 - 23 59).
P. Štefan Kržišnik, Zisterzienser Stift, 6422 Stams, Tirol.
Ivan Tomažič, Albertgasse 48 („Korotan“), 1080 Wfen VIII.
Slovenski socialni urad, Seitzerg. 5/II, 1010 Wien I. (Tel. 0222 - 63 25 07).
Janez Žagar, Feldeggasse 1, 6800 Feldkirch, Vorarlberg.
(Tel. 05522 - 26 4 04).
Socialni urad za tuje delavce, Bahnhofstraße 13, 6800 Feldkirch,
Vorarlberg. (Tel. 05522 - 21 5 85).

BELGIJA

Vinko Žakelj, Guil. Lambert laan 36, Eisden, 3630 Maasmechelen.
Kazimir Gaberc, avenue L. Empain 19, B-6001 Marchinelle.
(Tel. 071 - 36 77 54).

FRANCIJA

Nace Čretnik, 78 Avenue Gambetta, 75020 Paris. (Tel. 636-80-68).
Jože Flis, 7 rue Gutenberg, 75015 Paris. (Tel. 577-69-93).
Stanislav Kavalar, Presbytère Ste. Barbe, rue de Lens, 62680 Mericourt.
Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57710 Aumetz.
Msgr. Stanko Grims, 259 bis Avenue de l'Europe, 57800 Freyding-
Merlebach.
Franjo Pavalec, 8 Avenue Pauliani, 06000 Nice.

ITALIJA

Jure Rode, Collegio Pio Latino, Via Aurelia Antica 408, 00165 Roma.

NEMČIJA

Dr. Janez Zdešar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).
Ivan Ifko, 43 Essen-Altenessen, Bausenhorststr. 2. (Tel. 0201 - 34 40 45).
Pavel Uršič, 42 Oberhausen 11, Oskarstraße 29. (Tel. 0208 - 64 09 76
ali 64 11 72).
Ludvik Rot, Hochdahler Str. 14, 5657 Haan 1. (Tel. 02129 - 13 92).
Mirko Jereb, 6 Frankfurt 70, Textorstr. 75-II. (Tel. 0611 - 61 37 22).
Stanko Gajšek, 68 Mannheim 1, A 4, 2. (Tel. 0621 - 2 85 00).
Ciril Turk, 7 Stuttgart 1, Stafflenbergstr. 64. (Tel. 0711 - 23 28 91).
Janez Demšar, 7417 Pfullingen, Burgstr. 7. (Tel. 07121 - 7 75 25).
Dr. Franc Felc, 798 Ravensburg, Raueneeggstr. 13. (Tel. 0751 - 2 20 00).
Vili Stegu, 8070 Ingolstadt, Hohe Schulstr. 3 1/2. (Tel. 0841 - 3 44 74).
Jože Bucik, 89 Augsburg 22, (Göggingen), Klausenberg 7 c.
(Tel. 0821 - 9 79 13).
P. Fidelis Kraner, Postfach 191, Seebacherstraße 15, 8052 Zürich.
Dr. Branko Rozman, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).
Martin Mlakar, 8 München 2, Schubertstr. 2-I. (Tel. 089 - 53 64 53).
Dr. Stefan Steiner, 1 Berlin 61, Methfesselstr. 43 (Kolpinghaus), (tel.
030 - 785 30 91 do 93), in 1 Berlin, Kolonnenstr. 40. (Tel. 030 - 784 84 34).

NIZOZEMSKA

Vinko Žakelj, Guil. Lambert laan 36, Eisden, 3630 Maasmechelen, Belgie.

ŠVICA

P. Fidelis Kraner, Postfach 191, Seebacherstraße 15, 8052 Zürich.
(Tel. 01/50 31 32).
P. Angel Kralj, Kapuzinerkloster, 4500 Solothurn. (Tel. 065 - 22 71 33).